Türklüğe Nefret Kitabı

HİLAL VE DEMİR HAÇ

Edward F. Benson

TÜRKLÜĞE NEFRET KİTABI

HİLAL VE DEMİR HAÇ

E. F. BENSON

Çeviren: Dr. Mert AKÇANBAŞ

DESTEK
yayınevi

DESTEK YAYINEVİ: 140
ARAŞTIRMA-İNCELEME: 45
HİLAL VE DEMİR HAÇ / E. F. BENSON
Orjinal İsmi: CRESCENT & IRON CROSS

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AKŞUN
Çeviren: Dr. Mert AKÇANBAŞ
Editör : Uğur BECERİKLİ
Teknik Hazırlık: Beste DOĞAN
Kapak: Fikirhane

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu
Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
İnkılap Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No:8 Yenibosna-Bahçelievler İSTANBUL
Tel: (0 212) 496 11 11

Uzman Biyografisi:

Dr. Mert Akcanbaş, 01.01.1963 tarihinde İstanbul'da doğdu. Üst düzey finans yöneticisi olarak yirmi yılın üstünde uluslararası bankalar, sigorta firmaları ve vakıflarda görev yapmış olan Dr. Akcanbaş, işletme, işletme mühendisliği ve psikoloji eğitimleri almıştır. Dr. Mert Akcanbaş lisans ve yüksek lisans eğitimini Louisiana State University'de tamamlamıştır. Yüksek lisans tezi işletme mühendisliğinde "Amerikan ve Japon Otomotiv Üretim Sistemlerinin Simülasyonu" olan Dr. Akcanbaş'ın Doktora tezi psikolojide "Yaşamın Var Oluş Teorisi Kapsamında Anlamı ve Amacı" adını taşımaktadır. Dr. Mert Akcanbaş yayınlanmış makalelerinin dışında Wall Street Journal ve Forbes Magazine gibi dergilerde uzman olarak yer almıştır. Prof. Dr Yaşar Nuri Öztürk'ün Kuran Mealini dünyada ilk defa İngilizceye çeviren Dr. Mert Akcanbaş'ın ayrıca kendine ait "Afet ve Kurban Psikolojisi – Travma Sonrası Stres Bozuklukları Elkitabı" isimli bilimsel yapıtı vardır. Yaşamını Baton Rouge, La, Boston, Ma ve Istanbul, Türkiye'de geçirmiş olan Dr. Mert Akcanbaş Travma Sonrası Stres, Kurban Bilim, Suç Bilim üzerine uzmandır. UNDAC (United Nations Disaster Assessment and Coordination Team) ile Sumatra Endonezya Depremi ve Tsunamisi 2005, Muzaffarabad Pakistan Depremi 2005, Java ve Sumatra Depremleri 2007, Güney Batı Pakistan Depremi 2007, Güney Bangladeş Siklonu Sidr 2007 ve FEMA (Federal Emergency Management Agency) ile Gustav, Ike Gulf Coast TX 2007, Rita, Dennis Gulf Coast, TX, La 2005 ve Katrina New Orleans La 2005 kasırgaları, Kocaeli Depremi 1999 çalışmış olan Dr. Mert Akcanbaş, Louisiana State University – La ve Southern University – La'da 4 yıl ders vermiştir.

Dr. Mert Akcanbaş'ın iş deneyimi coğrafi olarak ABD, Türkiye, Güney Doğu Asya, Hint Yarımadası ve Orta Asya'yı kapsamaktadır. Halen Fatih Üniversitesi Psikoloji Bölümünde Öğretim Üyesi olarak Travma Psikolojisi, Motivasyon, psikopatoloji, Endüstriyel Psikoloji ve Etik dersleri vermekte olan Dr. Mert Akcanbaş ayrıca çeşitli STO, uluslararası bazı kurumlar için travma terapisi, kriminal profil analizi ve viktomoloji üzerine araştırma yapmaktadır. Ülkemizde Akut ve çeşitli arama kurtarma gruplarına Travma Sonrası Stres Bozuklukları üzerine eğitim veren Dr. Mert Akcanbaş American Academy of Experts in Traumatic Stres, National Crisis Management Institute ve APA üyesidir.

Türk Yazarların eserlerinin çevrilerek yurtdışında yayınlanmaları üzerine yoğun emek veren Dr. Mert Akcanbaş aşağıda verilen yazarlar ve

eserlerini çevirmiştir:

- Sadık Yemni: Muska, Yatır, Öte Yer
- Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk: Kuran, Küresel Afetler
- Cüneyt Ülsever: Hisarüstü Cinayetleri, Hacı
- Mehmet Ünver: Mad Özgür İnsan
- Sibel Atasoy: Sır Mısır
- Şebnem Pişkin: Tuğra
- Meltem Arıkan: Yeter Tenimi Acıtmayın
- Kemal Ateş: Toprak Kovgunları
- Cemil Kavukçu: Gamba

Önsöz

Her kitap yazıldığı dilde yaşayan bir canlı gibidir ve ruhu vardır. İyi bir çevirmenin başlıca görevi kitabın ruhunu, bildiği dillere kaybetmeden taşımaktır. Bir yerde çevirmen kitabın yazarı ile duygudaşlık kurmak, kitapta anlatılanlara yazarın gözüyle bakmak, yazarın hissettiklerini hissetmek durumundadır. Çevirmen bunu yaparken yazarın yanlış ya da katılmadığı görüşlerini eleştiremez veya olması gerektiği hale getiremez. Çünkü çevirmen yazarın çevrilen dildeki iz düşümüdür. Bu bir insanın kendisini aynada seyretmesine benzer. Kişinin suretinin aynadaki görüntüsünün aynı olması için aynanın mükemmel olması gerekir. Aksi halde aynadaki görüntü lunaparktaki sihirli aynalar gibi kişinin görüntüsünü değiştirebilir.

Peki, çeviride ayna rolü oynayan çevirmen, eğer yansıtması gereken görüntünün kendi ölümü olduğunu fark ederse ne yapabilir? Yani ayna kendisini bir saniye sonra parçalayacak kişinin görüntüsünü ne kadar yansıtır? Elbette ayna parçalayıcı darbeyi yiyene kadar görüntüyü yansıtmaya devam eder ancak hiçbir zaman parçalanma anının görüntüsü yansıtamaz.

Böyle bir durumda aynanın yani çevirmenin önünde iki seçenek vardır: Ya biraz eğilip bükülerek sihirli aynalar misali kendi parçalanışını biraz yumuşatacak ya da ölümünü olanca dehşeti ile son ana kadar yansıtacak ve parçalanacaktır.

Ancak ayna yansıtmaya çalıştığı gerçeğin hayal olduğunu fark ettiğinde ne yapmalıdır? Parçalanmayacağı için sevinmeli midir? Yoksa varlığına kast eden bu hayal karşısında irkilmeli midir? Elinizde tuttuğunuz kitabı çevirirken hissettiklerim aynanın hissettikleri gibidir.

Bu kitap 1917 yılında I. Dünya Savaşı’nın tüm hızıyla devam ettiği yıllarda bir İngiliz yazar tarafından kaleme alınmış ve Batı’da büyük yankı yaratmış bir eserdir. Yazarın kitaptaki en çarpıcı cümleleri şöyledir:

“Bir Türk imparatorluğu olan Osmanlı Devleti hasta adam değildir ve hiçbir zaman hasta olmamıştır. Çünkü Türkler hasta değil hastalığın kendisidirler. Türklük kanserin kendisidir ve bu canavar tümör üzerine çöktüğü canlı dokuları yüzyıllardır yiyip bitirmektedir.”

I. Dünya Savaşı sırasında tarafların kendi taraftarlarına hazırladıkları propaganda kitaplarının varlığı bilinmektedir ve bu kitaplarda karşı tarafın

tezleri iftira ve yalanlarla bertaraf edilmeye çalışılmıştır. Ancak elinizdeki kitap bir İngiliz propaganda kitabı değildir. Bu kitap İngiliz gizli belgelerindeki bilgiler ve D.G Hoghart ile Arnold J. Toynbee gibi teorisyenlerin fikirlerinden yararlanılarak yazılmıştır. Bu teorisyenlerin fikir ve düşünceleri son yıllarda çok popüler olan Samuel Huntington'ın 'Medeniyetler Çatışması' isimli eserinde de temel olarak kullanılmıştır. Bu kitap ayrıca aşırı uçtan bir İngiliz milliyetçisinin yazdığı bir eser de değildir çünkü özellikle kitabın son iki bölümünde anlatılanlar Sevr Anlaşması'nda uygulanmaya konmuştur ve şimdiki Büyük Orta Doğu Projesiyle büyük benzerlik göstermektedir.

Her Nisan ayı Türkiye'nin başına bela edilen Ermeni soykırım iddiaları bu kitabın yazıldığı tarihlerde dünya gündemine getirilmiştir. İşin ilginç yönü, kanıtlamada çok zayıf kalınan Ermeni soykırımı iddiaları, Türklerden çok Almanlara karşı Müttefiklerin yaptığı bir suçlamadır. Kitabın pek çok yerinde "Almanların durdurabilecekleri bu soykırımı durdurmayarak gerçek sorumluları olduğu" iddia edilmektedir. Ermeni soykırım iddialarında Amerikan misyonerlerinin ve bölgede bulunan yabancıların kaynak gösterilmesi de misyonerlik faaliyetlerinin, nereye kadar varabileceğini iyice açıklamaktadır. Benzer şekilde Yahudi ve Arap soykırım planlarından da bahsedilen kitapta açık ve net olarak Suriye ve Lübnan bölgesindeki Fransız misyonerlik faaliyetlerinin durdurulmasından yakınılmaktadır. Ermeni soykırımında Türkler ve Kürtler maşa olarak gösterilirken Almanya patron pozisyonuna yükseltilmektedir.

Kitapta yazarın Türklerle, Osmanlı yönetimi, II. Abdülhamit, Enver Paşa, Cemal Paşa ve Talat Bey veya Türklerin idealleriyle dalga geçercesine sarf ettiği sözler ironi değil bastırılmış kıskançlık ve nefret gibi duyguların adeta dışavurumu gibidir. Örneğin "katil, zekâ fukarası ve cahil" olarak nitelendirilen II. Abdülhamit'in Kayser II. Wilhem'in isteklerini rahatça ve başarılı şekilde geri çevirmesi, kitapta yaratılmak istenen "Türkiye Almanların sömürgesidir" imajına ters düşse de bu olay Türklerin başarısı olarak vurgulanmamaktadır!

Okuduğunuzda fark edeceğiniz gibi kitabın ilk beş bölümü altıncı bölümde anlatılan Osmanlı İmparatorluğu'nun bölüşümü sürecine zemin hazırlamakta kullanılmıştır. Eserde Osmanlı ya da Türkleri karalayıcı unsurlar çok itham edici hatta hakarete varacak boyutta olsa da tüm bunlardan sonra anlatılanlar Batı dünyasının ve özellikle İngiltere'nin

Türkler hakkındaki tespitleri ve planlarını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Kitabı okuduğunuzda aşağıdakiler sizleri şaşırtacaktır:

1917 yılında İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar ya da genel ismiyle Müttefikler I. Dünya Savaşı'nı kazanacaklarından emin değildirler,

1917 yılında Almanlar ve Türklerin Orta Asya ve Basra üzerinden Hindistan'daki İngiliz hükümranlığını sona erdirme şansları vardır ve bundan korkulmaktadır, Türklerin Çanakkale zaferi İngilizler üzerinde büyük bir travma yaratarak yüzyıllardır "Hasta Adam" diye tehdit olarak görmedikleri bu milletten tekrar korkmalarına neden olmuştur. Müttefiklerin bu korkuları kitapta birkaç yerde geçen "Bir Türk her zaman cesur, disiplinli ve savaşçıdır.

Türkler bu özelliklerini hala korumaktadırlar!" sözlerinden anlaşılmaktadır,

Ermeni soykırım problemi pek çok yerde isimleri dahi verilmeyen tanık ifadeleriyle desteklenmekte hatta İstanbul'da Ermeni soykırımı yapılarak sokakların kanla sulandığı söylenmektedir. Ancak Ermeni soykırımı iddiaları şimdi olduğu gibi sadece Türkiye'ye yöneltilmemekte ve aslında soykırımdan Almanya sorumlu tutulmaktadır…

İngilizler Türk tehlikesini Osmanlı'yı Sevr'de mahkûm ettikleri koşullar ve Türk milletinin askeri reflekslerinin ortadan kaldırarak bertaraf etmeyi amaçlamaktadırlar.

Şu anda gündemde olan Kuzey Irak'taki Kürt devletçiği 1917'de dağlardaki Kürtlerin şehirlere indirilmesi ve Bedevilerin bölgeye yerleşimleri sağlanmak suretiyle Kuzey Mezopotamya'da gerçekleştirilmek istenmiştir.

İsrail Projesi aslında Almanlara ait olup Almanya, Filistin'deki Yahudileri kendi ajanı olarak görmekte ve onları korumaktadır. İsrail'in kuruluşunda uluslar arası Yahudi bankerlerin ve özellikle Rothschild ailesinin büyük rolü vardır. Bu gerçekler II. Dünya Savaşı'nda Yahudi soykırımı ile suçlanan Almanya'nın asıl amacının "Avrupa'da rahat yaşayan Yahudilerin Filistin çöllerine yerleşmesini hızlandırmak olduğu" tezini desteklemektedir.

İngiliz ve Müttefiklerin kurtulmak ya da yok etmek istedikleri Müslümanlar veya İslam değil Türk milletidir. Bin yıldır Türklerle beraber yaşayan Rum, Ermeni, Yahudiler dışında Müslüman Araplar da Türklerce soykırıma uğratılan veya uğratılacak milletler olarak kışkırtılmışlardır.

Yunanistan'ı Ege bölgesi başta olmak üzere Anadolu'yu işgale teşvik için Türklerin Rum soykırımı planladıkları veya Rum sürgünlerin olduğu haberleri kitapta bulunmaktadır.

Günümüzde Mezopotamya Serbest Bölgesi ismi altında Büyük Orta Doğu Projesinde yer alan yapılanma 1917'de ortaya atılmıştır.

Bugün Irak'taki güçlerin dağılımı gözetildiğinde İngilizlerin 1917'de de Basra bölgesi üzerine yoğunlaştığı açıktır. Anadolu bölgesindeki doğal kaynakların zenginliği 1917'de bilinmekte ve bu doğal kaynakların imtiyazlı şekilde paylaşımı istenmektedir. Kapitülasyonların kaldırılması batı güçlerini aşırı derecede rahatsız etmiştir, Ermeni probleminde Amerikalı, Suriye ve Lübnan bölgesinde ise Fransız misyonerlik faaliyetleri batı dünyası için yaşamsal önem taşımıştır.

Bu ilginç kitapta ayrıca İstanbul Boğazı'nı deniz altından geçmek üzere planlanan tünel projesi, Türk topraklarında savaş yıllarında gerçekleştirilen sanayi hamlesini, Türk Ocakları ve Türk İzcilerin tarihçesini bulacaksınız.

Kitabı bitirdiğinizde Müttefiklerin İstiklal Savaşı destanını hiç ama hiç beklemediklerini ve bu savaş sonrası yaratılan Türkiye Cumhuriyeti'nin hangi koşullar ve düşmanlıklar karşısında kurulduğu fark edeceksiniz. Bu kitapta belirtilen "Türkleri yok etme planı" Sevr'de uygulamaya konmuş ancak Lozan'da çöpe atılmıştır. 1917 yılında Osmanlı toprakları üzerinde yapılan bölüşüm planlarının bugün Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında tekrar devreye girmesi de Batılı ülkelerin amaçlarının ne kadar tutarlı oluğunu göstermektedir. Avrupa masasına oturmuş Türklere aynı yemek Batılılarca değişik mönüler altında 1917'den beri yedirilmek istenmektedir.

Dr. Mert Akcanbaş

Başlarken

Bu kitapta okuyacağınız bilgileri toplarken isimlerini şimdi açıklayamamayacağım resmi kaynaklardan yararlandım. Bu bilgileri Türkiye ve Almanya'da olan son gelişmeleri anlatırken özgürce kullandım. Örneğin "Allahın Yolunda Almanya" isimli bölümde bu resmi bilgiler bolca kullanılmıştır. Bu bilgileri kullanırken titiz davranmaya çalıştım ve elimden geldiğince doğruluğunu başka bir kaynaktan kontrol edemediğim bilgiyi kitabımda kullanmadım. Ermeni olaylarında genelde Lord Bryce'ın daha önce topladığı kişisel beyanlar, Arnold J. Toynbee'nin 'Bir Milletin Katli ve Türklerin Cinayet Dolu Baskısı' isimli kitapçıklarıyla Dr. Martin Niepage'in 'Halep Kâbusları' isimli kitabını kullandım. Kitabın ilk bölümünde D.G. Hogarth'ın Balkanlar isimli tarihi araştırma kitabından yararlandım(Clarendon Press, 1915). "Osmanlı İmparatorluğunun Bölüşümü " isimli bölüm resmi görüş taşımayıp tamamen kendi düşüncelerimi yansıtmaktadır. Böyle olmakla beraber bu bölüm Müttefiklerin İstanbul'un Türklerden alınması ve Türklerin kanlı yönetimleri altındaki azınlıkların kurtarılmaları konularında aldıkları kararlar görüşlerime bir yerde resmiyet kazandırmaktadır. Ben sadece Müttefiklerin bu kararlarını nasıl uygulayabilecekleri konusunda fikirlerimi bildirdim.

Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullar hakkında yeni bilgiler her gün elimize ulaşmaktadır. Bilgilerin tümünün gelmesini beklemek bu kitabı savaştan sonra yazmak anlamına geleceğinden ve bu kitabın savaş bitmeden okunması gerektiğini düşündüğümden birkaç küçük not hariç kitap için kullandığım tüm bilgileri Temmuz 1917 tarihine kadar topladım. Dolayısı ile bu tarihten sonra olan değişiklik ve kitaba eklenmesi gereken bilgiler benim sorumluluğumda değildir.

E. F. BENSON

BÖLÜM I

ESKİ TÜRK TEORİSİ

Tarihi sözler eden kişiler riskli bir oyun oynarlar. Çoğunlukla böyle tarihi sözler söylemek isteyen kişilerin ortaya çıkardıkları cümleler belli bir süre için geçerli olan ve daha sonra anlamlarını yitiren sözlerdir. Bu bir yerde para basmak gibi bir şeydir. Basıldığında pırıl pırıl olan paralar bir değeri temsil ederek tüm dünyaya elden ele yayılır. Ancak zaman içinde bu paraların üzerlerindeki yazılar, resimler ve işaretler silinir ve banknotlar para olarak kullanım değerlerini yitirirler. Durum böyle olmasına rağmen insanlar bu paraları hala ticarette kullanmaya devam ederler fakat bu sefer de bu neye benzediği bilinmeyen banknotların sahteleri ortalığı sarar ve sahtekârlara büyük servetler kazandırır. En azından bu hale gelip değerini yitirmiş banknotları hükümetlerin piyasadan toplamak ve ortadan kaldırmak şansları vardır. Hâlbuki tarihi sözleri geri toplama ve sahtelerini yok etme şansımız yoktur.

Kırım Savaşı esnasında Lord Aberdeen'in Osmanlı İmparatorluğu için sarf ettiği "Hasta Adam" yakıştırması da bu tip tarihi sözlerdendir. Lord Aberdeen'in konuşmasının devamında "Bu hasta adamı çektiği acılardan kurtarmalıyız!" mealindeki sözlerini veya bu sözlerin söylendiği süreçteki önemini tartışmayı doğru bulmuyorum. Belki bu söylenenler o zaman için doğruydu ve hasta adamı acısından kurtarmak bizi daha sonra ortaya çıkacak belalardan koruyabilirdi. Ancak burada önemli olan söylenen sözlerin Türkler hakkındaki gerçeği o zaman ve şimdi doğru yansıtmadığıdır. Maalesef bu sözler hala dolaşımdadır ve artık sahte para gibi insanları kandırmakta kullanılmaktadır.

Tarihin hangi bölümünde bakılırsa bakılsın Türklük denilen bela için Lord Aberdeen'in söylediği sözlerden daha isabetli olanlarını söylemek mümkündür. Bir Türk İmparatorluğu olan Osmanlı Devleti hasta adam değildir ve hiçbir zaman hasta olmamıştır. Çünkü Türkler hasta değil hastalığın kendisidirler. Türklük kanserin kendisidir ve bu canavar tümör üzerine çöktüğü canlı dokuları yüzyıllardır yiyip bitirmektedir. Kanserin kendi yaşamı olamaz, o sadece canlı dokulardaki yaşamı sömürmek ve öldürmek için yaşar. Ve biz bu tür bir yaşama "ölüm" deriz. Yaşamın kendisi öldürücü olamaz sadece hastalık ve ölümün kendisi can alma kapasitesindedir. Ve Türkler İran'ın batı sınırlarından daha batıya doğru

ilerlemelerine başladıkları tarihten beri sömürme ve öldürme güdüleri üzerine yaşam inşa etmiş bir millettir. Doğudaki anavatanlarından göçe başladıklarından itibaren Türkler önlerine gelen her şeyi sömürmüş daha sonra belli bir ölçüde yerleşik yaşama geçtiklerinde ise sömürdükleri insanlar içinde kendilerine sindirim sorunu yaratan herkesi öldürmüşlerdir. Sonuçta Türkler kendisiyle temasta olan her canlı dokuyu yalayıp yutan korkunç bir tümör haline gelmiştir. Tarihin şu cilvesine bakınız ki dünyadaki en tehlikeli kanser bugün sahnelenebilecek en karmaşık ve entrika dolu tiyatro eserlerinde bile görülmeyecek şekilde kendisinden daha tehlikeli bir katil tarafından zehirlenmektedir. Osmanlıcılık artık Prusya denilen vahşi ve aç yengecin kıskaçlarına düşmüştür. Prusya denilen yengeç Asya'nın ortalarından kopup gelen bu kanserin derinliklerine kıskaçlarını geçirmiş ve onu emmeye başlamıştır. Çağdaş milletlerin şimdi yapmaları gereken önce yengecin kıskaçlarını kanserden sökmek ve sonra yaşamalarına gereğinden fazla izin verilmiş olan bu iki katili yok etmek olmalıdır.

Bu kitabın amacı çağdaş dünyada özgürlükleri korumak için savaşan milletlere Türkler ve bugün Türkleri avucunun içine almış olan büyük gücü yargılamakta kullanacakları geçerli bir dava sunmaktır.

Derin tarihi bilgilerin okuyucuya sıkıcı geleceğinin farkındayım ancak egemenlikleri altında yaşayan halklarla olan ilişiklerini anlamak için Türklerin kanlı tarihini biraz irdelememiz gerekir. Burada Türklerin Orta Asya'daki eski tarihlerine veya Orta Asya'da yaşayan Türk kavimleriyle Anadolu'da yaşayan Osmanlı Türklerinin farklarına girmeyi gerekli görmüyorum. Bugün (Almanya'nın yardımıyla) geniş toprakları ve burada kendilerine din, milliyet ve medeniyet düzeyi açılarından üstün ve farklı insanları yöneten, sömüren kanser Osmanlı Türkleridir. En sonunda katil, tecavüzcü ve barbar yüzünü gösterene kadar Almanya Avrupa'da edebiyat ve bilimin anavatanı olarak bilinirdi ve bu açılardan Türklerle uzaktan veya yakından bir alakası yoktu. Ancak Ağustos 1914'te karada ve denizde Alman bayrağı adeta kafatası ve kemiklerle bezenmiş korsan bayrağına dönüştü. Bu tarihte Almanya Hun İmparatoru Atilla'nın Avrupa medeniyetine uyguladığı mezalimden beri görülen en korkunç saldırıyı Batı medeniyetine karşı başlattı. "Kültür" ismi altında yapılan bu işgal ulaşılması imkânsız gibi görünen topraklara ulaşmış durumdadır. Ve vahşet bu topraklarda kendisine daha Hohenzollerns korsanlığı keşfetmeden yüzyıllarca önce sömürü, cinayet, işkence ve mezalimi yaşam stili haline

getirmiş bir milletten dostluk bulmaktadır. Bizim İstanbul Hükümeti'yle flört eden diplomatlarımızın başarısızlığı dışında tencere kapağını bulur hesabı İstanbul kendine eş olarak, ona içgüdü ve gelenekler açılarından en yakın ülkeyi seçmiştir. Ruhani kan bağı gerçek kan bağından zayıf değildir ve yoğunluğu sudan fazladır. Gott ve Allah bu evliliği Ermeni ve Belçikalı kurbanların kanlarıyla dolu kadehlerini tokuşturarak perçinlemişlerdir.

Osmanlı Türkleri Küçük Asya'da belirmeden yüzyıllar önce pek çok Türk grubu İran ve Fırat havzasına gelmiş sivil ve askeri yerleşkeler oluşturmuşlardı. Osmanlı ismi Küçük Asya'da ancak on üçüncü yüzyılda duyulmaya başlandı. Daha sonra bu bölgede yaşayan ırkları Osmanlı İmparatorluğu altında birleştirecek olan bu grup ilk başta kuzey batı Anadolu'da yerleşmişti. Kendilerinden önce Küçük Asya'ya gelen diğer Türk kabileleri gibi Osmanlılar da bir ellerinde Kur'an bir ellerinde kılıç olan büyük kalabalıklar halinde değil küçük ama askeri açıdan mükemmel ve Tanrı'nın onlara bir hediyesi olup halen sahip oldukları gözü pek savaşçılardan oluşan gruplarla göç etmişlerdi. Büyümelerini asimile etme ve temas ettikleri insanları yutma yeteneklerine borçluydular. İlk başta Rum ve diğer Hıristiyan grupları eritip yok ettiler. Örneğin Osman, oğlu Orhan'ı Nilüfer isimli bir Hıristiyan kızla evlendirmiştir. Rum ailelerden çocuklarını aldılar, onları devşirerek askeri eğitim verdiler ve Türk kızlarıyla evlendirdiler. Mr. D. G. Hogarth'ın belirttiği gibi Osmanlıların varoluşu ve milli güçleri Rum ve Türk kanlarının karışmasıyla ortaya çıkmıştır.

Bu devşirme sistemi sadece Hıristiyan topluluklar üzerinde değil Osmanoğulları'ndan daha önce bölgeye gelerek batıya doğru ilerlemeye çalışan diğer Türk grupları üzerinde de uygulandı. Bu devşirme yöntemiyle profesyonel askerlerden oluşan Yeniçeri Kurumu ortaya çıkarıldı. Bu askerler kendileri için değil Hıristiyan veya Müslüman kim onlara para verirse onun için savaşırlardı. Yeniçerilik karlı bir işti çünkü bu paralı askerler yağmalayıp talan ettikleri komşu topraklar dışında ayrıca maaş alıyorlardı. Bazen bu paralı askerlerin kendilerini kiralayan güçlere de saldırdığı ve onların çocuklarını da bağırlarından koparıp artan emperyal güçleri içlerinde asimile ettikleri olurdu. Osmanlı işte böyle suya doymak bilmeyen bir sünger gibi etrafa saçılmış birbirinden habersiz tüm ırkları içine alarak Küçük Asya'nın verimli topraklarında asimile etti, bir sünger gibi şişti ve servet sahibi oldu. Bu sistemde düşmanı yok etmek olmadığından ele geçirdikleri yerlerdeki erkek gücünü kendi askeri güçlerine katarak daha da büyüyor ve daha fazlasını istiyorlardı.

Müslümanların birbirleriyle savaşması mümkün olmadığından Osmanlılar diğer Müslüman gruplardan ordularını beslemek için gerekli vergiyi almazlardı. Ancak uygulamaya koydukları içten fetih yöntemi ile yani evlilikler, din ve dil birliği sayesinde dağınık diğer Türk grupları da kendi bayrakları altında topladılar.

Türklerin Avrupa'yı istilaları on dördüncü yüzyıl başlarında Sırplara karşı yaptıkları savaşlar ve bundan elli yıl sonra da Bulgarları kontrolleri altına almalarıyla başladı. Artık sıra Yunanlılara gelmişti. 1453'de Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u aldı. Bu süreçte Balkan yarımadasında geri kalan ırkları kontrolleri altına alırken Küçük Asya'daki güçlerini pekiştirdiler. On yedinci yüzyılın başlarında toprakları en geniş haline geldi ancak bu imparatorluğun yıkılmasına yol açacak unsurlar da artık kendi içinde yeşermeye başlamıştı. İronik olarak o zamandan bu yana bu imparatorluğu hala ayakta tutan kendi gücü değil onu kolayca yıkabilecek olan Avrupa devletlerinin kendi aralarındaki çekişme ve kıskançlıklar olmuştur. Avrupa devletleri arasında Osmanlı topraklarının paylaşımı konusundaki anlaşmazlıklar bu imparatorluğun varlığını düşmanlarına borçlu olmasını sağlamıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıf noktası birbirleriyle kan, din veya dil bağı olmayan büyük Hıristiyan, Yahudi ve diğer Müslüman olmayan nüfusları bünyesinde bulundurmasından kaynaklanır. Osmanlı İmparatorluğu hiçbir zaman Büyük Britanya İmparatorluğu gibi işgal ettiği topraklara yeni nüfus göçleri sağlayamamış veya kendisine yeni topraklarda yeni yerleşim bölgeleri açmamıştır. Osmanlı sadece almayı bilir, vermek onun kitabında yoktur.

Kuruluşundan on dokuzuncu yüzyılın başlarına kadar Osmanlı yabancı ve zayıf ırkların kanını emerek yaşayan ve vergi toplamaya ihtiyacı olana kadar bu insanlarla ilgilenmeyen askeri bir despot olarak yaşamıştır. Kontrol altına aldığı ırklara yönetimde söz hakkı tanımayan ve bir yerde onları başıboş bırakan bu imparatorluğun içinde yaşayan ırklar, sonunda teker teker ondan ayrılmaya başlamışlardır. Bugün Osmanlı Mısır'ı ve Trablus'u kaybetmiş ve Avrupa'daki varlığı İstanbul ile Çanakkale Boğazları kenarındaki ince bir kuşağa sıkışmış bir durumdadır. Osmanlıyı halen ayakta tutan Avrupalıların yarattığı tuhaf bir kavram olan "Güçler Dengesi"'dir. Neyse ki bu kavram artık ortadan kalmıştır. On dokuzuncu yüzyıl boyunca güçlü Avrupa devletleri Rusya'nın Akdeniz'e ulaşmasını önlemekte anahtar rol oynayan Boğazlarda karmaşık problemler çıkmasını istemediklerinden Türkleri İstanbul'dan atmamışlardır. Artık böyle bir

yaklaşım yoktur ancak bu sefer de boğazların anahtarı Prusya'nın eline geçmiştir. Türklerin İstanbul'da kalmalarına bu yüzyıl boyunca izin veren Avrupa devletleri diğer taraftan on sekizinci yüzyıldan itibaren Osmanlı içinde yaşayan ırkların bağımsızlıklarını kazanmalarında yardımcı olmuşlardır. Avrupalı devletler Osmanlı'yı zayıflatabilecekleri kadar zayıflatmışlar ancak onun tamamen Avrupa'dan kovulması için gerekli ölümcül darbeyi hiçbir zaman vurmamışlardır.

Küçük Asya'nın kuzey batısında ilk göründükleri günden Abdülhamit'e kadar Osmanlı Türkleri altlarında yaşayan ırkları sömürerek, bazen büyüyerek bazen de küçülerek bir şekilde ayakta kalmayı başarmışlardır. Osmanlı ekonomi, eğitim veya endüstri açılarından bakıldığında tarihte görülmüş olan en berbat imparatorluktur. Bir zamanlar dünyanın en verimli toprakları olan arazilere, bu arazileri sulayan muhteşem nehirlere, çok büyük maden kaynaklarına ve Akdeniz ile Karadeniz arasındaki stratejik pozisyonuna rağmen bu ülke şimdiye kadar ortaya çıkmış en geri ve barbar imparatorluktur. On dokuzuncu yüzyılın son çeyreğine kadar yolları ve iletişim sistemleri Osman Bey tarafından kurulduğu günkü kadar geri olan bu devletin demiryolları yok denecek kadar azdır. Gerek mali gerekse ahlaki açıdan çökmüş olan Osmanlı'nın içinde medeniyeti yetiştirecek tek tohum yoktur. Tarihte sadece kendisini değil dünyanın yarısını besleyen Mezopotamya, Türklerin yönetimi altında yılın yarısını çöl, diğer yarısını ise bataklık olarak yaşayan çorak araziye dönüşmüştür. Zamanında Babil ve Ninova gibi muhteşem kentlerin bulunduğu yerde şimdi perişan kulübelerde yaşayan sıtmalı köylüler yaşamaktadır. Zamanında dünyanın en büyük şehirlerini besleyen topraklarda yaşayan köylüler şimdi yarı aç yaşamaktadırlar. Türk yönetimi altında Mezopotamya'daki barajlar ve sulama kanalları bakımsız bırakılarak sonunda kullanılmaz hale gelmiştir. Bugün bu topraklarda iki bin yıl öncesi kullanılan teknolojinin ötesinde zerre kadar teknolojik gelişme bulunmaz. Sarayın, Sultan'ın ve onun kan emici oligarşisinin güvenliği sağlandıkça, cariyeler mutlu oldukça, ordularını besleyecek yeni gençler ve Türk oligarşisinin debdebeli yaşamasına vergileriyle kaynak sağlayan köylüler var olduğu sürece, yönetimi elde tutanlardan hiç biri sömürdükleri insanların gereksinimlerini sağlamak, doğal kaynaklarını etkin kullanmak ve yüz kat verimli olabilecek arazileri için parmak kımıldatmayacaktır.

Kokuşmuş karkası kalmış olan Türk imparatorluğunun ölümcül bir kanser gibi yaşayan hükümeti üstünde beslenebileceği ufak bir et parçası

bulduğu sürece altında yaşayanların iyilikleri için hiçbir şey yapmaz. Avrupa'daki toprakları elinden alınsa bile "Güçler Dengesi" kavramı sultana hala Küçük Asya ve Suriye halklarını sömürmek için bırakmaktadır. Bu halkların din, dil ve kültür açısından Türklükle hiçbir alakaları olmasa da onların iç zafiyetleri Türklerin gücünü beslemektedir. Bu iğrenç despotizm altında yaşayanların payına düşen sadece göz ardı edilme ve bunun sonucu olarak yozlaşma olmuştur.

Abdülhamit'in tahta geçtiği o uğursuz 1876, Osmanlı İmparatorluğunda şimdiye kadar görülmemiş kanlı katliamların önünü açan yıl olmuştur. 1875–1876 Bulgaristan'daki ilk mezalim ve katliamların olduğu yıllardır. Bu yıllarda "katliam" sözcüğü Abdülhamit'in beyninde hoş bir melodi yaratmaktadır. Abdülhamit "katliam" sözcüğünü kendi kendine tekrarlayarak adeta trans haline geçmekte, katliamın doğası ve sonuçları üzerinde kafa yormaktadır. Tahta geçmesi öncesi olan katliamlar pek çok kalkışmayı bastırmıştır. İmparatorlukta Rum Baş Piskoposluğu eşiti olan Bulgar Baş Piskoposluğu'nun yükselişi ile Yunanlıların dil ve din açısından kendilerine bağlı gördükleri topraklarda ortaya çıkan çatışmalarda Rum ve Bulgar çeteciler kapışmış, bölgeye sadece ama sadece bu kavgaları önlemek amacıyla düzensiz Türk birlikleri gönderilmiştir. Bu medeniyet fukarası Türk birliklerinin bölgede ayrım yapmaksızın gerçekleştirdikleri cinayetler, ayaklanmaları bir daha ayaklanacak adam bırakmayacak şekilde bastırmıştır. 1876'da Mithat Paşa önderliğinde bir grup yönetici Abdülaziz'i tahttan indirmiş ve 5. Murat'ı üç aylığına tahta çıkartmıştır. Aynı yıl Abdülhamit "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" olarak tahta çıkmıştır. Aslında tahta çıktığında Abdülhamit yozlaşmayla kurumuş, hastalıklı ve sarsak imparatorluğu miras olarak almaktadır ama kısa sürede kendisi bu mirasa layık olduğunu gösterecektir.

İlk başlarda kendini tahta geçiren Mithat Paşa'nın yönlendirmeleriyle Avrupa'nın güçlü devletlerine kendisinin "Allah'ın aydın ve reformist gölgesi" olduğunu kanıtlarcasına uyduruk bir parlamentonun açılmasına izin vermiştir. Parlamento parodisi kısa ömürlü bir gölge oyununun ötesine geçmemiştir. 1877'nin ilkbaharında Rusya'nın teşvikiyle Romanya Türk yönetiminden ayrıldı ve Türkler bu nedenle Ruslara savaş açtılar. 1878'de hüsranla biten bu savaş sonucu Edirne'de Ayastefanos Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma Bulgaristan'a özgürlük ve Rusya'ya Balkanlarda daha fazla söz hakkı sağlamaktaydı. Bu anlaşmanın şartları üzerinde

Almanya ve Büyük Britanya yine “ Güçler Dengesi” uyarınca anlaşmışlardır.

Ayastefanos Anlaşması’nı daha sonra Berlin Anlaşması izledi. Bu anlaşmalarda Abdülhamit’in söz hakkı yoktu ancak o bir kenarda oturup elinde kalanlarla ne yapabileceğini planlamaktan memnundu. “Güçler Dengesi” prensibi sayesinde Abdülhamit ve Osmanlı bir kere daha sembolleri olan hilali ayakta tutmayı başarmışlardı. Abdülhamit Avrupa sayesinde İstanbul’u elinde tutmayı başarmış ve batılı güçlerin ona bıraktıkları doğudaki vilayetleriyle istediğini yapabilme özgürlüğünü korumuştu. Artık Abdülhamit büyük güçler tarafından tahtından indirilmeyeceğini biliyordu. Dolayısıyla kendini iç kargaşa ve ayaklanmalara karşı güvence altına alması gerekmekteydi. Bulgar ve Rumların örnek olarak sunduğu katliam düşüncesi Abdülhamit’in duygusuz ve kurnazlıklarla dolu beyninde artık şekillenmeye başlamıştı. Eğer Bulgar ve Rum çetecileri “katliam” kavramının babaları kabul edersek Abdülhamit’in beyni bu kavramı besleyip büyüten ve Zeus’un beyninin Atina’yı dünyaya getirdiği gibi onu tüm gücüyle doğuran bir anne gibiydi. Ortaya koymaya çalıştığı yeni yönetim sistemi yönettiği halkların insan gücünden beslenmeyi esas almış olan eski Osmanlı stratejisinin tam tersiydi fakat etkisi sömürülen imparatorluk halkları üzerinde Türk egemenliğini devam ettirmesi açısından aynı olacaktı. Zaman artık değişmişti ve Abdülhamit’e göre devraldığı sarsak imparatorluk mirasını devam ettirmek için başka çaresi yoktu. Abdülhamit Avrupa medeniyetini başarıyla kandırarak kendine inandıran bilge adam değildi. Bir yerde o Avrupa’yı hiç kandırmamıştı çünkü Abdülhamit Avrupa’yı tahtını korumak için kullandığı “Güçler Dengesi” çerçevesinde müttefik olarak görmekteydi. Abdülhamit Avrupalıların onu İstanbul’da tutmak istediklerini iyi biliyordu. Bilgelik fukarası olan bu adam kurnazlık açısından en zeki tilkiden daha zekiydi. Beyni büyük fikirlere açık değildi; örneğin imparatorluğunu iç düzeni adaletli hale getirmek, Avrupa medeniyetlerine ulaşmaya çalışmak, sahip olduğu zengin doğal kaynakları tebaasının zekâ ve bilgisini kullanarak işlemek hiç bir zaman aklından geçmemişti.

Avrupa’daki her devlet ona halkının yaşam koşullarını iyileştirerek yukarıda saydıklarımızı başarmasında yardım edebilirdi. Yönettiği Arap, Ermeni veya Türk halklarının durumlarını düzeltmesi için Avrupalı her güç ona gerekli nakit, misyonerler, mühendisler, bilgi ve teknolojiyi sağlayabilirdi. Ama bir zalim olarak o imparatorluğunu kendi kurallarıyla

yönetmek istedi. İmparatorluğunun Avrupa bölümünü nerdeyse tümüyle kaybetmiş, elinde sadece Asya toprakları kalmıştı. Daha önce anlattığımız gibi geleneksel Osmanlı devlet politikası yönettiği halkların insan gücünü sömürmeye dayanırken Abdülhamit bu politikanın tam tersini uygulamayı planlıyordu. Yani o tebaasının insan gücünü kullanmak yerine onu yok etmeyi tercih etmekteydi. Tilki kadar kurnaz beyninde tebaasının zayıf olması halinde Türklerin güçlü kalacaklarına inanmıştı. Sömürülen halkların zayıflatılması onları yönetenlerin ellerini güçlendirecekti. Örneğin ayağında gut hastalığı olan bir kişi sağlıklı beslenmeyle bu rahatsızlığı ve verdiği acıyı geçirmeye çalışırken Abdülhamit gut hastalığı olan ayağını bakımsızlıktan çürüyecek hale getirip sonuçta verdiği acıyı yok etmek isteyen bir kişi gibiydi

Abdülhamit imparatorluktaki Türk nüfusun sadece yüzde kırklar civarında olduğunu iyi bilmekteydi ve yönetici Türk nüfusun gücünü arttırmak için yönetilen halkların güçlerinin zayıflatılması gerektiğine inanıyordu. Bu politika ilk defa Rum ve Bulgarlar üzerinde denenmişti ve Abdülhamit bu stratejiyi Arnavutları Sırplara karşı kışkırtarak başarıyla test etmişti. Arnavut ve Sırplar birbirlerini kırarlarken Makedonya'ya konuşlandırdığı Türk birlikleriyle Abdülhamit kendi yarattığı kargaşayı bastırmıştı. Burada yapılan katliam ve kırımlar Makedonya'yı başına bela olmaktan kurtarmıştı. Planını Makedonya'da test edip kusursuz bulan Abdülhamit artık bu stratejiyi geniş ölçekte kullanabilecekti. "Güçler Dengesi" prensibiyle kendisini tahtta tutan Avrupalı güçleri kızdırmak istemediğinden stratejisini Küçük Asya'da uygulamaya karar vermişti.

Bu bölgede kanserin yutamadığı bazı yumrular vardı, dolayısıyla bunlar yok edilmeliydi. Sakat ve hasta Osmanlı sindirim sisteminin hazmedemediği bu canlı dokuların neşterle kesilip atılması gerekliydi. Baştan sona kurnaz zekâsının ürünü olan, beş yüzyıllık Osmanlı iç politikasını tersine çeviren stratejiyi uygulama zamanı gelmişti. Bu aslında zor bir stratejiydi ve dokuz yıl önce tahttan indirilen bu adamın yaptıklarının büyüklüğünü gördüğümüzde kurnazlıkta ne kadar ileri görüşlü olduğunu iyi anladık. Bugün aynı politikalar kendisini tahttan indiren gruplarca devam ettirilmektedir. Artık Abdülhamit'in amaçları net olarak açığa çıktığından onu insanlık tarihi içindeki en iğrenç kişilerden biri saymaktaki haklılığımız da ortaya çıkmaktadır. Şeytana hizmet gibi dünyada pek az kişiye nasip olan bir görevi Abdülhamit kendisinden sonra Osmanlı tahtını yönetmeye başlayan Kayser II. Wilhem'den bile iyi yerine

getirmiştir. Cehenneme girdiklerinde bu ikiliye Şeytan , “Çok iyi iş başardınız benim sadık kullarım!” diyerek teşekkür edecektir.

Abdülhamit’in tebaası içinde en çalışkan, üretken ve kapasiteli olanı Ermenilerdir. Dolayısı ile kurnaz tilki için Ermeniler en büyük tehdidi oluşturmaktadırlar ve bu halkın zayıf düşürülmesi strateji gereğidir. Tüm dünyanın bildiği gibi Ermeniler barışçıl bir Hıristiyan halkıdır ve Abdülhamit’in daha önce Avrupa’daki tebaasına uygulayıp test ettiği katliam stratejisi artık onlara uygulanacaktır. Bu stratejide kullanılacak olanlar ise Ermenilerle kaynaşıp yaşayan ve saldırganlıklarıyla ünlü bir çoban toplumu olan Kürtlerdir.

Abdülhamit böylece katliamlardan yönetimi altına tam girmeyen uzaktaki Kürt aşiretleri sorumlu tutacaktır. Hâlbuki bu Kürtlere modern silahları ve askeri eğitimi veren kendisidir. Kürtlerin görevi Ermenileri yok etmektir ve bu görev karşılığı Ermeni kız ve kadınlara tecavüz etme, öldürdükleri erkeklerin evlerini soyma hakkına sahip olacaklardır.

Ermeniler bu saldırılara başta direndiklerinde Abdülhamit Kürtleri düzenli Osmanlı birlikleriyle destekleyerek katliamı kâfirlere karşı açılmış bir cihada dönüştürmüştür. Patlamaya hazır bekleyen Müslüman fanatizmi sonunda güney ve kuzey, doğu ve batıda Ermeni soykırımları şeklinde ortaya çıkmıştır. Abdülhamit’in batılı çağdaş ülkelerce katliamları durdurmaya zorlanmasına kadar İstanbul sokakları Ermeni kanıyla yıkanmıştır. Ancak katliamları durdurduğu zaman Abdülhamit Ermenileri en azından bir nesil boyunca kendine tehdit olmaktan çıkartmış durumdadır. Zorla ve isteksizce Abdülhamit kendisine çalışan Kürt çeteleri durdurmuş, onları dağıtmış ve İstanbul’daki Ermeni avını sona erdirmiştir. Verdiği fermanla artık “Ermeni Av Mevsimi “ sona ermiştir. Bu olaylara tanık olan kişilerin anlattıklarına göre o zaman İstanbul’da bulunan 150.000 Ermeni üzerinde uygulanan bu av partisi ve evlerinin talanı bir anda sona ermiştir. Kanımca Abdülhamit’in av partisini bitirdiği anda İstanbul’da ancak 80.000 Ermeni kalmıştır. Bu zavallı Ermeniler Avrupa’nın baskısı ve öldürecek Ermeni kalmayacak korkusu ile Abdülhamit tarafından kurtarılmışlardır. Katliamlar sırasında pek çok Kürt de ölmüştür ve bu sonuç Yıldız’da yaşayan sarı benizli kasabı memnun etmiştir. Bu saldırgan Kürtlerin kan kaybı hiç de üzülmeye değer değildir. Bu olaylarda Abdülhamit’in yönetimi altında yaşayan halklara karşı geliştirdiği yeni Osmanlı politikasını açıkça görmekteyiz. Şimdiye kadar süregelen Osmanlı iç politikası tebaasını sonuna kadar sömürerek onu başıboş bırakmaya dayalıdır. Bu tebaaların

kendilerini geliştirmelerine Osmanlı'nın karşı çıkması da gerekmez çünkü kendi başlarına gelişen halklar Osmanlı için iyi vergi kaynaklarıdır. Böyle bir tebaanın Osmanlı merkezi hükümetinden destek görmesi beklenemez ancak sadık ve yumuşak başlı kaldığı sürece Osmanlı bu halkın kendi başına gelişip zenginleşmesine de karışmayacaktır. Ancak on dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde tebaanın ihmal edilmesi ve başıboş bırakılması politikaları yerini tebaanın yok edilmesine bırakmıştır. Devlet topraklarında yaşayan tebaanın kendini geliştirerek zenginleşmesini artık tehdit olarak görmeye başlamıştır. Bu tip halkların kontrol edilmeleri gerekmektedir ve en iyi kontrol yöntemi onları öldürmektir. Şimdiye kadar yapılan katliamların yerel çatışmalar ve sürtüşmeler sonucu ortaya çıktığını düşünmek safdillik olur. Bu katliamların her biri İstanbul'da tahtını kurnazca bir despotizmle korumaya çalışan insanlık tarihinin en büyük kasaplarından Abdülhamit tarafından planlanmıştır.

Osmanlı kemendinin ilmeğinde can çekişen bu halkların Avrupa'daki topraklarda yaşayan ırkların yaptığı gibi bağımsızlıklarını ilan ederek kurtulmaları gerekir hale gelmiştir. İleri görüşlü bir liderin dağılmakta olan halkları ülke için çalışarak, onların refah düzeyini arttırarak bir arada tutma, ülkeyi güçlendirme ve istikrara kavuşturma stratejisi Abdülhamit'te yoktur. Onun için ülkenin güçlenmesi en çalışkan ve üretken halkları yok ederek sağlanmaktadır. Hıristiyan kanlarının İstanbul sokaklarında daha yeni kuruduğu zamanda Alman Kayseri II. Wilhem'in Kutsal Toprakları ziyareti sonrası kardeşini Yıldız sarayındaki ziyareti çok anlamlıdır. Bu ikilinin özel konuşmalarında katliamlara değinmiş olmaları çok doğaldır çünkü sonuçta II. Wilhem'in tahtı da eli kanlı Töton Şövalyelerinin sayesinde kurulmuştur. Ayrıca son zamanlarda cereyan eden Türk-Yunan savaşı II. Wilhem'in kız kardeşinin Yunan tahtı varislerinden olması nedeni ile konuşulması tatsız bir konudur.

Yaşamı boyunca Kutsal Toprakları ziyaret etmek istemiş olsa da Hıristiyan bir imparatorun eli kanlı bir kasabı Yıldız Sarayında ziyareti önemli bir olaydır. Her ne kadar elindeki kan henüz kurumamış olan kardeşini ziyaret ufak bir rahatsızlık yaratsa da II Wilhem'in asıl amacı Almanya'nın Osmanlı politikasının meyvelerinin yeşerip büyümelerini kontrol etmektir. Almanya'nın Osmanlı'ya karşı yürüttüğü dostluk politikası iyi yoldadır. Kılıç ve hediye değişimleri sonrası II. Wilhem doğrudan konuya girerek Küçük Asya'da Alman kolonicilere yerleşme izni

verilmesini ister. Kayser'e göre Ermenilerden boşaltılan çiftlik ve topraklara Almanlar yerleşebilirler.

Ancak Kayser Alman politikalarının meyvelerini olgunlaşmadan toplamak istemekte veya daha boyu yetişmezken bir ağaçtan meyve koparmaya çalışmaktadır. Alman kolonicilerin Küçük Asya'da sağlayacağı yararları alelacele Abdülhamit'e anlatan II. Wilhem'in megaloman kişiliği her istediğinin İstanbul'da derhal kabul edileceğini düşünmektedir. Ancak II. Wilhem Abdülhamit'te aldığı net ret cevabı ile şaşkına döner. Ekselansları Kayser II. Wilhem İstanbul'u öfke içinde ve Kutsal Topraklarda edindiği o güzel duygulardan uzak şekilde terk eder. Pan-İslamist olan Abdülhamit uzun bir yolculuktan sonra kendisini görmeye gelen ve Ermeni katliamına kulak asmayan büyük biraderinin öfke içinde kaçışını mutluluk içinde izlemiştir. Belki de domuzlar olarak nitelendirdiği Hıristiyanları biraz korkutmuş ve hayal kırıklığına uğratmıştır. Büyük Hıristiyan biraderi aslında çok aceleci davranıp her isteğinin yerine getirilmesini istemiştir. Acaba büyük biraderi Abdülhamit'in o kadar zaman ve para harcayarak gerçekleştirdiği Ermeni katliamını Alman kardeşlerine yer açmak için mi yaptığını sanmıştır? Bu akla yakın bir düşünce değildir çünkü Abdülhamit Ermenileri çalışkan ve gelişmeye müsait olduklarından tahtına tehdit olarak görmüş ve öldürmüştür. Öldürdüğü Ermenilerin yerine daha çalışkan, bilgili ve arkasında Prusya'nın desteği olan Alman göçmenleri kabul etmesi mümkün müdür?

Ekselansları II. Wilhem anavatanına dönmüş, kardeşi Abdülhamit ve kendisine çok aceleci davrandığı için kızmış haldedir. Anlaşılan odur ki Türklerin Almanlar tarafından sömürge haline gelmeleri için biraz daha altyapı inşa etmeye gerek vardır. Bu olay Almanların Türkleri sömürgeleştirmek için doğru tarih olarak gördükleri zaman aralığını göstermesi açısından önemlidir. Aslında o tarihte bile Almanlar, Osmanlı'nın içlerine nüfus etmişlerdir ancak II. Wilhem'in sabırsızlığını fark eden Abdülhamit istenen şeyin Almanlar için çok önemli olduğunu fark ederek Alman ilişkilerini bir süre yavaşlatmaya çalışmıştır. Bu başarısızlıktan sonra kanserli tümöre kıskaçlarını gömmeye çalışan "sabırlı" Almanlar ümitsizliğe düşmeden çalışmaya devam etmişler ve kanserin kenarlarında yaşayan dokuları yiyerek beslenmişlerdir.

BÖLÜM II

YENİ TÜRK TEORİSİ

1908'de "Jön Türk" hareketini tanıyan bir askeri cunta Abdülhamit'i tahtından indirerek Selanik'teki berbat sürgün günlerini başlatmıştır. Darbeciler hemen "liberal" bir reform planıyla işe başlamışlar ve yalanlarıyla çağdaş Avrupa'nın Almanya dâhil bir anda sempatisini kazanmışlardır. "Güçler Dengesi" Osmanlı'ya derin bir nefes alma şansı tanımıştır. Son bir yüzyıldır bu kokuşmuş cesedi parçalamak konusunda anlaşamayan Avrupalı devletler sayesinde yozlaşmış yönetimler İstanbul'da iş başında kalmayı başarmışlardır. Ancak bugünlerde ölmüş ve kokuşmuş olan bu ceset tekrar nefes alıp vermeye ve yaşam belirtileri göstermeye başlamıştır. Yüzyıldır Avrupa'nın desteklediği reform hareketi sonunda bir işe yaramış gözükmektedir. Tüm Avrupalı devletler yeni Osmanlı yönetimini kutlamakta birbirleriyle yarışmaktadırlar. Ancak aslında Batı medeniyeti tarihinde görülmemiş bir yanılgı içindedir.

Jön Türklerin samimi hedefleri veya gerçekten ne yapmak istedikleri tartışılabilir bir konudur. Bazı Batılı düşünürler başlangıçta Jön Türklerin reform ve reorganizasyon yapmayı amaçlayan vatanseverler oluklarını söyler.

Tüm Batılı düşünürlerin katıldığı görüş ise başlangıçtaki amaçları ne olursa olsun Jön Türklerin iktidarı ele geçirdikten sonra Abdülhamit'in yapmayı amaçlayıp ta başaramadığı "Osmanlılaştırma" politikalarını uygulamaya koyduklarıdır. Avrupa'nın desteğini arkalarında hisseden darbeciler aslında halk tarafından sorgulanmak veya eleştirilmek istemiyorlardı. Kanımca Jön Türklerin reform politikaları Abdülhamit'in Meclisi Mebusan parodisinden daha ciddi bir politika değildi. Darbeciler 1909'da kendileri doğrudan bulaşmamış olsalar Adana'da Ermeni katliamına göz yumdular. "Güçler Dengesi" dağın fare doğurduğunun farkına varmaya başlamıştı.

Başlangıçta niyetleri iyi olsa bile Jön Türk hareketindeki yozlaşma onları bir yıl içinde hedefledikleri özgürleşme ve reform hedeflerine değil darbeyle devirdikleri cinayet ve katliam sarmalına sürüklemişti. Bunları gören Abdülhamit belki de sinirden tırnaklarını yiyip kendisinin icat ettiği ve devrilmesine neden olan iç politikaların şimdi halefleri tarafından kullanılmasını seyrediyordu. İşin ilginç tarafı tüm padişahların tahtlarını

korumak için en güvendikleri güç olan silahlı kuvvetler Abdülhamit'i devirmişti. Döneminde tebaasını daha sıkı baskı altına almak hatta katliamlarını daha iyi becermek için Abdülhamit askerlerinin Prusyalı subaylarca eğitilmelerine izin vermişti. Ve Prusya sayesinde modernleşen ordu kendisinin sonunu getirmişti. Avrupa'ya liberal reform sözü veren darbeciler Abdülhamit'i Ermeni katliamından dolayı değil yozlaşmış Osmanlı sistemini değiştirmek için devirmişlerdi. Darbede ve sonrasında Alman parmağı olduğu açıktı. II. Wilhem'in sabırsızca Alman göçmenlerin Ermenilerden kalan yerlere yerleştirilmeleri talebi sonrası Almanlar bir köstebek gibi Osmanlı'nın altını sessizce ve görünmeden oymuşlardı. Almanlar Osmanlı'yı doğu planlarında kullanmak için çoktan kararlarını vermişlerdi. Dolayısı ile Osmanlı İmparatorluğu'ndaki yozlaşmayı durdurmak ve devleti işler hale getirmek Almanların işine gelmekteydi. Avrupa'daki diğer güçlerin de Osmanlı İmparatorluğu'nun yozlaşmadan kurtulmasını istedikleri açıktır ancak Almanların diğer Avrupalılardan farkı, Türkleri doğuda askeri olarak kullanmak istemelerinde gizlidir. Almanlar Türk ordusunu Prusya disiplini ile eğitmeye başladılar ve eğittikleri Türk askeri zaten askeri eğitim için ideal bir kuvvetti. Artık Almanya kendi eğittiği ve Prusya disiplinini öğrettiği çok kaliteli bir askeri güce kavuşmak üzereydi.

Balkan Savaşlarındaki büyük yenilgi ve Trakya dışındaki tüm Avrupa topraklarının kaybı, açık ve liberal görüşlü Jön Türk hareketinin reaksiyonuna neden olmuştu. "Osmanlılaştırma" politikaları İttihat ve Terakki Partisi'nin hedeflediği stratejiler, aslında Abdülhamit'in icat edip uygulamaya koyduğu politikaların rafine hale getirilmesini içermekteydi. Daha önce anlattığım gibi Abdülhamit'in Osmanlı gücünü pekiştirmek için stratejisi eski devlet politikalarından farklı olarak imparatorluktaki halkların gücünden yararlanmaktan ziyade onları yok etmeye dayanmaktaydı. Darbeyle göreve gelenler bu hedefe daha etkin ve hızlı ulaşacak kapasitedeydiler. Zaten 1909'da Adana'da ilk defa denenen katliam politikası iyi niyetlerle iş başına geldikleri söylenen Jön Türk hareketini dünyada görülmemiş bir zulüm rejimi haline getirmeye başlamıştı. Başta İttihat ve Terakki Partisi olmak üzere Türkler Alman kontrolündeydiler. 1914'de I. Dünya Savaşı başlangıcına kadar Almanya adeta bir örümcek gibi ağlarını Türkleri kendisine tam bağımlı hale getirene kadar sinsice örmüştü. II. Wilhem sonunda Abdülhamit'ten intikamını almıştı.

İttihat ve Terakki’nin imparatorluğun yeniden organizasyonu konusunda takip ettiği “Osmanlılaştırma” politikaları homojen bir vatandaş kimliğini amaçlamaktaydı. Bu imparatorlukta Ermeni, Yahudi, Arap, Rum ve diğer halklar kendilerini inkâr ederek Osmanlı olacaklardı. Prusya’nın Polonyalılara, Macarların Roman ve Slovaklara daha önce uyguladıkları bu siyaseti şimdi Almanya’nın yeni öğrencisi Türkler uygulayacaklardı. Ama öğrenci, ustası Almanya’yı bu konuda geçecekti. Çünkü Türkler imparatorluktaki değişik halkların milliyet duygularını azaltarak Osmanlılaştırmayı değil onları soykırım ile ortadan kaldırarak imparatorlukta Türk egemenliğini sağlamayı planlamaktaydılar. Yönetimdekiler bu amaçlarını açıkça söylemeseler de bu konuda iki belge bulunmaktadır. Bunlardan birincisi İttihat ve Terakki Partisi’nin 1911’de İstanbul’daki kongre tutanaklarıdır. Bu belgede “Meclis veya ülkede yeni partilerin kurulması engellenmeli ve yeni liberal fikirler önlenmelidir. Türkiye bir İslam ülkesi olmalı ve devlette İslam etkisi hissedilmelidir. İslam dışı her türlü dini propaganda yasaklanmalıdır... Er veya geç tüm ülkede Osmanlılaştırma gerçekleşmelidir. Bunun ikna yoluyla olamayacağı açık olup askeri güç kullanımı gereklidir… Diğer ırk ve halkların merkezi hükümetten otonomi istekleri imparatorluğa karşı ihanet olarak kabul edilmelidir,” denmektedir.

Üç yıl önce devrilen Abdülhamit’in amaçları bu kongre bildirgesinden daha iyi dile getirilebilir mi? Abdülhamit şimdi aslında katliamları ve iç politikaları nedeni ile değil yeterince sert olmadığından devrildiğini fark etmeye başlamıştır.

İkinci belge Celal Nuri Bey’in Yahudi ve Hıristiyanlar üzerine değil Kutsal Toprakların koruyucuları Müslüman Araplar üzerine kaleme aldığı bir kitapçıktır. Bu belgede “Arap topraklarının bir an önce Türkleştirilmesi zorunludur çünkü genç Araplar arasında kabul gören yeni milliyetçilik fikirleri devletimize büyük tehdit oluşturmaktadır,” denmektedir.

Yeni liberal politikalar uyarınca Osmanlılaştırma 1909 Adana Ermeni katliamı ya da Trakya’da yaşayan Rum ve Bulgarlara uygulanan kötü muamele şeklinde pratiğe dönüştürülür. Balkan Savaşları sonrası Türklerin elinde kalan son Avrupa toprağı olan Trakya Bulgar ve Rumların yoğunlukta oldukları bir bölgedir ve yeterince Osmanlılaştırıldığı söylenemez. Avrupa’nın gözü önünde bu halklara soykırım yapmak olanaksız olduğunda bu insanların topraklarından sürülerek mallarına el konması en geçerli yol olacaktır.

1915 yılında Ermenilere uygulanan zorunlu göç politikaları gayet güzel bir örnektir. Bu politikanın Rum ve Bulgarlara uygulanması sonucu Trakya Hıristiyan halklardan temizlenmiştir. Daha sonraları Rumların Akdeniz kıyılarından temizlenmesi projesi başlatılmışsa da I. Dünya savaşı bu süreci kesintiye uğratmıştır. Daha sonra Türklerin Anadolu Rumlarına yapmak istedikleri katliamlar Yunan hanedanın Almanlar ile olan kan bağı nedeni ile durdurulmuştur. Almanya Rumları korurken Ermeni katliamlarına ses çıkartmamıştır. Sonuçta kurulan yeni liberal rejim Türklerin imparatorlukta en güçlü hale getirilmeleri için Ermeni soykırımı, Rum ve Bulgarların Trakya'dan zorunlu göçleri ve Akdeniz kıyılarından Rumların temizlenmesi gibi uygulamaları içermektedir. Buradaki en büyük sorun imparatorluktaki Türk nüfusun sadece yüzde kırk civarında oluşudur. İmparatorlukta Türkler 8.000.000, Araplar 7.000.000, Rumlar 2.000.000, Ermeniler 2.000.000 Kürtler, Dürzîler ve Yahudiler gibi azınlıklar ise 3.000.000 civarlarındadırlar. Ama Türklerin arkasında Almanya vardır ve I. Dünya Savaşı'nda kapitülasyonların kaldırılmasıyla azınlıkları koruyacak Avrupa ülkesi kalmamıştır. Bu azınlıkların çoğunluğu Türkçe bilmez ve Müslüman değildir. Osmanlılaştırma politikası içinde yönetim Arapların da gerçek Müslüman olduklarına inanmaz. Türklere göre adına Ermenileri katlettikleri kendi Allah'ları Cermenlerin Gott'ları misali sevgi dolu bir Tanrı'yken Arapların Allah'ları intikam peşinde koşan bir ilahtır. Arapları gerçek Müslüman olarak kabul etmeyen sinsi politika Türklerin Kur'an sayesinde diğer Müslüman azınlıkları ellerinde tutmalarını amaçlamaktadır.

İttihatçı politikalar kısa sürede pratiğe dönüşür ve Arapların yeni liberal yönetimce zorunlu tutuldukları ilk uygulama Türkçe öğrenme mecburiyetleridir. Selanikli bir Milliyetçi olan Kemal Bey ve Ziya Bey çevrelerine milliyetçi gençleri toplayarak Kuran'ı Türkçeye çevirmeye başlarlar ve halife adına okunacak hutbelere imparatorluğun her yerinde Türkçe zorunluluğu getirilir.

Tüm kamu dairelerinde Türkçe resmi dil haline getirilir ve Prusya disiplini içinde Arap alfabesi kullanılarak tren biletleri üzerindeki yazılar bile Türkçeye çevrilir. Yeni Türkçe akımı yabancı kelimelerin anadilden çıkartılmasını amaçlar. Ancak çoğunluğu Arapça ve Farsçadan gelen kelimelerle oluşturulmuş bir dil olan Türkçeyi yabancı kelimelerden arındırmaya çalışan milliyetçi yönetim yabancı kelimeler çıktığında elinde pek bir şey kalmadığını fark eder. Kendileri de romantik edebiyat düşkünü olan milliyetçilerin özellikle şairleri dildeki bu değişiklikten çok olumsuz

etkilenirler çünkü kullanacakları kelimeler nerdeyse kalmamıştır. Örneğin Enver Paşa'nın selefi İttihatçı şair Emin Bey büyük gazete ve dergiler dil yoksunu eserleri kim yazarsa yazsın basmaktan kaçındıkları için sadece küçük yerel basılı medyada yer bulabilmektedir. Milliyetçi liderlerden Tekin Alp'in belirttiği gibi Kuran'ın Türkçeye çevrilmesi milliyetçi yönetimin büyük başarısıdır. Her ne kadar Kuran'ın Arapça dışı bir dile çevrilmesi dinen günah olsa da Tekin Alp'e göre bu çeviri Türkleri batıl öğretiden kurtarmıştır. Milliyetçiler daha da ileri giderek Arap harfleri yerine Türkçe harfler kullanmayı denediler ancak bu değişim aşılamayacak güçlükler çıkarttığından son aldığım bilgilere göre sonunda bundan vazgeçmişlerdir.

Dil ve dinde uygulanan Osmanlıcılık imparatorlukta Pan-Türkizm'in pasif araçlarıdır. Türkçe imparatorlukta sadece Hıristiyan olanlar değil Türk olmayan azınlıkların tümüne önünde secde edilecek bir ilah olarak sunulmuştur. Türk dilinin zorla öğretimi aslında imparatorlukta Türk nüfustan sadece bir milyon kişi eksik olan Araplar arasında büyük problem yaratmıştır. Arapların İttihat ve Terakki Komitesi'nde yer almaları yasaktır. Benzer şekilde Rum ve Ermenilerin hükümete girmesi yasaktır. Meclis'e başka yeni partiler girmeyecek ve yeni liberal fikirler ortaya çıkarılmayacaktır. İttihat ve Terakki Partisi ile özdeşleşmiş olan Jön Türkler devirdikleri Abdülhamit'in öğretilerini benimsemişlerdir. Darbecilerin tek farkları uygulamalarının Abdülhamit'in hayal bile edemeyeceği mantıksal sonuçları amaçlamasıdır. Ben yine de milliyetçilik akımının kurucusunun Abdülhamit olduğunu düşünüyorum çünkü kendisi Türk üstünlüğünü katliamlarla sağlayabileceğini fark eden ilk kişidir. Katliamlarla Türk üstünlüğünü sağlamak herhalde İttihatçıların tren biletlerindeki yazıları Türkçeleştirmeleriyle sağlanacak üstünlükten daha etkin ve hızlıdır. Büyük savaş öncesi milliyetçiler Abdülhamit'in fikirlerini hayata geçirmişler ve Arapların yönetimde yer almalarının tehlikelerini görmüşlerdir. Dolayısıyla Türk olmayan tüm halklar milliyetçiler için reaya veya sığır sürüleri gibidir. Eski sultanlar bu sığırların sadece sütünden faydalanırlarken yeni milliyetçi akım gerektiğinde bunları keserek etlerini de yemek istemektedir. Sığırların mezbahadan belli bir süre kurtulmalarının tek yolu uslu durup sahiplerinin dilini öğrenmeleridir. Ünlü milliyetçilerden Ahmet Şerif Bey, "Araplara kendi dillerini unutturup efendilerinin dillerini öğretmek Bab-ı Ali'nin en önemli görevidir. Hükümet bunu başaramazsa kendi mezarını kendi elleriyle kazıyor duruma düşecektir çünkü dillerini koruyan Araplar

tarihlerini ve geleneklerini hatırlayarak çöken Osmanlı İmparatorluğu üzerine kendi eski Arap imparatorluklarını kurmaya kalkışacaklardır," demektedir. Bu sözler milliyetçilerin Araplara nasıl baktığını anlatan en açık ifadedir. Ermeniler, Rumlar hatta Müslüman Kürt ve Araplar bile Türkler için sığırdır. Ermeniler milliyetçilerin kutsal tapınağında kurban edilen ilk sığırlar olmuşlardır. Bir Türk jandarması bölgede görev yapan Danimarkalı bir hemşireye, "Önce Ermenileri sonra Rumları ve daha sonra Kürtleri keseceğiz," demiştir. Milliyetçi bir mebus bu cümleye, "Kürtlerden sonra Arapları da keseceğiz," diye ekleme yapabilirdi.

Tekin Alp'e göre İttihat ve Terakki Partisi'nin Türklüğün yükselişi konusundaki sınırları sadece Osmanlı toprakları değildi. İmparatorluk topraklarında Türk gücü tamamen egemen olduktan sonra 10.000.000 nüfusunun üçte biri Türk kökenli olduğu söylenen İran'daki kardeşleri, Kayser II. Wilhem'in yardımıyla I. Dünya Savaşı sonrası gerçek Müslümanlık ve kullarını seven Allah inancına döndürüleceklerdi. İran'ın en gelişmiş yöresi olup nüfusunun tamamı Türk olan Azerbaycan'ın anavatana katılmasıyla dünya haritaları Almanların desteği sayesinde değişecekti. Benzer şekilde nüfusunun yüzde sekseni Türk olan Kafkasya bölgesi, Kırım, Kazan hatta Volga ovası büyüyen Türk sürüsüne katılacaktı. Tüm bu topraklar anavatandan ayrı düşüşmüş Türklerin yaşadığı Turan ülkesi veya Türkiye'ydi. Bari oldu olacak Turan ülkesine Madagaskar, Kudüs, Kuzey ve Güney Amerika kıtalarını da ekleyelim de tam olsun.

Zamanında Avrupa'nın "Hasta Adamı" diye bilinen Osmanlı'yı ne kadar da harika bir gelecek beklemektedir. Tekin Alp, "Cesur Alman, Avusturya ve Türk askerleri otuz veya kırk milyon Türk'ü özgürlüğüne kavuşturacaklar. Bu rakama on milyon Osmanlı nüfusu eklendiğinde elli milyonluk bir ülke olarak belki de Almanya ayarı bir çağdaşlaşma düzeyine ulaşıp daha sonra daha da ileriye gidecek enerji ve kaynaklara sahip olacağız. Pek çok yönden yozlaşmış Fransız ve İngiliz medeniyetlerini geçeceğiz, " diyordu.

Yukarıdaki hesap ve planlar Tekin Alp'in 1915'te yayınladığı Türkler ve Pan-Türkizm İdeali isimli kitaptan alınmıştır. Kitap I. Dünya Savaşı'nın başlamasından sonra yayınlanmış olup sadece Türk milliyetçilerinin fikir ve amaçlarını değil Prusya'nın Türkler üzerindeki planlarını da yansıtmaktadır. Daha açık şekilde söylemek gerekirse kitap Prusya'nın hipnotize ettiği Türkleri inandırdığı boş hayalleri içermektedir. Kitap gelecekleri için beklenti açlığı çeken Türklere Prusya'nın attığı yemi ortaya koymaktadır.

Bu eser Alman propagandacılar tarafından Osmanlı İmparatorluğu'nun her yerinde dağıtıma konmuştur. İmparatorluğun içinde yaşayan diğer halklar düşünülmeksizin Türkleştirilmesi ve sınırlarının genişletilmesi fikri Türkleri Alman efendilerine sadakatle bağlanmaya itmiştir. Dikkat edilirse Pan-Türkist harekette Türklerin Avrupa'da kaybettikleri Sırbistan, Romanya ve Yunanistan veya başka herhangi bir ülkeyi geri alma amacı yoktur. Böyle bir amacı ortadan kaldırarak Prusya, Balkanlar üzerinde hayalleri olan Ferdinand ve İstanbul üzerinde emelleri olan Kral Konstantin'i rahatsız edip güzel rüyalarından uyandırmak istememektedir. Pan-Türkist genişleme Rusya ve İran topraklarının talanı ile gerçekleşecektir. Prusya Türklerin Avrupa'da kaybettikleri toprakları başkalarına bahşetmekten kaçınmamıştır şimdi de Rusya'nın topraklarını tereke edecektir. Örneğin Kırım, Kazan ve Kafkasya Türklere köpeğin sahibine yalvarması için burnuna tutulan bir parça et gibi, yem olarak konabilir. Ayrıca Avusturya ya da Bulgaristan'ın ilgilenmediği Azerbaycan, Türklere sadaka olarak verilebilir. Türkler atılan yemi yutup mideye indirmişlerdir. Ve yemi yutarken dünya imparatorluğu kurarak sadık kölelerine fetihlerden parça verme sözü vermiş olan Almanya'nın yeme bağladığı misinayı görmemişlerdir. Zamanı geldiğinde sahipleri olan Almanlar misinayı çektiğinde ağız tadıyla yuttukları Rus ve İran toprakları iç organlarını parçalayarak dışarı dökülecektir.

Bu güzel hayaller milliyetçi Türklerin ağızlarını sulandırmaktadır ancak aslında bunlar Alman laternasının Türkleri oyalamak için çizilmiş sihirli görüntülerinden başka bir şey değildir. Aynı amaçla Ernst Marré "Die Türken und Wir nach dem Kriege"de Türkleri uyutmak için başka hayaller yaratmak ve resimler çizmekle görevlendirilmiştir. Yazar Osmanlı İmparatorluğu'ndan bahsederken "Antik topraklardan zaman ve kumların örttüğü hazineleri çıkartabilirsek yeni bir çağ başlayacaktır," demektedir. Daha sonra yazılarında daha az Pan-Cermen davranması gerektiğini hatırlayan yazar, "Tüm bunlardan Türkler kazançlı çıkacaklardır. Osmanlı şimdiye kadar içindeki Kürt, Ermeni, Arap, Türk ve Rum unsurları bir arada tutmakta her zaman zorlanmıştır. Bu proje Türklerin özgürleştirilmesi projesidir. Lüzumsuz Ermenileri sürerek Türkler Rusların doğudaki saldırılarından kurtulacaklardır...

İmparatorluktaki tüm Türk olmayan unsurların Osmanlılaştırılmaları gereklidir," diye konuşmaktadır. Bu düşüncelere daha fazla örnek vermenin anlamı yoktur çünkü bu konuda propaganda amaçlı milyonlarca söz

söylenmiştir. Bu noktada Prusya ve Pan-Türkist amaçlar tam anlamıyla örtüşmektedirler. Almanya'nın çizgisinde kalması için Türkler, Ermenileri sürerek bölgeyi boşaltmaya, Rusya ve İran'dan toprak almaya teşvik edilirler. Tüm bu planlar Türklerin işine gelmektedir. Almanya zaten hiçbir zaman ilham vermez sadece net amaçları teşvik eder. Bu teşvikleriyle beraber süngere dolan su misali Almanlar Türklerin en küçük hücrelerine kadar nüfus ederek onları sömürgeleştirirler. Tabii bunu yaparken Türkleri mutlu etmek için Ermeni soykırımına ses çıkarılmaz. Almanların karşı çıktıkları katliamlar sadece kendi işlerine gelmeyenlerdir. Almanya'nın I. Dünya Savaşından galip çıktığını bir an için düşünürsek acaba Pan-Türkist planlardan hangileri gerçekleşecektir? Acaba savaş sonrası Türkiye diye bir yer kalacak mıdır? Hiç sanmam! Bence Avrupa ve Asya Almanyaları ortaya çıkacaktır. Aslında Almanya'nın Türkleri egemenliği almasıyla birlikte Avrupa ve Asya Almanyaları isimleri konmamış şekilde bugün de vardır. Asya Almanya'sına sadece Osmanlı devleti takma ismi verilmektedir. Bağımsız Türkiye ve Tekin Alp gibi milliyetçilerin İran'dan Volga ovalarına uzanan tatlı hayalleri çoktan yaşama şanslarını kaybetmiştirler. Kırmızı Şapkalı Kız masalı misali Türkiye denilen mum erimiş ve ninenin parmakları arasında fitili kalmıştır. Ve o anda yaşlı nine gerçek kurt yüzünü göstermektedir.

Bu savaş nasıl biterse bitsin Türk milliyetçilerin hayallerinin gerçekleşmesine imkân yoktur. Almanya savaş sonrası Rusya'yı tamamen teslim alsa bile Türklere Rusya topraklarından pay vermesi, Berlin'i Türklere vermesi kadar uzak bir olasılıktır. Almanya savaşı kazanamayacağına göre Müttefikler Hasta Adam'ın yaşamasına izin vererek onu soykırımdan geçirmek istediği halklarla baş başa bırakacaklar mıdır? Tekin Alp bile buna şans tanımamaktadır.

Şu anki Türk politikası imparatorluğun yüzde altmış nüfusunu oluşturan Ermeni, Rum, Arap, Yahudi ve Kürt halklarına hükümette yer vermemek hatta projeleri başarıya ulaşırsa bu halkları toptan yok etmektir. Sürgünle Türk topraklarını terk etmeyen Ermenilerin soykırımını planlayan vahşiler aynı kaderi Arap, Rum ve Yahudiler için de biçmektedirler

Sonuçta Müttefikler Başkan Wilson'a yazdıkları mektupta savaştaki amaçlarından birinin de Türk mezalimi altında can çekişen halklara özgürlük vermek olduğunu belirtmişlerdir. Ve bu amaçtan hiç bir zaman geri adım atmayacaklardır.

NOT— Umarım Tekin Alp'in Türkler ve Pan-Türkizm İdeali isimli kitapçığı yakında İngilizceye çevrilir. Aslında Tekin Alp ismi altında yazılar yazan şahıs yabancı unsurlardan temizlenmiş bir Türk imparatorluğu hayalinde romantizm bulan Makedonyalı bir Yahudi'dir. Tekin Alp kitapçığında milliyetçi hedefleri ve şimdiye kadar ulaşılan kazanımları anlatmaktadır. Alp'e göre eskiden haremlere tıkılmış kadınlar köşelerinden çıkarak bu büyük harekete katılmışlardır. Artık sadece erkekler kadınlara değil kadınlar da erkeklere vaaz vermektedirler. İmparatorluğun her yerinde ekonomik kalkınma organizasyonları, izci birlikleri ve esnaf loncaları arasında entelektüel yapılar ortaya çıkmaktadır. Tüm bu organizasyonlar Pan-Türkizm'in en büyük düşmanı olarak İngiltere ve Rusya'yı görmektedirler.

Kitapçığının ikinci bölümünde Tekin Alp samimi fakat aptalca hayali olan büyük Türk İmparatorluğu sınırlarından bahsetmektedir. Alp'e göre bu büyük imparatorluğun sınırları içinde Trakya'dan Gobi Çölü'ne kadar olan topraklar, Viktorya Gölü'ne kadar uzanan Mısır, tüm Arabistan yarımadası, İran, Hindistan'ın büyük bölümü, Karadeniz kıyıları, Volga ovaları, Hazar havzası ve Aral Gölü'ne hatta kuzey doğuda Tomsk'a kadar uzanacak bölgeler yer alacaktır. Tabii tüm bu sınırların kazanılması Almanya'nın savaştan galip çıkmasına bağlıdır ve Tekin Alp hayalindeki sınırların Almanlarca onaylanacağına salakçasına inanmaktadır. Tamamen Almanların Türklerin inanmalarını istedikleri her şeyi kapsayan bu kitapçığın Alman propagandacıları tarafından çok sevilmesine şaşırmamak lazımdır.

Bu Türk imparatorluğu hayali ayrıca katillerin resmi şairi olan Ziya Gökalp tarafından da desteklenmektedir. Gökalp, Tekin Alp tarafından alıntılar yapılan ve barbarlığın açıkça övüldüğü Atilla destanını yazan kişidir. Gökalp'ın saçma sapan destanı aşağıdaki dizelerle başlamaktadır:

"Ben atalarımın şanlı destanlarını tarihin tozlu ve solgun sayfalarından okumam kalbimde ve kanımda hissederim. Benim Atilla'm, benim Hunlarım şanlı soyumun şanlı kahramanlarıdırlar. Şimdi bu kahramanlar yalan ve iftirayla dolu sayfalarda alçaltılıp küçümsenseler de onlar Sezar veya Büyük İskender'den aşağı değildir, vs vs…"

Bu şiirin Alman İmparatoru'nca bestelendiğine dair henüz bir kanıt bulamama rağmen bu dizelerin Alman hükümdarı ve askerlerini sevindireceği kesindir. Zaten bu şiir bugünlerde Prusya'da çok ünlüdür.

BÖLÜM III

ERMENİ PROBLEMİNİN ÇÖZÜMLENMESİ

Kitapta şimdiye kadar Osmanlı yönetimi ve askeri barbarlığının gelişimini inceledik. Türkler bizim medeniyet dediğimiz kuralları ustaca ve organize şekilde hiçe sayarak daha da barbarlaşmışlardır. Daha önceki padişahların nispeten daha insancıl olan imparatorluktaki ırkları asimile ederek sömürme düzenleri Abdülhamit tarafından azınlıkların soykırımına kadar vardırılarak Türklerin ülkede gücünü arttırmanın daha etkin bir yöntemi bulunmuştur. Abdülhamit gibi bir cinayet ustasının ana hatlarını çizdiği soykırım yöntemi milliyetçi Türk yönetimi tarafından daha geliştirilerek adeta bir soykırım harikası haline getirilmiştir. Türkler Hıristiyanlığın 1915-1916 yıllarında dünyaya sistematik soykırımın nasıl yapılacağını Prusyalı efendilerinin eğitimiyle göstermişlerdir. Abdülhamit tarafından gerçekleştirilen katliam milliyetçilerin Ermeni soykırımı yanında çok kısa ve önemsiz kalmıştır. Türkler Prusya’nın disiplinli eğitimi dışında efendilerinin Belçika soykırımından arta kalanlara ne yaptığını takip edecek “kültür” alt yapısına da sahip olmuşlardır. İşte azınlıklara böyle davranılır. Enver ve Talat, efendilerinin Berlin’den gönderip Türkçeye çevirttikleri kitaplarında “Devletin ilk görevi kendisini korumaktır,” ilkesini okumaktadırlar. Türkler aydınlanma ve gelişmelerini ancak Prusya Kültürü’nü takip ettiklerini göstererek ispat edeceklerdir. Belki birkaç bin erkek tırnakları söküldüğünde, zindanlarda işkence gördüklerinde, vurulduklarında veya yakıldıklarında acı çekecektir ya da birkaç bin kadın karınlarındaki bebekleri süngülerle çıkarılıp öldürüldüğünde, sürgüne giderken yolda açlıktan öldüklerinde veya şehvetli Türk askerlerinin tecavüzleri sırasında acı çekeceklerdir ancak bu acı kendini korumayı ilk görev sayan bir devletin çektiği acılar yanında önemsizdir. İttihat ve Terakki Partisi’nin bir söyleminde “Bugün masum gözükenler yarın suçlu bulunabilirler, “ demektedir. Dolayısı ile bugün için masum veya suçlu görünenlere yarını göstermemek en iyi çözüm olacaktır. Abdülhamit’in dehası yıllar önce “Ermeni problemini çözmenin yolu tüm Ermenileri kesmektir,” dediğinde sorunu ve çözümünü çok iyi teşhis ettiğini göstermiştir. Ve kendisi yirmi yıl boyunca Ermeni problemini ortadan kaldırmıştır. 1915 yılında aynı probleme çözüm için hazırlıklarını

tamamlamış olan Talat Paşa, “Bundan sonra elli yıl boyunca Ermeni problemi olmayacaktır, “ demiştir.

Kökü kazınması planlanan Ermeni ırkı Türkiye’deki en eski yerleşim bölgesinde bulunmaktaydı. İlk başta şimdiki Rusya’nın Kafkasya bölgesi, Azerbaycan, İran ve Türk topraklarının üstünde kurulu olan Ermeni krallığının dünyada en eski milli Hıristiyan kilisesine sahip olduğu söylenir. İsa’dan sonra ilk yüzyılda kurulduğu söylenen Ermeni Kilisesi milattan sonra beşinci yüzyılda kutsal İncil’i Ermeniceye çevirmiştir. Bulunduğu bölgede etnik açıdan homojen bir ülke olan Ermenistan’ın başlıca gelir kaynakları tarım ve hayvancılıktı. Ancak Ermeniler yapı itibarı ile Yahudilerin ticari yeteneklerine, bilimsel zekâya ve gelişime uygun açık görüşe sahiptirler. Bu nedenle kırsal bölgelerde yaşayan Ermeniler hala tarım ve hayvancılıkla uğraşırken diğerleri Türklerin kota koymasına kadar şehirlere göç etmeye devam etmişlerdir.

Müslüman komşularından saygı gören Ermeniler politik güçleri fazla olmasa da imparatorluğun her yanında ticaret ve hizmet sektörlerinde öncülük etmişlerdir. Ermeniler nereye göçseler okullarını kurmuşlar ve aralarından pek çok avukat, doktor ve profesör yetişmiştir. Ermeniler üzerinde her zaman uygulanan bazı ayrımcı önlemler olmuştur. Örneğin askere alınmadıkları hallerde Ermenilerin silah taşıma ve bulundurmaları yasaktır. Zaten Ermeniler bedelini ödeyerek askerlik görevi yerine kırsal alanlarda tarım, şehirlerde ise ticaret ve zanaatla uğraşarak barışçıl yaşam sürmeyi tercih etmişlerdir. Abdülhamit dönemine kadar Ermeniler bir tehlike olarak kabul edilmemişlerdir. Eski Ermenistan toprakları dışında bu insanlar dağınık halde yaşamaktadırlar, barışçıl bir yapıya sahiptirler ve radikal İslamcı grupları tahrik edici davranışlarda hiç bulunmamışlardır. Ermenilerin kavga ve sürtüşmeleri bölgelerine saldıran Kürtlere karşı olmuştur. Ayrıca göç ettikleri bölgelerde ve şehirlerde zekâları ve üstün yeteneklerini nedeni ile diğer halklarca kıskanılmış ve pek sevilmemişlerdir. Zaten zeki oluşları ve üstün yetenekleri Abdülhamit’in kafasında Ermeni probleminin oluşmasına neden olmuştur.

Bundan altmış yıl önce toplam Ermeni nüfusu 4.000.000’dur. Bu rakamın 1.250.000’i Rus Kafkasya’sında, 150.000’i Azerbaycan’da önemsiz bir kısmı Hindistan ve Avusturya’da yerleşikken, 2.500.000’lik büyük kısmı yoğunluğu doğu Kilikya olmak üzere Türk köy, kasaba ve şehirlerindedir. Sadece İstanbul’da 150.000-200. 000 Ermeni olduğu tahmin edilmektedir. Bugün ise Osmanlı İmparatorluğu’nda yetişkin erkek Ermeni

nüfus kalmamıştır. 250.000 erkek ve kadın Ermeni Rusya'ya, 5.000 Ermeni Mısır'a ve birkaç bin Ermeni genç kız ve kadın Osmanlı haremlerine gitmişlerdir.

Başta Abdülhamit ve devamında Talat ve Enver Paşalar tarafından uygulanan Pan-Türkizm Ermeni problemini kökünden çözmüştür.

Bu çözümün tarihçesi iki başlıktan oluşmaktadır. Bunlardan birincisi Ermeni nüfusun yoğun olduğu köy ve şehirlerde problemin nasıl çözüldüğüdür. Bu bölge Türkiye'nin doğu ve kuzey-doğu sınırlarının İran ve Rusya ile olduğu yerdedir. Sınır Ermenilerin tarih boyunca yaşadığı bölgenin tam içinden geçmekte ve iki tarafında da Ermeni yerleşim birimleri bulunmaktadır. 1914 sonbaharında Osmanlı İmparatorluğu I. Dünya Savaşı'na girdiğinde doğu orduları Rusya'ya saldırmışlar ancak karşılarında çoğunluğu Ermeni askerlerden oluşan Rus kuvvetleri bulmuşlardır. Benzer şekilde İran'a saldıran Osmanlı güçleri karşılarında Ermeni ve Süryanilerin büyük ağırlık taşıdığı Fars ordularına rastlamışlardır. Savaşın ilk birkaç haftası içindeki ilerlemelerinde Türkler kendi sınırları içindeki etnik yapının aynısını gösteren arazide çarpışmışlardır. Talat'ın Ermeni soykırım emrini ancak Nisan ayında çıkaracağı düşünüldüğünde aslında Türkler tarafından yapılan Ermeni katliamları bu tarihten daha önce başlamıştır. İran ve Rusya içlerine yürüyen Türk güçleri o topraklardaki Ermenileri kesmişler sonra da Rus kuvvetleri karşısında geri çekilirken tüm rastladıkları Ermeni yerleşim birimlerini yağmalayıp yakmış ve orada yaşayan tüm halkı öldürmüşlerdir. Bazen bu yerleşim birimlerinden alınan kadın ve çocuklar Türklere destek sağlayan Kürtlere verilmiştir. Öldürülen Hıristiyan başına ödül verilmiş, ölüler suları içilmez hale getirmeleri için kuyulara doldurulmuşlardır. Savaş sonrası olanlardan pişman gözüken bazı Alman kaynaklar, yapılan bu katliamların nedenini geri çekilen bölgelerde Ermeniler tarafından arkadan gelebilecek saldırıları önleme amacı olarak açıklamaktadırlar. Almanlar böyle açıklasa da ben bu bölgelerde Ermenilerin Türk kuvvetlerine saldırdıklarını duymadım ve Türklerin de katliamların nedeni hakkında yaptıkları hiçbir açıklamayı işitmedim. Zaten böyle bir şeye de gerek yoktu çünkü savaşın başlamasından birkaç ay sonra Talat'ın askeri operasyonların birkaç yüz mil çevresinde yaşayan Ermenileri nedensiz olarak katledecek planları hazırlanmıştı.

Bu katliamları yapmak için Ermenilerin ihaneti veya herhangi bir nedene gerek yoktu. Soykırım Türk sınırları içinde başladığında önce Bitlis

ve çevresindeki tüm erkek Ermeni nüfusu katledildi. Ermeni kadınların hepsi önce koyun güder gibi Bitlis'e götürülüp toplandı oradan da Fırat Nehri kıyılarına götürülerek kurşuna dizildi. Ölülerin hepsi nehre atıldı. Bitlis ve çevresindeki Ermeni problemi böylece çözülmüş oldu.

Bitlis'in altmış mil kuzey batısında bulunan Muş ve çevre köylerinde 25.000 Ermeni nüfusu vardı. Bölgeye on beş saat uzak Liz şehrinden gelen Rus askeri güçleri nedeni ile Muş'taki katliam Temmuz ayına kadar ertelenmişti. Bu süreçte pek az Ermeni gözdağı verilmek üzere kurşuna dizildi veya dövülerek öldürüldü. Temmuz ayında Türkler karşısında geri çekilmek zorunda kalan Ruslar bölgeyi boşalttıklarında katliam gerçekleştirildi. Muş'ta yapılan katliam dört bağımsız kaynak tarafından desteklenmektedir: 1- Muş'taki Ermeni Öksüzler Yurdu'nda çalışan bir Alman, 2- Köyünden sürülüp daha sonra Kürtler tarafından öldürülen bir kadının ifadesi, 3- Kafkasya'ya kaçan Ermeni sığınmacıların ifadeleri 4- Tiflis'te çıkan Ufuk isimli gazete haberleri. Bu kaynakların verdiği bilgiler birbirini tamamlayıcı nitelikte olup aralarında hiçbir çelişki yoktur.

Muş'ta gerçekleştirilecek soykırım dedikoduları 1914 yılında sınır boylarında başlayan katliamlar sonrası ortaya çıkmıştı. Enver Paşa'nın yakın arkadaşı olan Muş Mutasarrıfı uygun bir zamanda Ermenilere karşı soykırım tasarlandığını açıkça söylemiş ve sözleri daha sonra Ekran Bey tarafından Alman ve Amerikan Konsolosları önünde teyit edilmiştir. Soykırımda Enver Paşa Ermenistan bölgesine bakarken Talat Paşa ülkenin diğer bölgelerine yayılmış olan Ermeniler üzerine yoğunlaşmıştı. Çok sert geçen kış aylarında başlayacak soykırımın işaretleri net olarak verilmekteydi. Ermeni köylerine yeni vergiler konmuş, bu vergileri ödeyemeyen Ermeniler dövülerek öldürülmüş ve vergiye direnen köyler ise yakılmıştı.

Rus kuvvetlerinin 1915 Temmuz ayında beklenen saldırılarını gerçekleştirememiş olması artık Türklere rahat soykırım imkânı tanımıştı.

İstanbul'dan Muş'a dört tabur asker getirilmiş, Ermenilere yetkili ofislere kayıtlarını yaptırdıktan sonra evlerini terk etmeleri için üç gün verilmişti. Kadın ve çocukların kalmalarına izin vardı ancak evleri, paraları ve eşyalarına el konacaktı. Bu emirden iki saat sonra İstanbul'dan gelen yeni bir emirle önce hükümet binaları çevresinde kayıt yaptırmaya gelen Ermenilere ateş açılmış sonra da ev ev sistematik soykırıma başlanmıştır. Ermeni önde gelenlerine ölene kadar işkence yapılmış, kadın ve çocukların bulunduğu evler yakılmış, toplanan erkekler nehre atılmışlar ve kızlar

tecavüz edildikten sonra öldürülmüşlerdir. Bu katliamlar iki gün boyunca devam etti ve ikinci günün sonunda Muş'ta da Ermeni problemi kalmamıştı. Çevre köylerde katliamlar Prusya disiplini içinde gerçekleştirilerek Sason bölgesine ve Rusya'ya kaçan beş bin Ermeni dışında kimseye yaşam hakkı tanınmamıştı. Sason'a kaçanlar da 1916'da temizleneceklerdi.

Bazı köy ve kasabalarda Ermeni kadın ve kızlar Kürt askerlere verilmekteydi. Kürtler sekiz on yaşlarından itibaren tüm genç kızlara halkın ve ailelerinin gözleri önünde tecavüz ediyor ve tecavüzler sırasında aşırı kanayan veya yaralanan kız çocukları işlerine yaramayan yaşlı kadınlarla beraber vuruyorlardı. Keban bölgesinden sürülen Ermeni kadının anlattıklarına göre kadınlar arkalarında öldürülmüş koca ve oğullarını ya da yürüyemeyecek kadar yaşlı insanları bırakarak günlerce hayvan sürüleri misali yürütülüyorlar, yakıcı yaz sıcağında yürütülen bu yarı çıplak kadınlara gün aşırı ekmek veriliyor ve dermansızlıktan yere düşenler ölüme terk ediliyordu. Gündüzleri geçtikleri Kürt köylerinde erkekler beğendikleri kadınlara tecavüz ediyor, akşamları dinlenme saatlerinde kadınlara tecavüz etme sırası Türk askerlere geliyordu.

Günlerce yakıcı sıcak ve utanç veren geceler geçiren kadınlardan pek azı yaşamayı başarmıştı ancak artık onları daha fazla yürütmenin anlamı yoktu çünkü Enver'in planı amacına ulaşmıştı. Hayatta kalan kadınlar nehre atılarak öldürüldüler. Nehre atılan kadınlardan biri yüzme biliyordu ve iki yaşındaki oğluyla beraber karşı tarafa geçmeyi başarmıştı. Kadın sonunda kaçan Ermenilerin bulunduğu bir köye vardı. Köydekiler gecenin karanlığında kadını önce hayalet sandılar. Kadın kendilerine gündüz ve gece yapılan her türlü zulmü ve diğer kadınların nasıl taciz edilip öldürüldüklerini anlattı. Maalesef kadının iki yaşındaki oğlu iki gün sonra öldü. Kurtulan kadın ise bir hafta bile geçmeden barbar Kürtlerin ellerinde can verdi. Böylece Keban bölgesindeki Ermeni problemi de çözülmüş oldu. Bu kadın ve çocuğunun trajedisi dünya zulümleri tarihinde Tanrı'nın yüzünü kızartacak kadar acıydı. Diğer taraftan ise bu kadının gösterdiği kahramanlık ve anne sevgisinin eşine dünya tarihinde rastlamak olanaksızdır. Bence bu kadın dünyanın en büyük destanlarında yerini alarak ölümsüzleştirilmelidir…

Muş ve Bitlis'in kuzeyinde Erzurum vilayeti yer alır ve burada 1914 yılında 20.000 Ermeni yaşamaktadır. Erzurum'da gelmekte olan belanın ilk işaretleri Osmanlı ordusunda görevli Ermeni askerlerin silahsızlandırılmasıyla görülmüştü. Aynı yılın Haziran ayında Erzurum

civarındaki yüzlerce Ermeni köyünün iki saat içinde boşaltılması emri verilmişti. Köylerde yaşayan Ermeni sayısı 10.000–15.000 civarındaydı. Bunlardan bir kısmı Kürtlere sığınarak hayatlarını kurtarmış, diğerlerinden pek azı ise sürüldükleri Erzincan'a varabilmişti. Zaten Erzincan'a varanlar tekrar sürgün edilecek ve yollarda vurularak telef olacaklardı. Erzurum Valisi Tahsin Bey'in aldığı emirlere göre şehirdeki tüm Ermeniler yaş ve cinsiyet gözetilmeksizin öldürüleceklerdi. Vali bu emri uygulamayı kabul etmedi ancak itirazı hükümetçe reddedildi. Bu olaya şahit olan Almanya'nın Erzurum Konsolosu İstanbul'daki elçiliğe şikâyette bulundu ancak kendisine Türklerin iç işlerine karışmama uyarısı yapıldı.

Erzurum'da da Ermeni ailelere yanlarına bir şey almadan evlerini terk etmeleri emredilmiştir ve cinayetlerin şehirde değil sürgün esnasında yollarda işlenmesi planlanmıştır. İlk kafile Diyarbakır'a doğru yolu çıkar. Bir erkek ve kırk kadın dışında kafilenin hepsi ilk gün öldürülürler. Geri kalan kişiler sürgünlerin toplanma merkezlerinden biri olan Harput'a varırlar. Burada bulunan bir Alman bu kişilere burada yapılanları, "Kaşları yolundu, kadınların göğüsleri kesildi, tırnakları söküldü, ayakları kesildi veya at nallanır gibi tabanlarına çiviler çakıldı. Tüm bu iğrençlikler insanların duymamaları ve sürgünlerin çektiklerini bilmemeleri için gece karanlığında yapıldı. Hapishane çevresinde konuşlanmış askerler davul ve zurna çalarak çığlık seslerini bastırmaya çalıştılar. Tabii ki bu işkencelerde pek çok kişi öldü. Sürgünler ölürken askerler onlara, 'İsa nerede? Gelsin şimdi size yardım etsin!' diye bağırıyorlardı," diye anlatmaktadır. İkinci kafiledeki beş yüz aile Erzurum'dan Bayburt'a, orada bekleyen diğer sürgünlere katılmak üzere yola çıkmıştı. Aşağıda anlatılanlar Erzurum'da papaz olarak görev yapan Robert Stapleton ve canını Müslüman olarak kurtaran bir Ermeni kadının ifadelerinden alınmıştır.

Bayburt'tan ayrılan kafilede 15.000 kişi vardı ve bunlar Erzincan'a sağ salim varmışlardı. Bu şehirde katliam daha önce yapılıp kadın ve çocuklar sürgüne gönderildiğinden gelenler burada Ermenilere rastlamadılar. Bu şehirden doğudaki Kemah'a doğru yoluna devam eden kafileye Kürtler yol boyunca saldırdı ve yedi gün içinde on beş yaşın üstündeki tüm erkekler ile on dokuz rahip öldürüldü. Keban'dan gelen kafile gibi kadınlar dağ ve ovalardan güneye yürütüldüler. Her geçen gün kafiledeki kadın sayısı ölümler nedeni ile düştü. Akşamları köylerin dışında konaklayan kafileden jandarma ve köylü erkekler istedikleri her kadını aldılar. Pek çok kadın güneş çarpması ve açlıktan öldü. Ölüler yol kenarlarına bırakıldılar. Karasu

mevkiine geldiklerinde vahşet tam anlamıyla kendini gösterdi. Kadın ve çocuklara tecavüz edildi ve parçalandılar.

Bu işkencelerden kurtulan çocuklar akarsuya atıldılar ve aralarından yüzebilenler vuruldular. Bu noktadan sonra kafilenin izini takip etmek imkânsızlaştı çünkü sürgünlerin sayısı yok denecek kadar azalmıştı. Kalanlar morarmış, şişmiş ve kokuşmuş cesetlerle dolu tarla ve tepelerden yollarına devam ettiler. Tanıklara göre sürgünlerin bazıları Musul'a, bazıları ise Halep'e gitmişlerdi.

Bu bilgileri teyit eden ve daha detaylı açıklama getiren tanıklar kendi yaşamlarını tehlikeye atarak Erzurum'dan Erzincan'a giden kafilelere katılan Danimarkalı rahibelerdi. Rahibeler Kemah'taki nehir kıyısında yapılan katliama şahit olmuşlar ve mısır tarlalarında gerçekleştirilen sürek avını görmüşlerdi. Ekinlerin boylarının yüksek olması nedeni ile pek çok Ermeni bunların aralarına saklanarak yaşamını kurtarmıştı. Bir keresinde rahibeler eşlik eden bir jandarma subayı 3.000 kişinin öldürülmesinden sonra Ermenilerin yollarda telef edilme nedenini bu insanların önce acı çekmeleri gerektiğini ve Müslümanların Ermeni ölüleriyle dolu köylerde yaşamamaları gerektiğini söyleyerek açıklamıştı. Başka bir mevkide silahları alınmış ve yol yapımında zorunlu çalıştırılan Ermeni askerlerin doğranarak öldürüldüklerini görmüşlerdi. Yol boyunca ilerlerken zorunlu yol yapımında Müslüman, Rum ve Ermenilerin çalıştırıldıklarını ve bunlardan Ermenilerin kendilerine bir grup oluşturduğunu fark etmişlerdi.

Bu katliamlar tüm Ermeni coğrafyasında gerçekleşmişti. Sadece Van'da Ermeni direnişi görülmüştü. Bu şehirde katliam başladıktan sonra 1.500 kadar Ermeni silah ele geçirmiş veya asker olarak teslim etmedikleri silahlarını kullanarak 5.000 Türk askerine karşı kendilerini yirmi yedi gün boyunca savunmuşlardı. Daha sonra yardıma gelen Rus kuvvetleri Ermenileri kurtarmıştı. Rus güçleri geldiğinde yerleşim birimleri henüz saldırıya uğramamış 250.000 Ermeni Kafkasya bölgesine göçe başlamıştı. Bunlardan kaçının yolda açlık, yorgunluk ve hastalıktan öldüğü bilinmemektedir.

Ancak güzergâh boyunca kolera, dizanteri ve kızıl hastalığı ile karşılaştıkları ve yol boyunca ölüler arasından geçtikleri bilinmektedir. Yol boyunca Kürt çetelerin saldırısına uğrasalar da bu Ermeniler Rus kuvvetlerinin koruması altında Osmanlı İmparatorluğu denen ölüm tarlaları ve yeryüzü cehenneminden arkalarında eşleri, çocukları ve tecavüz edilmiş kızlarının ölülerini bırakarak kaçmayı başardılar. Tüm diğer sürgünler gibi

bu kafileler de yol boyunca çok büyük zorluk çektiler ancak onları diğer kafileler gibi işkence ve ölüm değil Rus topraklarında güven ve umut beklemekteydi. Bu kafileden hastalık ve açlıktan kurtulanlar Rus topraklarına varmadan terk ettikleri Ermeni topraklarında hiç erkek nüfus kalmamış ve kadınlar da ancak Müslüman olup Türklerle evlenerek yaşamlarını kurtarabilmişlerdi. Barışçıl Emeni milleti topraklarında dünya üzerinde görülmemiş vahşet, korku ve cinayet şehveti ile yok edilmişti. Artık Ermeni topraklarında Ermeni problemi kalmamıştır ve olmayacaktır. Abdülhamit bu sorunun çözümünü göstermiş ve birkaç deneme yapmıştır ancak sorunu çözmek şerefi Prusya'nın desteği ile Jön Türk hareketinin aydın liderleri Talat ve Enver Paşalara nasip olmuştur. Enver tüm Ermeniler öldürülene kadar Osmanlı'nın rahat edemeyeceğini söylemiş ve bir yerde Ermenilerin yoğun yaşadığı bölgelerde onları yok ederek huzuru sağlamıştır. Ancak daha diğer vilayetlerde yapılacak çok iş vardır.

Türklerden duymasak bile Almanlar Ermeni katliamlarını Osmanlı Devleti'ne Ruslarla birleşerek yapılacak Ermeni ihanetine karşı önlem olarak açıklamaktadırlar. Aynı önlem Marmara kıyıları, İstanbul ve Trakya Ermenileri içinde alınmıştır. Ülkenin her yerinde Ermenilere karşı yapılanlar için halkın güvenliğini sağlamak adına nedenler bulunmaktadır. Örneğin katliama uğradıklarını duymasam bile Silivri'deki Ermeni balıkçılar İngiliz denizaltılarına kılavuzluk etmekten yargılanıp hapse atılmışlardır. O günlerde İngiliz denizaltıları Çanakkale Boğazını geçerek Marmara Denizine sızmışlar hatta İstanbul çevresine gelmişlerdir.

Aslında Türk ve Prusya adaletine göre cezalandırmak için suçun ispatı şart değildir ve bir kişiyi suçlamak yeterlidir. Ancak İstanbul bölgesinde sürgün ve katliam öncesi bazı formaliteler uygulanmaktadır. Bölgeye sonradan göç etmiş ve yerli Ermenilerin listeleri hazırlanarak sonradan gelenlerin sürgün edilmeleri planlanmaktadır. Bence bu Almanların insanları kategorize etmek, sınıflara ayırmak ve cetvellere dökme alışkanlıklarının tipik örneğidir. Enver ve arkadaşları Almanların bu formalite dolu yaklaşımlarından bıkmışlardır. Bursa çevresindeki Ermeniler İstanbul'daki listeleme işi bitmeden toptan sürgün edilmiş ve on bin Ermeni erkeği İzmit tepelerinde öldürülmüştür. Kadın ve çocuklar ise "tarımsal yerleşkelere" gönderilmek üzere toplama kamplarına konmuştur. Prusya'dan alınan "tarımsal yerleşke" uygulaması Anadolu ve Arap çölleri ile Fırat havzasının sıtma dolu bataklıklarında yapılmaktadır

Ermenilerin doğudaki yoğun yaşadıkları bölgeler, İstanbul ve Trakya'dan temizlenmeleri ile bu zavallı millete uygulanan mezalimin ilk bölümünü tamamlamış olmaktayız. En azından Almanlar Belçika'da göstermeye gerek bile duymadıkları katliam nedenlerini bu soykırım için bir şekilde ortaya koymaktadırlar. Ancak bu nedenlerin hiç biri ikinci soykırım dalgası için söylenmeyecektir. Daha fazla ilerlemeden bu olayların gerçekleşmesine yol açan nedenleri açıklamamız ve Talat ile Enver Paşaların şeytani toplantılarını incelememiz iyi olacaktır diye düşünüyorum. Soykırımın karar belgesi 1911'de yapılan Jön Türk Partisi'nin kongre tutanaklarında görülebilir. Bu tutanaklara göre Türkiye tamamen Müslüman olmalı, Müslüman düşüncesi ve etkisi öne çıkmalıdır… Er veya geç Türk yönetimi içinde yaşayan herkesin Osmanlılaştırılması gereklidir. Fakat bunun ikna yoluyla başarılamayacağı da ortadadır. Dolayısı ile bu iş için güç kullanımı şarttır. Kongrede belirlenen parti politikası cinayetlerin manifestosunu içeren bir yazı gibidir. Bu politikaların I. Dünya Savaşı'nın başlamasını takip eden birkaç yıl içinde uygulanması da tesadüf değildir. Savaşa karşı olan Türklere Osmanlılaştırma politikalarının tanıtılması hatta onları ikna etmek için rüşvet verilmesi için bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Türklere verilecek rüşvet Ermenilerin ellerinden alınacak evleri, malları, paraları ve ticaretleridir. Osmanlı'daki en zengin azınlık olan Ermeniler imparatorluğun ticaretinin yüzde doksanını ellerinde bulundurmaktadırlar.

İttihat ve Terakki Partisi'nin Türkler için Türkiye söylemi psikolojik bir anı işaret etmektedir. Bu noktada savaşmak istemeyen Türk nüfusa başka bir halka ait olan servet verilecektir. Savaş zor ve acı dolu olabilir ancak Ermeni servetinin Türkler arasında paylaşımıyla avantaj ve güzellikleri de olabilir. Ayrıca savaş sayesinde bu Allah'ın belası Ermeni ırkı içinde din, eğitim ve diğer pek çok tehlikeli şeyi yaymak isteyen Amerikalı ve Fransız misyonerlerden de kurtulunabilir. Bu Allah'ın belası ırk ortadan kaldırılırsa onları yönlendirecek insanlara da gerek kalmayacaktır. Jön Türklerin resmi gazetesi Hilal'de şöyle deniyordu:

"Yabancılar okulları sayesinde insanlarımız üzerinde etkili olmaya başlamışlardı. Hükümetimizin bu okulları kapatmasıyla ülkemizi küçük düşürdüğü kadar tehlikeli olan bir durumdan kurtulmuş bulunmaktayız."

Yukarıda anlatılanlar Enver ve Talat'ın 1914 -1915 yıllarında planlarını mükemmelleştirirlerken halk arasında yarattıkları havaydı. Ermeni ırkı ortadan kaldırılmalıydı ve ilgili bölgelerdeki valiler katliamın doğru

yapılmasından sorumluydular. Bazen Erzurum valisi gibi Enver'in geniş vizyonuna sahip olmayan valiler Ermeni erkeklerin toptan kıyımına ve kızların askerlere peşkeş çekilmesine kadınsı bir korkuyla karşı çıkıyorlar hatta verilen emirleri yerine getirmiyorlardı. Böyle bir durumda bu vali derhal görevinden alınıp yerine vatansever bir yenisi geçiriliyordu. Tüm bu plan gayet muntazam şekilde uygulanmaktaydı. Kürtler Abdülhamit'in bulduğu formüle göre katliamlardaki yardımlarına karşılık hayvanlarını öldürdükleri kurbanlarının tarlalarında otlatabiliyor ve istedikleri kadar Ermeni kadın ve kıza tecavüz edebiliyorlardı. Direnme olasılığına karşı şehirde katliamlarda düzenli piyade hatta topçu birlikleri kullanılıyordu. Böyle durumlarda cellâtların zevk aldığı düşünülerek katliamlar öncesi işkence yapmak serbestti ve katiller cinayetleri sonrası yağma hakkına sahip oluyorlardı. Yağmalanan evlerin durumları ve kapasiteleri belirlenir belirlenmez İstanbul'a telgrafla bildiriliyor ve bu yerlere Trakya ve diğer bölgelerden Türk yerleşimciler gönderiliyordu. Bazen boşaltılan büyük bir okul binası da olabiliyordu ancak böyle durumlarda genelde bu binalar Ermenilerin kayıt işlemleri için kullanılıyor ve çoğunlukla da bu işlemler yapılırken yangında yok oluyorlardı. Enver'in bu yangınların neden çıktığını anlamasına gerek yoktu. Katliam emirleri iyi düşünülmüş ve detaylandırılmıştı. Örneğin içlerinde Allah korkusu olan Müslüman Türklerin Ermeni cesetleriyle kirlenmiş yerlerde yaşamamaları için cinayetlerin mümkün oluğunca şehir dışında işlenmesi gerekiyordu. Her şeyden önemlisi işlemlerdeki kesinlikti. Tüm erkeklerin kesin olarak öldürülmeleri, tüm kadın, kız ve çocukların nefes aldıkları sürece Talat Bey'in dalga geçerek ismini koyduğu "tarımsal yerleşkelere" sürülmeleri gerekmekteydi. Bunlardan biri Anadolu çöllerinin ortasındaki Sultaniye'de bulunuyordu. Bu bölge kurak ve çevresi kilometrelerce kum ve kayalarla kaplı bir yerdi ama bu çalışkan ırkın kadın ve çocukları burada mısır yetiştirmeyi başarabilirlerdi.

Bir başka tarımsal yerleşke Halep'in güneyinde şehre birkaç gün yürüyüş uzaklığında kurulmuştu. Halep'e hayat veren nehir bu bölgede sıtma dolu bataklığa dönüşmekteydi. Gerçi bu bölgede Araplar yaşamayı başaramıyorlardı ancak kim bilir belki buralara kadar zor şartlar altında yürüyerek gelmeyi başarmış olan Ermeni kadın ve kızları bu araziyi ihya edebilirlerdi. Bataklıkların bittiği yerden başlayarak güneye doğru birkaç yüz mil mesafede Dar-ül Zor denen çöl bölgesi vardı. Araplar bu bölgeden zorda kalmadıkça geçmezlerdi ama Ermeniler burada yerleşerek tarımsal

gelişimi sağlayacaklardı. Bu kurak çöller ve taş fırın gibi sıcaktan yanan topraklarda herkese yetecek yer vardı. Sultaniye, bataklıklar ve Dar-ül Zor Talat'ın tarımsal yerleşkeleriydi

Tabii bu yerleşkelere sığır sürüleri gibi güdülmeleri için sürgüne değişik noktalardan katılanların toplanması gerekli olan merkezler de kurulmuştu. Bu merkezler Osmaniye, Halep, Ras el- Ayn ve Şam'da oluşturulmuşlardı. Bu toplama noktalarına gelen güzel kızların Dar ül-Zor gibi çöllerde heba olmamaları için erkeklere satılacakları köle pazarları da bu şehirlerde kurulmuşlardı. Kız sayısı fazla olduğundan fiyatlar makuldü ancak müftü, ulema takımı ve insanları seven Allah'ın imamlarına kadın fiyatları daha da düşük tutulmaktaydı. Aslında bu adamların kızlara para vermeleri bile gerekmiyordu. Kızları sadece beğenip alıyorlar ve insanları seven Allah'larının yardımıyla bu kızları Müslüman yapıyorlardı… Bu din değişimi için hiçbir yaştaki kız küçük sayılmazdı. Bu küçük Hıristiyanları biraz şımartmaya değerdi, hem küçük kızların alınması sürgün yolculuğuna devam edecek olanların su ihtiyaçlarını da azaltmaktaydı. Belki yolda bazı kadınlar ölecekti ancak Talat'ın tarımsal yerleşkelerde zayıf insanlara ihtiyacı yoktu. Ayrıca Amerikan misyonerlerinin bu insanların kafalarını karıştırmalarına ve onları doğru yola yönlendirmelerine de gerek yoktu dolayısıyla bu yerleşkeler yabancıların bulundukları yerlerden uzaklara kurulmuşlardı. Bu sürgünlerde acele etmeye de gerek yoktu. Daha önce Ermenistan bölgesinde askeri gerekler nedeni ile yapılan alelacele katliamlar pek sanatsal değildi. Aynı tarzı savaştan uzaktaki bu bölgelerde göstermek yersiz olurdu. Bu yeni Ermeni sürgünler doğu kültürüne özgü işin keyfini çıkararak yapılmalıydılar. Hatta erkeklerin bile hemen öldürülmelerine gerek yoktu. Güçlü kuvvetli Ermeni delikanlıları bağlayarak öldürene kadar dövmek, tabanları patlayana kadar falakaya çekmek veya kafa ve göğüslerini sopayla parçalamak daha keyifli bir uygulamaydı.

Bu delikanlıların çığlıkları Türk askerlerin kollarında ağlayan kız kardeşlerinin seslerine karışmalıydı. Zaten bir Ermeni kadın güzelse onun Dar ül-Zor'a kadar yürümesine de gerek yoktu. Bu kadın din değiştirerek kolayca bir Türk haremine kapatılabilirdi. Tabii tüm bunlar kişinin seçimine bağlı şeylerdi. Osmanlı İmparatorluğundaki tüm Ermeni erkeklerin öldürülmesi, kadınların Müslümanlaştırılmaları ya da çorak tarımsal yerleşkelerde kölelerin çalıştırılması hakkında hiçbir zaman net talimatlar verilmemişti. Talat planını tekrar kontrol ettikten sonra Enver ile paylaştı.

Enver ve Suriye valisi olup sürgünlerin son bölümünü kontrol edecek Cemal Paşa, Talat'ın planlarının işe yarayacağını düşünüyorlardı. Dolayısı ile Ermeni nüfusu barındıran tüm köy, kasaba ve şehirlere talimatlar gönderilmeye başlandı.

Enver'in doğu Anadolu'da Ermenilere karşı uyguladığı kıyımları daha önce anlatmıştık. Bu bölgelerde artık Ermeni nüfus kalmamıştı. Ama yine anlattığımız gibi diğer bölgelerdeki Ermeni sürgünlerin daha keyifli ve cinayetlerin izleri belli olmayacak şekilde yapılmaları planlanmıştı. Cemal Paşa başarısız Süveyş Seferi sonrası Zeytun denilen Ermenilerin yoğun yaşadığı bölgelerde çalışma imkânı bulmuştu. Süveyş Seferi'nde hayal kırıklığına uğrayan askerlerin bir çeşit zafere ihtiyaçları vardı. Zeytunlular silahları olan ve yarı özgür yaşayan Ermenilerdi. Bu nedenle Cemal Paşa bu bölgede sürgün yerine düzenli askeri operasyonlarla bu insanları yok etmeyi öngörmüştü. Zeytun ahalisi dağlık bölgeye sığınarak iki veya üç ay direndi ancak topçu birlikleri ve modern silahlara karşı yapacakları bir şey yoktu. Böylece bu bölgedeki tüm ahali temizlendi. Bu başarısı ve devlete yaptığı hizmetleri nedeni ile Cemal Paşa'ya artık Büyük Cemal denmeye başlanmıştı. Cemal operasyon sonrası Almanya'ya gitti. Geri döndüğünde yine güzel şeyler yapacaktı.

Bu süreçte pek çok rapor misyonerliklerden gelmeye başlamıştı. İzmit, Ankara ve Diyarbakır'da Ermeni nüfusu kalmamıştı.

Bazen soykırımlarla beraber işkence uygulamaları da yapılmaktaydı. Örneğin bir şehirde bulunan Ermeni okulunda uzun yıllardır çalışan ve Amerika, Almanya ve İskoçya eğitimli öğretmenleri başına gelenler aşağıdakiler gibiydi:

> (1) Profesör A bu okulda otuz beş senedir çalışıyordu ve Türkçe ile tarih öğretmekteydi. Bu şahıs gerekçesiz olarak tutuklandı, saçı ve sakalı işkencede yolundu, kollarından bir gün ve gece duvara asılı bırakıldı. Sonunda Profesör A öldürüldü.
>
> (2) Profesör B aynı okulda son tuz üç yıldır matematik öğretmekteydi. Onun da sonu aynı olmuştu.
>
> 3) Profesör C yirmi iki yıldır okulda hazırlık bölümünü idare etmekteydi. Bu şahsa işkence edilen diğer meslektaşları zorla uzun süre izletilince akli dengesini kaybetmişti ve sonunda o ve ailesi de öldürülmüştü.

(4) Profesör D okulda ahlak dersleri vermekteydi. Bu şahıs da Profesör A gibi işkence gördü ve üç tırnağı söküldü. Sonunda bu adam da öldürüldü.

Diyarbakır'da Ermeniler 600 kişilik gruplar halinde şehir dışına çıkarılarak öldürülüyorlardı. Bunlar arasında bir Ermeni piskopos da vardı. Bu adam öldürülmeden önce gözleri oyulmuş ve tırnakları çekilmişti. Bir başka görgü tanığının ifadesine göre toplama kamplarından birine getirilen kafilenin yarısı yolda ölmüş ve kalanlar yedi kere Kürt saldırısına uğramışlardı. Dere kenarlarından geçerken kafileye su içme yasağı getirilmiş, kız ve kadınların dörtte üçü kaçırılmış ve geri kalan kadınlar onları yöneten jandarmalarla sekse zorlanmıştı. Osmaniye'de kadın ve çocukların trenlerle sürgün edilmelerine karar verilmişti. Tren istasyonunda günlerce aç ve sıtma içinde yaşayan kadın ve çocuklar tren gelirken raylara atılmışlardı. Tren makinisti "Bunları ne güzel ezdim!" diye zevkle bağırmıştı.

Başka bir toplama kampında tifüs salgını baş göstermiş ve salgının yayılması için ölenlerin gömülmesine izin verilmemişti.

Urfa'daki diğer toplama kampında olanlar bir görgü tanığınca aşağıdaki gibi anlatılmaktadır. Urfa'da yaşayan Ermeniler önce Türklere karşı direnmişlerdi ancak Cemal Paşa'dan sonra bölgenin en etkili komutanı olan Fahrettin Paşa top ateşi ile tüm Ermenileri yok etmişti. Böylece şehirde huzur sağlanmış ve yeni gelecek sürgünler için hazırlıklar yapılmıştı. Trenle veya yaya gelen sürgünler Prusya usulü üç bölüme ayrılmışlardı. İlk bölümde yaşlı erkek, kadın ve çocuklar vardı. Bu grup jandarma eşliğinde Dar ül-Zor'a yürütülmüş ve yolda çoğunluk Ermeni ölmüştü. İkinci grup sağlam erkeklerden oluşmaktaydı ve bunların hepsi askerlerce öldürülmüştü. Bunlar arasında İstanbul'dan bölgeye gönderilen Vartkes ve Zohrab isimli Ermeni yetkililer de vardı. Üçüncü bölümü evlenme çağındaki kızlar oluşturmaktaydılar. Bunlardan bazıları Türk haremlerine girmeyi başarmıştı. Halep'teki toplama kampları hakkında bize detaylı bilgi veren Alman Teknik Lisesi öğretmeni Martin Niepage cesur ve iyi bir insandı. Kendisi gerek İstanbul'daki Alman Büyükelçiliğine gerekse Reichstag'a durum hakkında tanık raporları ve protesto mektupları yazan bir kişiydi. Dr. Niepage, "Bakımsız kervansarayların birine gittiğimde içeride kokuşmuş ve yarı çürümüş cesetlerle karşılaştım. Bu cesetler arasında hala yaşamaya çalışan bazı kişiler de kısa süre içinde son nefeslerini verdiler. Bahçelerde ve avlularda pek çok hasta ve ölmek üzere

olan kişi gördüm ancak bunlara kimse yardım etmiyordu. Biz öğretmenler ve öğrencilerimiz her gün bu manzaraları görmek durumunda kalıyorduk. Camı açık bir evin yanından geçerken içeride öldürülmüş insanları görmek çok kolaydı. Bazı sabahlar okula gelen öğrencilerimiz kefensiz ve tabutsuz olarak öküz arabalarıyla taşınan cesetleri görmekteydiler. Bu cesetlerin kolları ve bacakları bu kağnılardan aşağı sarkmaktaydı," demektedir.

Niepage sonra "Ermeni platosunu terk eden kafileler iki veya üç bin erkek, kadın ve çocuktan oluşurken güneydeki toplama merkezlerine varabilenler ancak iki veya üç yüz kişi kadardır. Yolda tüm erkekler öldürülmüş, çok yaşlı ve çirkin olanlar dışında tüm kadın ve kızlar Türk asker ve subayları tarafından taciz edilmişti. Yolda nehir kıyılarından geçerken bile bu insanlara su içme izni verilmemişti. Günde ellerine tutuşturulan bir parça kuru ekmek dışında yemek yememişlerdi.

Okulumuzun karşısında bu bir deri bir kemik kalmış zavallılardan dört yüzü bir kervansarayda kalmaktaydı. Bunlardan yüz tanesi beş ile yedi yaşları arası çocuklar olup dizanteri ve tifüs hastasıydılar. Bu kervansaraya biri girdiğinde kendini tımarhaneye girmiş gibi hissederdi. Yemek götürdüğünüzde bu insanların yemek yemeyi unuttuğunu görürdünüz. Bu kişiler verdiğiniz yemekleri dokunmadan yanlarına bırakıyorlardı. Artık bu zavallılar ölümü bekliyorlardı," diye devam etmektedir.

Dr. Niepage bu raporu 1915'te hayatta kalmayı başaranları kurtarmak için yazmıştı. Ancak bu başvuruya hiçbir yanıt alamamış ve 1916'da yazdığı takip raporunda "Bağdat demiryolu üzerinde bulunan Ras el-Ayn'da tutulan 20.000 kadın, erkek ve çocuktan hepsi öldürülmüştür," diye bahsetmektedir. Dr. Niepage'nin iddialarının yanında Halep'te Bekir Sami isimli subayın çevre bölgelerden topladığı 50.000 Ermeni'yi kontrolü altında tuttuğu ve bir Alman misyonerin söylediğine göre Halep'ten Dar ül-Zor isimli tarımsal yerleşkeye hiçbir Ermeni'nin getirilmediği duyulmuştur. Dolayısı ile Halep'te toplanan tüm Ermenilerin öldürülmesi söz konusudur.

Dr. Niepage'ye göre Ermeni soykırımından Almanlar doğrudan sorumludurlar. Bu hususu kalbi temiz ve cesur Müslümanların teşviki ile üstlerine bildirmesi Dr. Neipage'nin işini kaybetmesine neden olmuştur.

İşini kaybetse bile Niepage daha önce Ermeni soykırımında Almanları suçlayan Dr. Lepsius gibi vatana ihanetten yargılanmamıştır. 1915 sona ermeden Ermeni soykırımına karışmak istemeyen ve gerek resmi gerekse serbest medya kanallarıyla Osmanlılaştırma politikalarını destekleyen Alman yönetiminin olaya bakışı değişmeye başlamıştır. Yeni görüşe göre

cinayetler fazla ileri gitmiştir ve bu gidişle Almanların tarımsal destek verdikleri şeker pancarı ve diğer ürünlerin üretiminde köle işçi açığı ortaya çıkacaktır. 500.000 Ermeni'nin soykırımdan kurtarılması fikri tartışılmış olsa bile sonuçlara bakıldığında bu fikrin fazla destek bulmadığı görülmektedir. Osmanlılaştırma taraftarlarının vatanseverliklerini frenleyecek merhametleri kalmamıştır. Örneğin Talat Paşa Ermeni problemini tümden çözme taraftarıdır ve hiç birine yaşama hakkı vermeyi kabul etmez. Diğer taraftan Almanya'dan yeni dönen Büyük Cemal Paşa, Talat Paşaya karşı çıkar ve büyük bir merhamet ortaya koyar. Cemal Almanya'dan döndükten sonra "imparatorluk kompleksi" göstermeye başlamıştır

İstanbul'dan sürgüne ve dolayısı ile toplu ölümlere gönderilecek bir Ermeni kafilesini Cemal Paşa emirleriyle durdurarak onların Anadolu'da dağlık bölgelerdeki anayurtlarına götürülmelerini sağlamıştı. Cemal ayrıca bu kafiledeki Ermenilere onları kimin kurtardığını söylenmesini emretmiş ve kafilenin tümünü konağının önünden geçirerek onlardan şükranlarını sunmalarını talep etmiştir. Büyük Cemal Paşa'nın konağı önünde yapılan bu resmigeçit tüm gün sürmüştür. Ermeniler dermansızca hep bir ağızdan şükranlarını haykırıp güçsüz kollarıyla el sallarken Paşa balkonunda bir eli kılıcında bir imparator edasıyla kurbanları izliyordu. Cemal Paşa Ermenilere olan anlayışını göstermek için katliamlardan sorumlu olan on iki elebaşını daha önce İskenderun'da asarak idam etmişti. Bu noktada Cemal denilen gülünç züppenin yeni bir yüzünü görmeye başlamıştık. Bu yeni yüzünde Cemal insanları sadece kahkahalara boğmuyor onlara ümit de veriyordu. Büyük Cemal Paşa Suriye ordularının gücünü elinde bulundurmaktadır ve megolomanyak Berlin'in talep ettiği kadar Alman politikaları yanlısı değildir. Yaptığım araştırmalara göre Almanya gezisi sırasında Cemal Paşa Kayser II. Wilhem'e postal yalayıcılığı yapmamış tam tersine ondan aldığı ilhamla kendisini Almanya'nın yeni eyaleti olan Osmanlı Devleti'nde Tanrı tarafından kutsanmış bir imparator haline getirmeyi hayal etmiştir. Benimki tabii ki sadece bir tahmin ancak Cemal Paşa'nın Ermeni ve diğer meselelerde gösterdiği davranış tarzı kesinlikle kendisinin imparatorluk özlemini gösterir niteliktedir. Örneğin Suriye valisi H.E.'ye çektiği telgrafta "Gazze kalesine savunmada kullanılmak üzere bir buçuk milyon kum torbası gerekmektedir. Gerekirse bu kum torbalarını Suriye ve Filistin'deki evlerin ipek perdelerinden hazırlatıp derhal gönderiniz!" diye emir vermektedir. Arkasına aldığı orduyla Cemal iki kere

Talat Paşa'nın emirlerine karşı gelmiştir. Kanaatimce Cemal Paşa çöken imparatorlukta yükselen bir yıldızdır ve bedeli ne olursa olsun onunla iyi ilişkiler kurmak gereklidir. Müttefik kuvvetlerin Cemal Paşa'yı yakından takip etmeleri gereklidir. Talat Paşa'nın emirlerine karşı gelen bu kumandan tahminen Osmanlı Devleti'nin gerçek yöneticisi olan Almanlara da karşı gelecektir.

Suriye'de Cemal Paşa'nın komutasında bulunan askeri güç diğer cephelerdeki tüm Türk kuvvetlerinden üstündür ve bu askeri gücün tüm kontrolüne Paşa sahiptir. Tahminen ordularımız 1917-1918 kışında Cemal Paşa'nın kuvvetleriyle karşılaşma fırsatı bulacaklardır. Ancak o zamana kadar Büyük Cemal Paşa Almanlarla ters düşebilir. Soytarılığı dışında Cemal Paşa'nı ikiyüzlü ve Abdülhamit'in acımasızlığına eşit zalim bir kişiliği vardır. Altı mil çevrelerinde su bulunmayan çöldeki Ermeni toplama kamplarına Cemal su getirilmesi emrini vermiştir. Bir görgü tanığının anlattığına göre Cemal'in emriyle su tankerlerini taşıyan trenler kampa su getirmişlerdir. Susuzluktan ölmek üzere olan zavallı Ermeniler bu su tankerlerinin çevresini sarmıştır ancak Türklere göre dağıtım adil ve düzenli yapılmalıdır.

Bu nedenle Türk askerleri susuzluktan bitap düşmüş zavallı Ermenileri öldüresiye döverek sıraya sokarlar. Zavallı Ermeniler tankların karşısında sonunda sıraya girdiklerinde Türk askerleri tankerlerin musluklarını açarlar ve suyu kızgın çölün kumlarına boşaltırlar. Bu zalim davranışı Büyük Cemal Paşa'nın mı planladığı yoksa Türk subayların espri anlayışlarının bir ürünü mü olduğu belirsizdir. Cemal Paşa'nın Edgar Allen Poe'nun korku romanları dışında görülemeyecek zalim yaradılışının ulaştığı rafine çizgiyi göstermek açısından 11 Nisan 1917 tarihinde Time dergisi Bern temsilcisine yazılan mektup manidardır. Bu mektup Almanya'da esir tutulan İngiliz askerlerinin durumlarıyla ilgilidir. Mektupta Alman Kızılhaç'ında çalışan rahibe hemşirelerin su isteyen yaralı İngiliz askerlere bardaklarda getirdikleri suları onların karşılarında yere dökerek alay ettiklerini anlatmaktadır. Acaba bu rahibeler Cemal'in yaptıklarını mı takip ediyorlardır yoksa bu davranış aynı kafa yapısındaki canilerde görülen ortak bir yaklaşım mıdır?

Sonunda boş su treni geri gönderilir ve Büyük Cemal Paşa Berlin'e tarımsal yerleşkelere yeterli suyun sağlanmasında çaba harcadığını gösterir. Alman medyasında Türklerin Suriye'deki Ermeni yerleşim bölgelerinde gösterdikleri aydın yaklaşım ve Büyük Cemal Paşa'nın insani yönetimi

büyük övgü alır. Bugün Türk imparatorluğunda kaç Ermeni erkeğin yaşadığını tahmin etmek zor değildir. Dr. Niepage ve şeker pancarı ile tahıl üretimindeki köle işçi kıtlığından yakınan Prusyalıların yaptıkları başvuruların göz ardı edildiği bilindiğine göre Türk İmparatorluğu'nda Ermeni erkek nüfusun kalmadığını söylemek doğru olacaktır. Ermeni kadın nüfusu hakkında konuşmak bunların bazılarının İslam'ı seçerek Türk haremlerine girmelerinden dolayı çok daha zordur. Dr. Niepage bu İslamlaştırma uygulamasına katılan Ermeni kadınların bazı bölgelerde binlerce olduğunu bildirmektedir. Ancak İslam'a geçmek her Ermeni kadının varlığını sürdürmesi anlamına gelmemektedir.

Okuduğum bazı raporlarda İslam'ı canlarını kurtarmak için seçen Ermeni kadınların bazılarına "Din öyle basit bir şey değildir," denerek katliam uygulanmıştır. Dr. Niepage'in söylediklerinin doğru olması halinde zaten İslam'a geçen kadınlardan Ermeni diye söz etmemiz yanlış olacaktır. Sonunda Ermeni ırkının yok edilmesiyle bu insanlık vahşeti, canilik ve azap dolu sürgünler bitmiştir. Rusya'ya kaçanlar ve Mısır'a sığınan bir avuç Ermeni dışında Ermeni milleti dünya üzerinden silinmiştir ve Osmanlı'nın barbarlık tarihi içinde yerini alacak bu kanlı vahşetin üstü örtülmüştür. Başkan Wilson'un mektubuna cevaplarında Müttefik Güçler amaçlarının intikam değil Osmanlı mezalimi altında halen yaşayan Yahudi, Rum ve Arapların özgürlüklerini kazanmaları olduğunu belirtmektedirler. Müttefiklerin kesin istekleri barış sonrası Türklerin kendi ırkları dışında hiçbir milleti yönetme şanslarının olmamasıdır. Medeni Avrupa'nın Hıristiyan devletleri nezaketlerinden söylemeseler bile burunlarının dibinde her gün artarak devam eden insanlık vahşetine "Güçler Dengesi" uğruna fazlasıyla katlanmışlardır. Sonunda bu güçler azınlıkların yaşama haklarına aralarında yaptıkları bir yazılı anlaşma sonucu Türklerin yönetimlerinde yaşayan ırklara yaptıkları mezalime gösterdiklerinden daha fazla saygı göstermeye karar vermişlerdir. Bu onların bir asırdır göz ardı ettikleri görevlerinin en azından yerine getirilmesi olacaktır. Sonraki bölümde göreceğimiz gibi şu anda bile Ermenilere yapılan Türk vahşetinin benzerinin Rum, Yahudi ve Araplara yapılması tehlikesi vardır. Çoğunlukla müdahalelerde geç kaldığımızdan şimdilik yapacağımız tek şey daha fazla Türk vahşeti görmeden hesaplaşma günü geldiğinde yine pısırık politikalar izlememek olmalıdır. Güçler dengesi politikası her geçici politika gibi çürük çıkmıştır ve artık Türklere karşı uygulayacağımız politikaların kalıcı, ödünsüz ve hızlı olması gereklidir. Bu katliamları planlayıp

gerçekleştirenlere ne yapılacağı çok önemli değildir. Onların bayrak direklerine asılarak idam edilmeleri yeterli olacaktır. Ancak asıl önemli olan bundan sonra bu tip yönetimlerin daha önceden yaptıkları katliamları tekrarlayabilecekleri güce erişmelerinin önlenmesidir.

Büyük Cemal Paşa Hakkında Not: Cemal Paşa hazretleri daha önce yapacağını söylediğim ve ondan beklenecek şekilde Almanları Suriye askeri kuvvetlerinden kovmuştur. General von Falkenhayn buraya Kurmay Başkanı olarak gönderilse de Cemal 28 Haziran itibarıyla Alman generalden emir almayacağını yetkililere bildirmiştir. Dolayısıyla General von Falkenhayn da Cemal'in komutası devam ettiği sürece olacaklardan sorumluluk almayacağını bildirmiştir.

Bu gelişmeler Almanlar ve Türkler arasında bir anlaşmazlığın başladığını gösterse de bizim bu konuda fazla ümitlenmemiz yanlış olacaktır çünkü Almanlar bu problemi de daha önceki problemler gibi ustalıkla çözeceklerdir. Cemal Paşa Suriye Orduları Komutanı olmanın yanında Bahriye Nazırı'dır. Osmanlı Padişahı kendisini Berlin'e tekrar gönderir ve Krupp firması ve tersanelerde yapılan çalışmaları incelemesini ister. Bu Almanya seyahatinden anlaşıldığı gibi Cemal artık deniz kuvvetleri üzerine yoğunlaşacak ve von Falkenhayn Suriye'de rahat kalacaktır. Bu gelişmeler Cemal için hayal kırıklığı olacaktır çünkü Ağustos sonunda yeni Alman Dışişleri Bakanı Herr von Kuhlmann, Cemal halen Berlin'deyken Osmanlı'dan tüm deniz kuvvetleri ve ticaret filosunu Almanların komutasına vermelerini istemiştir. Zaten belli bir süredir Türk deniz subayları Alman meslektaşları tarafından görevden alınmaktadırlar. Sonuçta Cemal elinden gücün kayıp gittiğini hisseder. Deniz kuvvetlerinin acilen onun liderliğine ihtiyacı vardır ancak onun liderliği de Almanların emirlerine bağlanmıştır. Cemal Paşa "şah mat" olmuştur ve artık Alman yönetimine baş kaldırması söz konusu değildir. Almanya'dan ayrılmadan önce belki de henüz tüm Osmanlı donanmasının kontrolünü Alman Amiralliği'ne veren kararı tam anlamadan Paşa Köln gazetesine bir demeç verir. Bu demeç göz ardı edilmeyecek kadar önemlidir. Bu demeçte adeta büyülenmişçesine "Alman donanması kusursuzdur ve modern deniz kuvvetlerine sahip olmak isteyen tüm ülkelere örnektir.

Bu donanmadan daha kuvvetli bir güç olamaz!" der. Paşa birkaç gün önce bir Alman denizaltısı ile seyre çıkmış ve bu geminin sessiz, gösterişli ve güvenli yapısı karşısında " Sanki bir transatlantik'te seyahat ettim," şeklinde konuşur. Cemal daha sonra Belçika'ya gitmiş ve buradaki kırsal

yaşamı tanımlamıştır. Paşa, “Burada insanlar bütün gün dolaşıyor ve neşeli savaş esirlerinin yardımıyla hasatlarını topluyorlar,” diyordu. Doğal olarak Cemal bu hasadın nereye gittiğini aynen Almanların Türk hasadının nereye gittiğini söylemedikleri gibi söylemiyordu. Belçika ziyareti sonrası Paşa, Alman Genel Kurmay Karargâhına götürülmüş ve orada büyük ekselansla tanıştırılmıştı. Ancak Cemal geriye döndüğünde Sina’da Tanrı’yı görüp dönen Hz. Musa’nın hayal kırıklığını yaşayacaktır. Yine de Cemal için fazla üzülmeye gerek yoktur ve İstanbul’a dönüp başında olduğu donanmanın tamamen Almanların eline geçmiş olmasını görmek, onu içinde bulunduğu hipnozdan uyandıracaktır. Paşa yine de doğru hamlelerde bulunması halinde hala Alman yönetimine zorluk çıkarabilirdi.

BÖLÜM IV

SURİYE VE FİLİSTİN PROBLEMLERİ

Türklerin eziyeti altında ezilen Ermenilerin hikâyelerini, kendilerini bu zavallıların çektikleri acıları azaltmak için feda etmiş olan Amerikalı misyonerlerin faaliyetlerinden bahsetmeden anlatmak imkânsızdır. Bu vatanseverlikleri eşsiz ideallerine yaşamlarını adamış din adamları gütmekle yükümlü oldukları Ermeni sürülerinden bazen ayrılmış ve bazen bu Ermeni sürülerinin tamamen yok edilmelerinden dolayı çobanlık yapacak sürü bulamamışlardır. Ama bu kendilerini yüksek idealler için adamış din adamları Ermeniler ne kadar az kalırlarsa kalsınlar bu topraklarda tehlike altında yaşamaya devam etmişlerdir. Bu insanlar kendi yaşamlarını kurtarıp bakabilecekleri tek bir Ermeni çocuğu, kadını veya erkeği olduğu sürece tehlikeye atmaktan çekinmemişlerdir. İran veya Rus Kafkasya'sına kaçarak yaşamlarını kurtaran bir avuç Ermeni, hayatlarını en az onlar kadar acı çeken bu dindar misyonerlere borçludur. Bölgedeki Alman temsilcilikleri İstanbul'daki Büyükelçiliklerine çektikleri birkaç önemsiz ve göz ardı edilen protesto ile yetinirken Amerikalı misyonerler bölgede Kızılhaç'ın korkusuz temsilcileri olarak bir yetkilinin rapor ettiği gibi I. Dünya Savaşı'nda en fazla tifüs ve yorgunluktan ölen kahramanlar olarak tarihe geçmişlerdir. Bu dini bütün misyonerler Amerikan Board'un onlara verdiği " Göreviniz İncil'in verdiği emir ve içerdiği doktrinler uyarıncadır," talimata göre çalışmışlardır. I. Dünya Savaşı başladığında Amerikalı misyonerler Anadolu ve Ermenistan'ın her yerinde yüz yıldır faaliyet göstermektedirler. Bu süreçte misyonerler 163 Protestan kilisesi ve 450 Protestan okulu, pek çok hastane açmışlar ellerinden geldiğince medeniyeti bu barbar yönetim altında yaymaya çalışmışlardır.

Bu misyonerlerin amacı insanların dinini değiştirmek değildir. Misyonerler, "Ermenilerin Ermeni olarak, Rumların Rum olarak, Nasturilerin Nasturi olarak, Çinlilerin ise Çinli olarak" yaşamaları prensibine inanırlar ve bu açık görüşle kendilerinden bağımsız olan yerel Protestan kiliseleri her zaman teşvik etmişlerdir. Doğal olarak Enver Paşa ve Abdülhamit gibi canavarların olduğu barbar bir ülkede bu medeniyeti temsil eden herkes gibi bu misyonerlere de düşman gözüyle bakılmıştır ve gütmekle yükümlü oldukları Ermeniler yok edildiğinde misyonerlerin görevleri bitmiş, okulları kapatılmıştır. Ermeni kasaplarının teşviki ile

Protestan misyoner okullarının kapanışlarını adeta kutlayan haberleri bugünlerde Türk basınında görmek mümkündür. Ne olursa olsun bu misyonerlerin Ermeni katliamı ve sürgünü öncesi İncil öğretisi doğrultusunda gerçekleştirdikleri cinayetlerin işlendiği karanlık bir akşamda parlayan yıldız gibi kalacaktır.

Kadın ve erkek misyonerlerin gösterdiği vatanseverliğe örnek olarak Urumiye'de bir Amerikalı hanımın kaleme aldığı günlükler benim okuduğum en soylu ve asil duygu ve düşünceleri göstermektedir. Bunları aşağıda veriyorum:

"Ocak 1915 başlarında Rus kuvvetleri Urumiye'den çekildiler. Bu şehir Osmanlı İmparatorluğu ile İran arasındaki sınır boyunda yer alan bir kenttir. Rusların çekilmesinden sonra şehirdeki Müslümanlar hemen halkı misyonerlik merkezlerine sığınmış olan çevredeki Hıristiyan köyleri yağmalamaya başladılar. Ancak Talat'ın katliam planları halen sonuçlanmamıştı ve yerel Kürtlerle Türkler küçük ölçekli cinayetlerine devam ediyorlardı. Göktepe mevkiindeki planlanan katliam kahraman bir Amerikan doktor olan Mr. Packard tarafından önlenmişti. Bu doktor hayatını riske atarak yerel Kürt ağası ile görüşme ayarlamış ve bu adamı Hıristiyanların silahları ve mallarını kendisine vermeleri karşılığı yaşamlarını güvence altına almaya ikna etmişti. Misyonun üstünde Amerikan bayrağı dalgalanıyordu ve bir hafta içinde on binden fazla sığınmacı binaya, bahçeye ve bulabildikleri her boş yere yerleşmişlerdi ve beş ay boyunca burada kalacaklardı. Artık ölümün yerini canlarını kurtarmaya çalışan insanların misyonlara olan akınları almıştı. Bu zavallılara yemek salonu, oturma odaları, kilise ve okul, kalmaları için verilmişti. Türklerin olabilecek saldırıları ve salgın hastalıklar sığınmacıların en büyük korkularıydı. Her gün yeni Ermeni bebeklerin doğduğu misyonda ölenleri dışarıda gömme imkânı yoktu dolayısı ile ölüler bahçeye gömülüyordu. Bu olumsuz koşullar altında misyonerlerin moralini yüksek tutacak gelişmelerde yaşanmaktaydı."

On beşinci günün sonunda günlüklerin sahibi, "Bu gece odalarda koridorlarda toplanan elli veya atmış kişiyle beraber Hz. Paulus'un hapisteyken ettiği duaları anımsayarak, biz de şükür duası ettik," diye yazıyordu.

Sıkı çalışmayla geçen saatler günlere dönüşüyor ve insanlara üzülecek zaman bırakmıyordu. Ancak haftalar geçtikçe ertelenen Rus saldırısı insanları umutsuzluğa sokmaktaydı. Çevre köylerden sığınmacılar her gün

artarak misyona akın ediyor ve bu sürülerin çobanları olan misyonerler onları nasıl besleyeceklerini bilemiyorlardı. Tüm gelen zavallılara kapıları sonuna kadar açıktı ancak misyonda artık oturacak bir karış yer kalmamıştı. Bu korkunç durum karşısında bile her gelene bir yer bulunuyordu. Tehdit, saldırı ve işkence altında dinlerini değiştirmek durumunda kalan zavallılar için üzüntü ve keder duyulsa da bu insanlar hiçbir şekilde suçlanmıyor veya aşağılanmıyorlardı. Bazen Türk askerleri misyona gelerek saklanmakta olabilecek Rus askerlerini arıyorlardı. Günlüklerin sahibi, “Ne olursa olsun bu misyonda yaşamın monotonluğundan şikâyet etmemiz olanaksızdı. Örneğin bu gece zavallı bir köylü çiftin düğününü benim küçük odamda yaptık ve bu fakirler paramparça olmuş kıyafetleri içinde evlendiler. Aslında bu kız ve oğlan köylerindeyken düğünlerini Süryanilerin yılbaşı gecesine gelecek şekilde ayarlamışlar ancak o gün köylerini basan Kürtler zavallıların tüm çeyizini ve her şeylerini yağmalamışlar, köylüler de çareyi bize sığınmakta bulmuşlardı,” diye yazmaktaydı. Bu zavallı köylü çiftin tek düğün hediyeleri günlükleri tutan misyonerin onlara bir mendil içinde verdiği çay ve şeker olmuştu.

Bu misyonda insan sevgisi ve sonsuz rahmet gece ve gündüz bitmeyen problem ve acılara dayanmayı sağlamaktaydı. Ancak insan sonuçta zayıf bir yaratıktı ve hanım misyoner kendi başına kaldığında günlüğüne, “Ya Rabbim, bu acı ne zaman bitecek? “ diye sormaktaydı. Ancak bu umutsuzluğa çare yine kutsal İncil’deki bir sureden gelmekteydi. Misyoner günlüğünde, “Bana zor günlerimde yardım eden sure, ‘O kendi oğlunu kurtarmadı!’ haftalardır dışarıdan bir ses gelmedi ancak biz hala Yehova’ya güvenip onu bekliyoruz,’ diye devam eden kutsal söylemdir,” diye yazmaktaydı.

“Kalabalık misyonda problemler her gün artmaktaydı. Dizanteri en ölümcül salgın hastalık olarak insanları ortalama otuz günde öldürmekteydi. Hastaların sayısı o kadar artmıştı ki onlara bakacak insan bulmakta zorlanılıyordu. Havalar güzelken avluda yatan hastaların kar yağışı sonrası durumları kötüleşmişti. Her ne kadar hemşireler düzgün bir diyetle hastalıkları azaltacaklarını düşünseler de değil hastalara uygun gıda bulmak sağlıklı insanlara bile yiyecek bulmakta büyük zorluklar vardı.”

“Ölüler için tabut sayısı yetersizdi ve çoğunluk ölü avluda kazılmış büyük çukura gömülmekteydi. Camdan dışarı baktığımda çocukların küçük ölü bedenlerinin art arda o çukura konulduklarını görebiliyordum. Soğuk, açlık ve hastalıklarla boğuşan canlıların durumu ölülerden beterdi. Dünyayı

yönetenlerin tüm servetleri bana verilse bile bu garibanlara karşı yapılan vurdumduymazlığın vebalini üstüme almayı kabul etmezdim. Zavallı ve silahsız Hıristiyanlık, İslam'ın kılıcı ve merhametine bırakılmış durumdaydı."

Bu belaların üstüne misyonda bir de tifo salgını başlamıştı. Daha ilk gün yirmi yedi vaka tespit edilmişti. Şehrin dışında Türk yetkililer Hıristiyanları idam etmeye başlamışlardı ancak misyonerlerin ölüleri teslim alarak, gömmeye hakları yoktu. Misyonun basılacağı ve tüm genç erkeklerin öldürüleceği tehditleri ile karşılaşılsa da bu tehdit hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Tifo vakaları arttıkça misyondaki doktor ve diğer yetkililer de bu hastalığın pençesine düşmüştü. Ancak sağlıklı kalanların sabrı ve hizmet aşkı hiçbir zaman düşmemişti. Bu mültecileri ayakta tutan acıya karşı sabır gösterme ruhunun ta kendisiydi. Günlüklerin sahibi, Mrs. Mc Dowel bir gün kucağında bir bebekle duran yorgun bir kadını fark etti ve ona "Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu. Kadın "Burada kalıyoruz," diye cevap verdi. "Ne zamandan beri buradasınız?" diye sorulunca kadın, "İki aydır," diye cevap verdi. "Akşamları nasıl uyuyorsunuz?" "Çocuk önümdeki masanın üstünde uyuyor ben de sırtımı şu direğe yaslayarak uyuyorum. Çok rahatız. Çok teşekkür ederiz,'." diye yazmıştı. Aşağıdaki notlardan sonra Nisan ayında günlüğe bir süre ara verilmişti…

"Pazar günü cenazemde giyeceğim elbiseleri hazırlamam gerektiğini düşündüm. Bu koşturmaca içinde hepimiz sıranın bir gün bize geleceğinin farkındayız. Elbiselerimi hazırlarsam en azından diğerlerine problem yaratmış olmam. Bu acı içinde insanların bizim hala gülecek şeyler bulduğumuza ve mutlu olduğumuza inanmakta zorluk çekeceklerini tahmin ediyorum. Ölümle mücadele ettiğimiz bu üç ay boyunca ölüm bize artık çok korkunç gelmiyor.

Bizim için, 'öbür dünya' oldukça yakın ve bizi oraya götürecek ölüm isimli pilot bizle beraber yaşamakta. Bugün Hz. İsa'nın , 'Benim bugün olduğum yere sen de geleceksin,' sözlerini yazıp huzur içinde yatacağım kayayı buldum. Kutsal babamızın olduğu yere gitmek bizim için zaten yeterlidir…"

Bu yazılar sonrası günlüğe iki ay boyunca bir şey yazılmamıştı. Haziran ayında kadın misyoner yazmaya tekrar başlamıştı. Bu süre içinde tifo geçiren misyoner, ölümün yarattığı değişiklikleri fark ederek işe koyulmuştu. Rus ordularının Urumiye'ye girdiği gün şükran duası yapılmış,

mülteciler misyonu terk etmişler ve misyonerler günlük rutinlerine geri dönmüşlerdi.

Bu noktada Amerikalıların Urumiye'de yaptıkları ve bu yaptıklarının insani ve Hıristiyan etkilerinden bahsetmek istemekteyim. Tüm Ermenistan ve Anadolu topraklarında bizim misyonumuza benzer kurumlar vardı. Daha önce anlattığım gibi soykırım başladığında yüzden fazla Amerikan kilisesi ve dört yüz okul bulunmaktaydı. Bu aydınlanma yuvaları büyük merkezler olmasalar da medeniyetin etkisini ufak yerlerden gelen enerji ile beslemekteydiler. Bu medeniyet kandili Türklerin zulümleri ve soykırım ile ortaya çıkmış olan felakette bir umut ışığı vermeye devam etti ancak pek çok zavallı bu korunaklı limana ulaşamadı. Gerçektende sınır boylarında Amerikan misyonları ölümle boğuşarak kaçmaya çalışan tüm Hıristiyanlar için korunaklı bir liman olmuştu. 1915 yılında Anadolu ve Ermenistan'daki katliamlar bitmiş Amerikan misyonları kapanmıştı. Çünkü artık yardım edecekleri insanlar kalmamıştı. Zaten Ermeni soykırımı olmasa bile Amerika'nın I. Dünya Savaşı'na girmesiyle bu misyonların kapanması kaçınılmaz olacaktı aksi halde misyonerlerin Türkler tarafından katledilecekleri açıktı. Misyonların kapanması Enver ve Talat Paşaların zafer naralarıyla kutlanmıştı. Ne de olsa bu misyonlar yaptıkları medenileştirme, eğitim ve sağladıkları sağlık hizmetleriyle yeni İttihat ve Terakki Partisinin amaçlarına aykırı düşmekteydiler. Artık bu rezil misyonerlik faaliyetleri Hilal'in prensipleri tarafından durdurulmuştu ve Türklerin gelişimi ve yükselişi devam edebilirdi.

Benzer uygulamalar Suriye'deki Fransız misyonlarına yapılmıştı. Yıllarca Fransız okul ve kiliselerinin Amerikalı meslektaşlarının Ermenistan'da yaptıkları medenileştirme, eğitim ve halk sağlığı çalışmaları Türklere tehlikeli görülmüştü. Fransız okul ve kiliseler dini ayrım yapmadan ve insanları kendi dinlerine geçmeye teşvik etmeden çalışan kurumlardı. Artık bu kurumlar da Ermenistan'daki Amerikan kurumları gibi yoktu ve bölgede yaşayan Türk, Kürt, Arap, Yahudi ve Rumların Almanların "kültürü" ile Türklerin Ermeni soykırımı sonrası yükselen egoları dışında sığınacakları bir yerleri kalmamıştı. Bildiğimiz gibi Almanya Türklerin Ermenilere yaptığı soykırıma kayıtsız kalmış ve "Türklerin iç işlerine karışamayız" bahanesini uydurmuşlardı. Hâlbuki yine hepimizin bildiği gibi Türk topraklarında Almanların karışmadığı hiçbir endüstri, demiryolu, ordu ve donanma yoktu. Almanlar sadece işlerine geldiğinde Türklere karışıyorlardı.

Bu koşullar altında Yahudi, Rum ve Arapların Almanların müdahalesi ile Ermenilerin uğradığı soykırım benzerlerinden kurtulmalarına imkân yoktu. İşine geldiği sürece Almanya'nın bu zavallı milletlerin yok edilmesine mani olmak veya tarımsal yerleşkelere köle olarak gönderilmelerini durdurmak için parmak oynatmayacakları gün gibi aşikârdı. Daha önceki bölümde anlattığım insanlık suçlarının tekrar yaşanması çok olasıydı. Almanya'nın çıkarları söz konusu olmadığı sürece ve Talat Paşa'nın istemesi halinde olabilecek soykırımlara karışmaları olanaksızdı. Alman politikalarının sözcüsü Ernst Marré "Die Türken und Wir nach dem Kriege" isimli kitabında Almanya'nın Türk politikasını ve Türklerin kendi kontrolleri altında yaşayan Ermeniler gibi milletlere olan yaklaşımlarını açıklamaktadır. Yazar kitabında, "Türkiye Türkler, Araplar, Ermeniler, Rumlar ve Kürtlerin birleşerek oluşturdukları bir devlet değildir," demektedir. (Burada ilginç ve ironik olan Hollandalı bir Kızıl Haç hemşiresinin bir Türk jandarmasından duyduklarının Alman yazarla çok benzer oluşudur. Jandarma hemşireye, "Önce Ermenileri sonra Rumları ve en son Kürtleri keseceğiz" demiştir.) Alman yazar Ermeni soykırımını savunmak için, "Osmanlı için Rus işgalinden kurtulmanın tek yolu isyankâr Ermeni toplumundan kurtulmak ve Türk olmayan halkları Osmanlılaştırmaktır," demektedir. Burada yine Almanya'nın Osmanlı Hükümeti'ne ve uygulamalarına bakışını görmekteyiz. Bu görüşe göre Osmanlı kontrol ettiği tüm milletleri yok etme hakkına sahiptir. Şimdiye kadar olaylara müdahale etmediği gibi Almanya soykırımları onaylamıştır. Maalesef bugün katil Türk politikalarını durduracak tek güç de Almanya'dır. İngiltere, Fransa ve en son Amerika'nın savaşa girmesiyle bu ülkelerin Osmanlı üzerinde yaratabilecekleri baskı unsuru kalmamıştır ve sadece kaçan zavallılara sınır boylarında yardım edebilmektedirler. Dolayısıyla soykırıma uğrayan bu zavallıların Osmanlı topraklarında tek koruyucuları Almanlardır. Almanya soykırıma sanayideki iş gücü azalması ve Türklere verdikleri cesaretle Talat'ın soykırım politikalarının Araplar, Rumlar ve Yahudiler üzerinde uygulanma olasılığını görene kadar müdahale etmemiştir. Bu zavallı halkaların kurtuluşlarının tek yolu Almanya'nın Türk soykırım politikalarını kendi yararına bulmayarak durdurmaya çalışması olacaktır.

İstanbul'daki kasapların yeni soykırımlar planladıklarına dair işaretler vardı. Anadolu'daki Rumlara karşı Şubat ayında bazı yaptırımlar başlatılmıştı. Bu Rumların çoğunluğunun dini değiştirilmiş, mallarına el

konmuş ve iş yapmaları yasaklanmıştı. Rumların sürülmesine de başlanmıştı. Pek çok Rum köyü boşaltılarak sakinleri Ermenilerin gönderildikleri gibi tarımsal yerleşkelere gönderilmişlerdi. Bu insanların tahminen yüzde onu açlık ve soğuktan harap olmuş ve yollarda ölmüştü. Yine de bu ön yaptırımların arkası gelmemiş ve şimdiye kadar Rum soykırımına başlanmamıştı.

Bu soykırımı Almanya'nın durdurduğunu varsayabiliriz çünkü Kayser hala Yunanlıları savaşta kendi tarafına çekmek istiyordu ve Anadolu'da Rumların öldürülmesinin bu işi zorlaştıracağının farkındaydı. Allah bilir tüm korkaklığı ve çekingenliğine rağmen Yunan Kralı Konstantin bu konuda Almanlara rest çekmişti. Ancak savaşta Yunanistan'ın İngiliz tarafını seçmesi tahminen Anadolu'da Rum soykırımına neden olacaktır. Alman "kültürünün" prensiplerinden bildiğimiz kadarıyla bu soykırımda Berlin Osmanlı'ya en fazla soykırım hakkında sitem etmekle kalacaktır.

Suriye'deki Arapların durumu da diğer azınlıklardan iyi değildi. Jön Türklerin topraklarında yaşayan tüm Türk olmayan unsurları Osmanlılaştırma politikaları başladığından beri devlet yetkilileri Arap belasından kurtulmayı beklemekteydi. Türkçe tüm resmi yazışmalarda zorunlu dil olmuş, Kuran Türkçe basılmaya, camilerde padişah için hutbeler Türkçe okunmaya ve tren biletleri üzerine Türkçe yazılmaya başlanmıştı. İttihat ve Terakki Partisi önderlerinden birine göre Arap ruhu bastırılmalı ve tüm Arap toprakları Türk sömürgeleri haline getirilmeliydi. Celal Nuri Bey'in propaganda bültenlerinde "Arap topraklarının Türkleştirilmesi bizim varlığımızı devam ettirmemiz için kaçınılmazdır. Çünkü genç Araplar arasında gözlemlenen milliyetçi akımlar daha şimdiden tehdit oluşturmaya başlamıştır," denmekteydi. Jön Türkler Araplara karşı büyük düşmanlık beslemekteydiler. Enver, Talat ve Cemal gibi diğer Jön Türkler de savaşçı karaktere sahiptiler ve Osmanlı üstünlüğünün sert tedbirler alınmadan sağlanamayacağına inanmaktadırlar. İslam'a göre Müslümanların birbirleriyle savaşmaları günahtı ancak Osmanlı Devleti'nde İslam'ın bağlayıcı gücünün yerini çoktan Alman "kültürü" almıştı. Kontrolleri altında yaşayan milletler içinde Jön Türkler en çok Araplardan nefret ediyorlardı. Eğer I. Dünya Savaşı çıkmamış olsa gerçekleştirilen Ermeni katliamları sonrası sıranın Araplara gelmesi kaçınılmazdı. Diğer yandan iyi silahlanmış savaşçı Arap kabileleri barışçıl Ermeniler gibi kolay yutulacak bir lokma değildiler. Savaş içinde Türklerin Arapları kolay ve sorunsuz şekilde soykırıma uğratacak askerleri yoktu. Zeytun'daki Ermeni soykırımı

kahramanı Büyük Cemal Paşa Suriye askeri valisiydi ve Ermeni sorunu sonrası Arap problemine el atmıştı. 1914 yılında Fransız misyonerlerinin Suriye'den atılması nedeni ile Ermeni probleminde bölgedeki Amerikan misyonlarından aldığımız bilgiler gibi bilgelere Arap bölgesinde sahip değiliz. Tek bilgi kaynağımız Kahire'de basılan Mokattam isimli Arap dergisi ve Suriye'den kaçan bir Arap'ın bu dergiye verdiği röportajdan ibarettir. Bu mülteci Suriyelinin söyledikleri bizim diğer kaynaklardan sağladığımız bilgilerle örtüşmektedir.

Savaşın başından beri Cemal Paşa'nın politikalarına en fazla yardımcı olan unsurlar bölgedeki açlık, fakirlik ve hastalıklardır. Bölgeye gönderilen tüm erzak askeri birliklere (tabii ki Alman askerlerin öncelikleri vardır) verilmektedir. Hatta Lübnan'da tutulan balıklar bile askerlere teslim edilmektedir. Almanya'nın Osmanlı Devleti'ne yaptığı binlerce tonluk mısır ve et yardımına rağmen bölgede 1916 yılında günde iki yüz kişi açlıktan ölmektedir. Dolayısı ile bu sefalet normal şartlardan oluşan bir durum değildir. Erzak sıkıntısı ülkenin her tarafında olsa açlıktan ölümler böyle bölgesel farklar göstermezlerdi. Cemal Paşa'nın politikaları bölgede durumu bu hale getirmekteydi ve Beyrut ya da tüm Lübnan'ın durumu da Suriye'den iyi değildi. Bölgede nakit sıkıntısı da vardı ve bu Cemal'in işine geliyordu. Amerikalıların Beyrut'ta dağıtmak için topladıkları paralara Türk Hükümeti el koymuştu. Her yerde Arap ve Rumlar açlıktan ölüyor ancak bunlara yardım konusunda hiçbir şey yapılmıyordu. Fakir şehirlerde halk sokaklarda çöplerden gıda maddesi toplamaya çalışıyor ve bunun için birbirleriyle kavga ediyorlardı. Mokattam dergisinin haberine göre tarlalarda yabani otlar veya fasulyeler yeşerir yeşermez kadın ve çocuklar buralara saldırıp ekin ve yabani bitkileri gıda olarak topluyorlardı. Askeri lojistik dışında bölgede ulaşım olanakları da yok edilmişti ve bu durum da Büyük Cemal Paşa'nın işine geliyordu.

Açlık ve kıtlıkla beraber adeta bir avcıyı takip eden av köpeği gibi tifüs ortaya çıkıyordu. 1916 yaz mevsimi öncesi 8.000 kişi bu hastalıktan ölürken doktor ve ilaç bulmak çok zordu. Doktorlar ve ilaçlara askerler el koymaktaydı. Dolayısıyla Şam'dan, Trablus'a, Hama'dan Humus'a kadar tüm alanda salgın orman yangını misali yayılmaktaydı. İstanbul'dan hiçbir yardım gelmiyordu ve yurtdışından vakıfların yardıma gelmesine izin verilmiyordu zaten Arapları kıran salgın Büyük Cemal Paşa'nın işine gelmekteydi. Arapları soykırıma uğratmak için yeterli Türk askeri olmasa da açlık, sefalet ve salgınlar askerlerin yapmak istediğini

gerçekleştirmekteydi. Sevgili Allah'ın işleriydi bunlar! Türklerin yüce Allah'ları Arapların zayıf Allah'ına karşı gücünü gösteriyordu. Büyük Cemal Paşa Allah'ın yaptıklarının yabancılar tarafından duyulmaması için sansür uygulamaya başlamıştı. Sahilde güvenlik arttırılmış, tüm gemiler kıyıya bağlanmış ve açıktan geçen Müttefik gemilerine yüzerek ulaşmaya çalışanlar için vur emri çıkarılmıştı. Ermeni soykırımı hakkında yurtdışına çok haber gitmişti, Arap soykırımında bu değişmeliydi. Açlık ve salgın hastalıklar iyice yaygınlaştıktan sonra Cemal çabalarının sonuçlarını görmek üzere araziye inmişti. Fakir Araplar açlık ve hastalıktan sinekler gibi ölüyorlardı ancak ölüm zengin tabakada yeterince yaygın değildi. Zengin Araplar paraları karşılığı halen gıda bulabiliyorlardı. Dolayısı ile Büyük Cemal Paşa'nın bu zenginlere bir şeyler yapması gerekecekti.

Paşa Şam, Beyrut ve diğer şehirlerdeki Arap liderleri asmakla işe başladı. Cemal'in yargı sisteminde iddianameye, savunmaya veya temyize yer yoktu. Örfi idare ve kanunları geçerliydi. Paşa asılacakların listesini hazırlayıp askeri mahkemelere veriyor ve ölüm kararı verilmesini sağlıyordu. Tabii askeri mahkemelere hâkim atarken Cemal bazen hata yapıyor ve atadığı yeterince milliyetçi olmayan hâkimler suçsuz insanlara ölüm cezası vermeyi reddediyorlardı.

Böyle durumlarda Büyük Cemal Paşa hemen bu yetersiz hâkimlerin yerine esaslı milliyetçi yargıçları atayarak çözüm sağlamaktaydı. Bu mahkemelerde sanıkların Müslüman veya Hıristiyan olması hiç fark etmiyordu. Fransız yandaşı veya casusu olmak ölüm cezası veya ömür boyu hapis için yeterli suçlamalardı. Bu mahkemelerde Cemal hastalık ve açlıktan ölen fakirleri değil zengin ve sosyal etkisi olan kişileri hedeflemekteydi. Hıristiyanlar arasında en gözde sanıklar kilise hiyerarşisinde etkin olan piskopos ve monsenyörler, Müslümanlar arasında ise şeyhlerdi. Bazen ölüm kararı alınırken mahkeme komedisi sahneleniyor bazen ise tiyatro oynamaya gerek duyulmadan kesin sonuca hemen ulaşılıyordu. Ve Büyük Cemal Paşa'nın Suriye'sindeki gerçekler ortaya çıktığında sekiz yüz en etkili Arap liderin kıyıma uğratıldığı görülecekti. Gerçekten de Paşa yaptığı idamlarla Arap kabilelerinin en üst düzeyini yok etmişti. Arapların feodal kurallarını iyi bilen kişiler Cemal Paşa'nın idamlarla ne sağladığını iyi anlayacaklardır. Paşa insanları bazen tek tek bazen ise gruplar halinde idam etmekteydi.

Bu adamın şeytani zekâsı sayesinde fakir Araplar hastalık ve açlık ile yok edilirken zengin liderler idamlar ve müebbet hapis cezalarıyla devre

dışı bırakılmaktaydılar. Bu zeki manevralar Büyük Cemal Paşa'nın Abdülhamit ve Ermeni soykırımı sorumluları kadar etkin bir katil olduğunu ispat etmekteydi. Yeterince askeri olmadığından Cemal, Enver'in Ermenistan'da aldığı hızlı sonuçlara ulaşamıyordu ancak açlık, idamlar ve tifüs Suriye'deki Arap problemini sonuca taşımaktaydı. Eğer Müttefikler duruma el koymasa Türklerin aldıkları şeytani kararlarla Arap ırkını savaş sonunda yok edecekleri kesindi. Kutsal şehir Mekke Emiri Türk boyunduruğundan kurtulmak için isyan bayrağını açmıştı ve Cermen kontrolü altındaki Türklerin bu isyanı bastırma şansları yoktu. Ancak Suriye'de durum farklıydı ve bu bölgede savaş süresince Türklerin katliamından kurtulmak çok zordu. Savaş devam ettiği sürece Ermeni katliamında ustalaşan İstanbullu katillerin Suriye'de Arapları yok etmesi kaçınılmazdı.

Arapların yok olması Almanları ilgilendirmiyordu. Dolayısıyla Cemal'in tifüs ve açlığın fakir Araplara verdiği zararlara karşı aymazlığına veya zengin Arap liderlerini yargısız infazlarına dur dememişlerdi.

Arapları yok etmede kullanılan Bağdat Arap Kolordusu uygulaması en az tifüs, açlık ve Cemal'in idamları kadar önemli bir soykırım aracıdır. Suriye cephesinde askere gereksinim duyulmasına rağmen bu kolordunun yarısı kış soğuğunda erzak ve giyecek verilmeden Erzurum'a savaşa gönderildi. Bu kutup soğuklarının kol gezdiği yüksek arazide her gün elli, atmış asker ölmekteydi. Kolordu'nun başında Enver'in kasaplarından Abdülkadir isimli bir Türk subayı vardır. Arap askerlerinin fedakârca savaşmasına rağmen bu adam askerleri "hainler" diye isimlendirmekte ve onların ölümleri için gerekli tüm emirleri vermektedir. Kolordu'da görevli Arapları yok etmek için askeri mahkemelere gerek kalmamıştır çünkü dayanılmaz iklim koşulları zaten onları yok etmektedir.

Son elli yılda bölgeden Ermeniler ve Süryaniler büyük rakamlarda göç ederken onların yerine Yahudiler gelmeye başlamıştır. Yahudilerin Filistin'e göçleri Almanya, Avusturya ve Rusya'da gördükleri zulümler ve beklenen soykırım korkusundandır. Baron Edmond de Rothschild gibi zengin Yahudi milliyetçiler göç eden Yahudi gruplara destek olmaktadır. Bu zavallı insanlar genelde ticaretle uğraşan kentliler olmakla beraber inanılmaz şekilde Filistin koşullarına adapte olmuş ve hemen tarım, hayvancılıkta uzmanlaşmışlardır. Son otuz yıldır Yahudiler bölgede büyük gelişmeler sağlayarak ve sayıca artarak Batı dünyasını şaşırtmışlardır. 1881'de anavatanları Filistin'de sadece 25.000 olan Yahudi nüfusu göçün

yasaklandığı şu günlerde 120.000 kişiyi geçmiştir. Yahudiler tehdit yaratacak nüfusa sahip olmadıklarından ve oldukça yararlı bir toplum olmaları nedeni ile Osmanlı tarafından geleneksel göz ardı edilme politikalarına maruz kalmış ve Türkler tarafından soykırıma uğrama şerefine ulaşamamışlardır. Alman, Fransız ve İngiliz kültürlerinin onlara verdiği güçlü altyapıyla Yahudiler yerleştikleri çorak toprakları ihya etmişlerdir. Suyun tasarruflu kullanımı, yeni kuyuların açılması ve sulama sistemleriyle Yahudiler Filistin'de binlerce dönüm araziyi tarım yapılabilir hale getirmişlerdir. Aslında Avrupa'daki mezalimden kaçan Yahudilerin Filistin'e göçü onlar için değişik anlamlar taşımaktadır. Yahudiler bu bölgeye göç ederek sadece Avrupa'daki esaretten kurtulmuyorlar ayrıca onlara vaat edilen topraklara geri dönmüş oluyorlardır. Göç eden Yahudilerin arkasındaki itici kuvvet olan Siyonizm onlara motivasyon vermekte ve adeta tekrar doğuşlarına neden olmaktadır. Yahudiler peygamberlerinin söylediği, "Tanrı Siyonizm'i ve zulüm gören her parçasını sonunda rahata kavuşturacaktır," sözüne inanıyorlardı. Gözyaşlarıyla büyüttükleri Siyonizm'in meyvelerini şimdi toplamaya başlamışlardı. Gerçi anavatanları hala gâvur Türklerin elindeydi ancak Yahudiler barış içinde topraklarına yerleşmeye ve anavatanlarında çalışmaya hak kazanmışlardı. Tabii ki Türklere vergi ödüyorlardı ancak bu vergiler zorla toplanmıyordu. Yahudi kolonileri zengin, üretken ve kendilerini yöneten birimlerdi. Savaş öncesi Filistin'deki ekilebilir alanların yüzde onu Yahudilerin eline geçmişti, kendi okulları, teşkilatları ve her şeyden önemlisi yaşayan bir dilleri vardı. Osmanlı Devleti'ni ele geçirmek isteyen Almanların Yahudi kolonilerine olan ilgileri büyüktü ve onları Cermenleştirmeye çalışıyorlardı. Almanlar Siyonizm'i kabul etmiyor bunun yerine Hayfa ve Yafa'daki Yahudi kolonilerindeki okullarda İbranice yerine Almancayı zorunlu hale getirmek istiyorlardı. Fakat Almanların tüm çabaları boşa çıkacaktı. Yahudilerin Alman taleplerine olan bu dirençleri bile Yahudi yerleşimcilerin anavatanlarındaki kararlılıklarını göstermeye yeterliydi.

Filistin'deki Yahudi göçmenler şimdilik ülkedeki tüm ırkları Osmanlılaştırmak isteyen İttihat ve Terakkicilerin gözünden 1917'ye kadar kaçmayı başarmışlardı. Diğer taraftan 1915'te Ermeni soykırımından ürken bazı Yahudi göçmenlerin Mısır'a kaçarak orada Yahudi katırlı süvari alaylarını kurmuşlar ve Çanakkale Savaşlarında İngilizlerin yanında yer almışlardı. Bu ayrıntı Büyük Cemal Paşa'nın Filistin'deki Yahudi

yerleşimcilere dikkatini yöneltmesine neden olacaktı. Çünkü Cemal İstanbul'daki yoldaşlarından daha azılı bir Osmanlılaştırıcı idi. Sonunda Cemal Paşa Gazze, Yafa ve diğer tarımsal yerleşkelerden Yahudilerin sürülmesi emrini verdi. Yahudilerin Yafa'dan gitmeleri için kırk sekiz saatleri vardı ve onlara ulaşım olanakları sağlanmamıştı. Bu Yahudilerin yanlarına kendilerine ait eşya, mal ya da erzak almalarına izin verilmemişti. Sadece Yafa'dan sekiz bin Yahudi sürülmüş, bunların evleri talan edilmiş ve pek çoğu öldürülmüştü. Ermeni katliamları da böyle başlamıştı ve Yahudiler içinde aynısı kusursuz olarak gerçekleşecekti. Cemal Yahudileri Ermenilere yapılanlarla tehdit etmekten çekinmemişti. Yafa'dan sonra Lut şehri boşaltılmıştı Hayfa ve Kudüs'teki Yahudiler tehdit edilerek bölgeye topçu birlikleri gönderilmişti. Cemal'in Yahudi soykırımını planladığı ve başladığından artık kuşku yoktur.

Bu noktada devreye Almanya girmişti (gerçi Almanlar Türklerin iç işlerine karışamayacaklarını söylüyorlardı) ve Filistin'deki Yahudi yerleşimcilerin güvenliği sağlanmıştı. Yafa'dan sürülenler bir süre sonra güya İspanyol Hükümetinin talebi üzerine tekrar eski topraklarına dönmüşlerdi (tabii ki talep eden İspanya değildi). Alman Genelkurmayı Berlin'e telgrafla Cemal Paşa'nın Yahudilerin sürgün edilmesini dayandırdığı koşulların gerçek olmadığını bildirmişti. Alman parlamenter Herr Cohn da şansölyenin dikkatini bu haberlere çekmişti. Olayın Almanya'da yarattığı etki ve sürgünler hakkındaki düşünceler Herr Cohn'un, "Sayın şansölye Türk Hükümeti'ni Ermenistan'da olanların burada da tekrarlanmaması için uyarmaya hazır mıdır?" sözlerinde saklıdır. Bu sözler yüz binlerce Ermeni'nin öldürülüşünde Türk iç işlerine karışamayan Almanya'nın gerekli yerlere gerekli emirleri vermesi için yeterli olmuştur. Ve Cemal Paşa bu sefer varlığını yeni keşfettiği Yahudi problemini çözmekte aciz kalmıştır.

Şimdilik Cemal'e Yahudi kurban vermek zorunda kalmamıştık. Ancak eskiden beri istediği her ırkı istediği her yerde ve zaman öldürmeye alışkın Türklere Yahudiler konusunda uğradıkları hayal kırıklıklarını biraz olsun azaltmak için iyi bir açıklama yapmak gerekmekteydi. Nitekim Frankfurter Zeitung gazetesi Almanya'nın araya girmesinden hemen sonra , "Alman İmparatorluğunun Siyonist kültürle geleceğe dönük pek çok ümidi ve ticari ilişkileri vardır. Umarız ki bu kültürün insanları askeri nedenler haricinde zarar görmezler. Zaten Filistin bölgesinde yaşayan Türk asıllı olmadığından Pan-Türkist ideallerin bu bölgede anlamı da yoktur," denmektedir. Buradan

anlayacağımız üzere Yafa ve Gazze'den başlatılan Yahudi sürgünlerinden sonra olası soykırım faaliyetlerini önlemek amacıyla Osmanlı Hükümeti'ne oldukça sıkı bir ültimatom verilmiştir. Alman İmparatorluğu Ermeni katliamı başladığında benzer bir müdahaleyi Osmanlı Devleti'nin iç işlerine karışmak olarak görerek sessiz kalmayı yeğlemiştir. Ancak aynı Alman İmparatorluğu Pan-Türkist ideallerin Filistin'de anlamının olmadığını aniden keşfetmiş ve büyük bir açıkgözlülükle kendine Osmanlı'nın iç işlerine karışma hakkı tanımıştır. Yalnız Almanya olaya müdahil olurken kendini doğabilecek diplomatik bir yenilgiye karşı da korumakta ve "askeri nedenler dışında bölgedeki Siyonistlerin zarar görmeyeceğini umuyoruz" demektedir. Yani olur da Cemal Paşa kontrolden çıkıp Yahudi soykırımını gerçekleştirirse Almanya bunu askeri nedenlere ve gereklere bağlayacaktır. Bu usta manevra sonrası bile bizler büyük bir duyarsızlıkla Almanların diplomatik kabiliyetleri olmadığına kendimizi inandırmaya devam etmekteyiz!

Alman İmparatorluğunun Ermeni soykırımı, Araplara yapılan mezalim ve Rum zorunlu göçleri karşısında takınmadığı enerjik tavrı Yahudiler için göstermiş olmasının gelecek için önemi başka bir bölümün konusudur. Ancak Alman İmparatorluğu'nun geçmişte ve şimdi olası Yahudi soykırımına karşı gösterdiği sert müdahalenin (aslında Almanlar resmen bu konuda Türklerin boğazını sıkmışlardır) nedenleri araştırılmaya değer. Kesinlikle Almanların insani değerlere verdikleri önem burada söz konusu olmamıştır. Almanlar Ermeniler topluca katledilirken parmaklarını bile kımıldatmamışlardır. Belki Almanların Ermeni soykırımına üzüldükleri söylenebilir ancak bu üzüntünün düzeyi hiçbir zaman müttefikleri olan katillerle olan ilişkilerini bozma derecesine gelmemiştir. Fakat şimdi Türkler üzerinde kesin otorite kurmuş olan Almanlar artık olaylara karışmaktan çekinmemektedirler. Ermeni soykırımı esnasında Çanakkale Savaşları devam etmekteydi ve İstanbul halen tehdit altındaydı.Dolayısıyla Almanlar müdahaleyi riskli bulmuşlardı. Almanların Ermeni soykırımına karşı çıkmaları halinde zaten başkentlerini korumak için can veren Türklerin Müttefiklerle anlaşmaya varma olasılığı ortaya çıkabilirdi. Ancak durum 1915'ten farklıdır ve Türklerin Almanları tehdit etmesi olanaksız gibidir. Dolayısı ile Almanlar artık Türklere stratejik ortaktan çok tebaa gibi davranmaktadır. Bu anlattıklarımız bile Almanların insani nedenlerle Yahudileri koruduklarına inananların fikirlerini çürütmeye yeter.

Almanların Filistin'deki Yahudileri kurtarmaktan öte niyetleri olduğu kesindir.

1915 yılında Dr. Davis Treitsch tarafından hazırlanan "Die Jüden der Türkei" kitapçığı Almanların bakış açılarını ve Osmanlı Yahudileri konusundaki politikalarını göstermektedir. Savaştan çok önce Rusya'dan Filistin'e göç eden Yahudilerin anadillerinin Almanca olması Almanların bu göçmenleri Orta Doğu'da Cermen nüvesi olarak görmelerini sağlamıştır. Dr. Treitsch kitapçığında, "Bir yerde Yahudiler Almanya'da Orta Doğulu ve Orta Doğu'da ise Almandır," demektedir. Dr. Treitsch haklı olarak Almanca konuşan Yahudilerin İngiltere ve Amerika'ya göç etmelerini üzüntüyle karşılamaktadır.

Kitapçıkta, "Yılda 100.000 Alman kökenli Yahudi'yi Anglo Sakson dünyaya kaptırmaktayız. İngilizce konuşan dünya bu Yahudilerden yararlanırken biz Almanlar olarak öz varlıklarımızı kaybetmekteyiz. Artık bu Alman kökenli Yahudilere Alman sınırlarının açılması ve büyük toplu göçlerde ise bizim bu halkı hepimize yararlı olacak şekilde Türk topraklarına yerleştirmemiz gerekmektedir," denmektedir.

Almanlar çok önceden Filistin'de büyüyen Yahudi kolonilerinde kendileri için avantajlar olduğunu fark etmişlerdir. Belki Almanya'nın kendi sınırları içinde bulunan Yahudi nüfusu biraz fazladır ancak Rusya'dan Filistin'e göç eden Yahudilerin korunması gerekmektedir. Yahudilerin savaş boyunca Filistin'de güvende yaşamaları halinde savaş sonrası oraya büyük miktarlarda Yahudi göçünü Almanlar planlamaktadırlar. Dr Treitsch, "Galiçya ve Batı Rusya'da bulunan Yahudiler dünya Yahudi nüfusunun yarısından çoğunu oluşturmaktadır ve bu insanlar savaşta en fazla mağdur olan Yahudilerdir. Yüz binlerce Yahudi'nin yuvası bu savaşta yıkılmıştır ve savaş sonrası Doğu Avrupa Yahudilerinin çok büyük bir göçe başlamaları kaçınılmazdır," demektedir. Almanya'nın görüşüne göre doğu Avrupalı Yahudilerin savaş sonrası Filistin'e gerçekleştirecekleri göç Almanların Anglo Saksonlara her yıl kaptırdıkları 100.000 Yahudi'ye bir yerde karşılık olacaktır. Türklerin boğazına basan Almanya Filistin'e yerleşen Yahudileri Alman yerleşimciler olarak görmektedir. Gerçi Siyonist hareket Almanların moralini bozmaktadır çünkü Siyonizm Filistin'e yerleşen Yahudilere bir millet olma hakkı ve kendi dilleri olan İbraniceyi kazandırmıştır. Dr. Treitsch bunu kabul etmekte ve "Yahudilerin ağırlık verdiği İbranice yanında uluslar arası bir dile de ihtiyaçları vardır. Ve o dil sadece Almanca olabilir," demektedir.

Yukarıda anlattıklarım Osmanlı Devleti'ndeki Yahudilerin son durumunu göstermektedir. Ermeni ve Arap katliamlarında parmağını oynatmayan Almanya Yahudileri potansiyel Alman olarak görmektedir ve bu nedenle şimdilik Osmanlı'ya dişlerini göstererek Yahudileri kurtarmıştır. Soykırımı durdurmuştur. Almanya'nın değişik ırklara karşı yapılan Osmanlı mezalimi karşısında gösterdiği ikiyüzlü tutuma Yahudiler konusunda yaptıkları en güzel örnektir. Ve Almanların Yahudilerin hayatları kurtarmasının arkasında hiçbir insani neden yoktur.

BÖLÜM V

ALLAH YOLUNDA ALMANYA

Dünya Savaşı'nın başında diplomasinin ana öğeleri olan diplomatik yetenek ve psikolojik anlayışın askeri açıdan ne kadar kuvvetli olursa olsun Almanya'da olmadığı hakkında fikir birliği vardı. Bu yanlış görüşe örnek olarak, pek çok kişinin Almanya'nın İngiltere'nin savaşa gireceğini hesaplamadan Belçika'da kıyıma girişmiş olması ve bu hareketinin sadece savaş suçu olmayıp ayrıca dünyada yapılabilecek en büyük aptallıklarından biri olduğu, verilebilir. Evet, Almanya durumu anlayamamıştır ve yarattığı pek çok insanlık suçuna bakılınca Almanya'nın medeni dünyanın psikolojisini hiçbir zaman anlayamayacağı da açıktır. Almanya şimdiye kadar medeni milletlerin psikolojisini zerre kadar gösterememiştir. Fakat Almanya'yı aptal bulanların yanıldığı nokta, bu vahşi ülkenin medeni ülke psikolojisini kavramamasının nedeninin "işine gelmemesi" olduğu gerçeğidir. Almanya için medeni ülkelerin psikolojisini anlamak gibi bir ihtiyaç yoktur çünkü bu ülke savaşa düşmanları anlamak için değil medeni ülkeleri işgal etmek için girmiştir. Almanya düşmanlarının orduları, donanmaları ve teçhizatları konusundaki bilgisi tam ve mükemmeldir.

Dolayısı ile Almanya'nın medeni ülkelerin ne hissettiğini anlamaya çalışmasının, medeni insanların zehirli gaz bombaları veya tarafsız gemilerin batırılması gibi konularda üzülmesini anlamaya çalışmasının ne anlamı vardır? Attığı gaz bombaları yeterince zehirli olduğu ve denizaltılarının başarılı olduğu sürece Almanya'nın üzüleceği bir şey yoktur.

Avrupa'nın yanlış inancı olan Almanya'nın insan psikolojisini anlayamayacağı ve bu bilgiyi diplomaside kullanamayacağı inancı halen devam etmektedir. Almanya'nın savaşmayı planladığı Fransızların veya İngilizlerin psikolojisini anlamaya ihtiyacı yoktur ancak Almanya tüm müttefikleri rezil edecek şekilde Tük psikolojisini iyi öğrenmiştir. Almanya kendisini işin içine sokmadan yıllarca batılı güçlerin Türklerle olan ilişkilerini sabırla incelemiştir. Bir kenarda sessizce oturan Almanya, büyük devlet politikalarının Türkler üzerindeki etkisini iyice öğrenmiştir. Osmanlı büyük devletlerce yüzyıllarca yok oluşu sonrası aralarında ortaya çıkabilecek problemler nedeni ile yaşatılmıştır. Bu nedenle Batılı medeni devletler, ölen Osmanlı'nın yatağının başında oturarak ölmekte olan hastayı

rahatsız etmeden ona kuvvet iğneleri yapmış ve oksijen vererek en azından komada tutmaya çalışmışlardır. Abdülhamit döneminde Mısır'ı alarak İngiltere, ölmekte olan adamın yastığını kapmış, Rusya Batı Rumeli'yi koparmış, Fransa ise 1896 yılında Yunanistan'la savaşa girdiğinde Osmanlı'yı sıkıştırarak ondan yorganını çalmıştır. Osmanlı–Yunan Savaşı sonrası tüm medeni devletler ölmekte olan adamı tokatlamaya ve sarsmaya başlamış, savaşta kazandığı toprakları onun elinden almayı başarmışlardır. Bu politikalar medeni Avrupa'nın Osmanlı diplomasisini oluştururken Almanya bir köşede sessizce oturmayı tercih etmiştir. Burada bilinmesi gereken şimdiki Alman İmparatoru döneminde Alman ya da Prusya diplomasisinin işini her zaman sessizce yaptığıdır. Almanya için Türklerin psikolojisini incelemek o anda oldukça gereksiz gibi gözükse de çok yakında çıkacak büyük bela içinde çok büyük önem taşımaktadır.

Almanya, Türklerin kendi işine yaraması ve Almanlar için savaşması adına Osmanlı'yı diriltmeye ve canlandırmaya karar vermiştir. Almanya'nın medeni batılı devletler gibi "Hasta Adama" ihtiyacı olamaz. Almanya'nın Osmanlı'yı koloni haline getirmesi kaçınılmazdır ancak Almanlar sağlam ve sağlıklı bir sömürge istemektedirler. Bu nedenle Alman diplomasisi mükemmel iş çıkartmıştır. Yani bir yanda Türkleri rahatsız etmeden kendi yanına çekerken bunu uzun süre herkesten saklamayı başarmıştır. Avrupa'da kimse ne olup bittiğini bilmemektedir. Anadolu'nun her alanda büyük potansiyelini bilen Almanya, Osmanlı silahlı kuvvetlerini eğitmek üzere subaylarını göndermiş ve Doğu kültüründe iş yaptırmanın tek yolu olan "rüşvet" kavramını iyi öğrenmiştir. "Doğu'da, Tanrı yok rüşvet vardır ve Alman Merkez Bankası bu dinin peygamberidir." Uzun yıllar bu süreç gizlice işlemiş ve Osmanlı Devleti'nin uçsuz bucaksız topraklarında sonunda Almanya çalışmalarının meyvelerini toplamaya başlamıştır. Bugün artık Almanlar tarafından ekilen Osmanlı tarlası olgunlaşmış meyveler ile doludur ve hasat edilmeyi beklemektedir. Bugün Osmanlı tam anlamıyla bir Alman sömürgesidir ve diğer sömürgelerden farklı olarak Türklerin Almanlardan kurtulma şansları yoktur. Bunu Almanya da bölge tarihini ve diplomasisini iyi bilenler gibi bilmektedir. Türkiye bile Almanlar tarafından uydurulan rüyalara inanmanın olanaksız olduğunu görmektedir. Bugün Osmanlı İmparatoru kimdir? Tabii ki Osmanlı hükümdarı II. Wilhem'dir. Osmanlı kabinesi gerçekte Berlin'dedir ve bazen onursal üye olarak Talat bile toplantılara davet edilmektedir. Toplantı sonrası Talat gurur içinde İstanbul'a dönmekte bazen sözde hükümdarı olan Padişah'ın kılıcını bazen

de gerçek sahibi olan Kayser'in kılıcını hükümdarların birbirlerine hediyesi diye sunmaktadır. Bu şerefli kılıçların şerefsizce nasıl kullanılacağını da en iyi II. Wilhem bilmektedir.

Bu bölümün amacı Türkler üzerinde kurulan sarsılmaz Alman sömürgeciliğinin yapısını araştırmak ve incelemektir.

Almanlar önemsiz birkaç adım dışında 1909'da Jön Türklerin Abdülhamit'i tahttan indirerek yeni rejimlerinin amaç ve ideallerini açıklamalarına kadar Türkler üzerine fazla gitmemiştir. İşte bu noktada Almanya diğer Avrupalıların açlıkla boğuşmaya bıraktıkları "Hasta Adam" yerine kuvvetli ve atak bir Türkiye'den elde edebileceği kârı fark etmiştir. Bu dönemde Almanlar Türklere artan ölçüde teknik ve askeri yardım yapmaya başlamışlardır. Eğer sömürgesi olacaksa Osmanlı'nın değerli insan kaynağını eğitmesi, tarımını, madenlerini geliştirmesi Almanların çıkarları doğrultusundadır. Bunları yapabilmesi için de Alman hazinesi laboratuarları ve okulları Osmanlı'nın emrine sunulmuştur. Tabii Almanlar bu işleri yaparlarken yani Osmanlı'ya yatırımlarını sürdürürken kendi halklarının çıkarları ilk başta gelecektir.

Tam burada Almanya'nın atağa geçtiği en önemli psikolojik dönemeç ortaya çıkmıştır. Jön Türkler Osmanlı Devleti'ni homojen ve üniter bir devlet yapmaya karar vermişlerdir ve Almanlar bu amacı bir şekilde mantıklı hale getirerek Türkler adına bu dönüşümü gerçekleştirmeye gönüllü olmuşlardır. Jön Türklerin açıktan bahsettikleri Pan-Türk manifestolara karşı Türklerin gözleri önünde gizlice Almanlar Pan-Cermen ideali gerçekleştirmeye başlamışlardır. Zaten Jön Türkler Pan-Cermen ve Pan-Türk ideallerin farkını anlayacak düzeyde değillerdir. Jön Türkler dünyaya getirdiklerini sandıkları yeni Pan-Türk bebeğin aslında bir Alman çocuğu olduğunu bilmeden bakıp büyütmektedirler. Ancak bu bebek çabuk büyüdü; önce emekledi sonra diş çıkarttı ve bir gün Türkler bebekleri beşiğinde uyur sanırlarken beşikten bir Prusya askeri kalktı ve "Allah yolunda Almanya!" diye bağırdı.

Prusyalı bebeğin gelişimi şimdiye kadar bir kez kontrol edilmişti. Balkan Harbi başladığında Türk ordusu tam bir geçiş dönemindeydi. Alman subaylar henüz tam anlamıyla Prusya disiplini ve geleneklerini Türk ordusuna öğretme şansı bulamamışlardı. Yani Allah'ın yeryüzündeki gölgesine körü körüne bağlı eski Türk geleneği daha ortadan kaldırılmamıştı.

Allah'ın yeryüzündeki gölgesi yani Padişah gün ışığına çıkarılınca gölgenin hiç de büyük olmadığı görülmüştü. Bu nedenle Türk ordusunda birleştirici unsur yitirilmiş ve Balkan Savaşı safha safha kaybedilmişti. Ama dizgin altına alınmış güçlü bir Türk ordusu zayıf bir ordudan daha önemliydi. Dolayısıyla Almanya Türklerin Balkan hezimetlerini sineye çekmek zorunda kalmıştı. Şimdiye kadar Pan-Cermen bebeğin yaşadığı en büyük gelişim sorunu bu olmuştu. Ama bu problem kızamık gibiydi ve bebek hemen iyileşmişti. İki veya üç yıl içinde Alman etkisi kendini göstermiş, iyileşme tamamlanmıştı. Sevenlerin dua ve çabaları zavallı hasta bebeği kurtarmıştı.

Almanların Pan-Türk idealleri kendi çıkarlarına uydurarak savunmaları gerçekten de çok enteresan bir gelişmedir. Alman propagandası için yazdırılıp Alman ajanlarınca Osmanlı İmparatorluğu'nun her yerine dağıtılan Tekin Alp'in 1915 yılında kaleme aldığı kahramanlık kitapçığı bunun en güzel göstergesidir. Bu kitapçık ve yarattığı etki Bölüm II'de detaylı şekilde anlatılmıştır ancak kitapçığa Türkler açısından bakıldığında bu belgenin Almanlar tarafından kendini küllerinden yaratmaya çalışan Türk Zümrüdüanka'sına olan tartışılmaz yardımları gösterdiği açıktır. Türk dili ve yüz binlerce Ermeni'nin uğruna katledildiği Rahman ve Rahim olan Türk Allah'ı Zümrüdüanka kuşunun iki kandını oluşturmaktadır. Bunlara ilaveten sürece yardımcı olacak bazı cemiyetler de ortaya çıkmıştır. Aynı idealleri paylaşan Türk Ocağı imparatorluğun on altı yerinde organize edilmiş Türk Gücü Jimnastik Kulübü ve Türk İzci Derneği kurulmuştur. Değişik coğrafi bölgelerde çalışan dükkânların kapılarına "Burada sadece Türk işçiliği kullanılmaktadır" levhaları ticarette önde gelen Ermeni ve Rumları bezdirmek için konmaya başlanmıştır. Dini fonlar da benzer amaçlı ekonomik kalkınma için kullanılmaktadır.

Almanya durumu iyi görmüş, iyi analiz etmiş ve ağzından sular akarak kaşığını zamanı geldiğinde yemek üzere Türk çorbası için hazırlamıştır. Almanya olaylara müdahil olmamış sadece Pan-Türk ideallere ulaşılması için Türklere yardım etmiştir. Örneğin Almanlar Türk izcileri Alman orduları için bir iki yıl sonra kullanabilecekleri gençler olarak görmüş ve desteklemişlerdir. Almanya izci örgütünü çok iyi geliştirerek güvenilir kaynakların bildirdiğine göre sayısız merkezde kurulmalarını sağlamış ve 1916 yılında başlarına Albay von Hoff isimli bir Alman başkan atamıştır. İzci derneğinde çocuklara Prusya stili savaş teknikleri oyun oynarcasına öğretilerek çocukların bu talimleri sevmeleri sağlanmıştır. Bu çocuklar

birkaç yıl sonra Sultan II. Wilhem'e hizmete hazır olacak şekilde yetiştirilmişlerdir. Bu dernekte çocuklara hedefi vurma, uzaklık tespiti, raporlama ve siper mücadelesi teknikleri öğretilmiştir. İzci derneklerinde iki sınıf vardır. Bunlar on iki ile on yedi yaş arası küçükler grubu ve on yedi yaş üstü ancak askerlik yaşı altı gençler gruplarıdır. Albay von Hoff'un organize ettiği harekette askerlik yaşı değiştirilerek on yedi yaşına gelen gençlerin ülkelerine Alman cephelerinde çarpışarak hizmet etmeleri sağlanmıştır. Prusya disiplini içinde asker yetiştirmek için izciliğe başlama yaşı düşürülmüş eskiden küçükler olan kategori gençler statüsüne yükseltilmiş ve yeni bir küçükler sınıfı yaratılmıştır. Küçük izcilere yönelik yeni program sekiz yaşındaki çocuklara eğlenceli şekilde II. Wilhem, Gott ve Allah'a hizmetkâr olmayı öğretmektedir. İzcilik eğitimi çocuklara çok eğlenceli gelmektedir ancak bu eğitimleri eğlenceli bulmayanların da şansı yoktur çünkü izcilik mecburidir. İzcilerin giydiği üniformalar Almanlar tarafından yarı–askeri görünümde dizayn edilmiştir.

Sekiz yaşından itibaren asker ve denizcilerin eğitimi ve ihtiyaçlarının karşılanması Almanların başlangıçtaki barışçıl ve zararsız faaliyetleridir. Pan-Türk hareketinin zirvesinden Almanlar aslında "vaat edilmiş toprakları" görmüşlerdir. Ancak Almanlar Hz. Musa gibi bu toprakları görmekle yetinmeyecek ve ellerine geçirmek için her şeyi yapacaklardır.

Almanlar bu topraklara girmekle kalmayacak buraları aynı zamanda yöneteceklerdir. Bir yıl önce Halep şehri Alman subaylarla dolmuş, İslâhiye de Alman askerlerin barakaları, Türklerden ayrılmıştır. Almanların sözde kalıcı olamamakla beraber Marmara Bölgesi askeri yapıları tamamen betonarme olarak inşa edilmiş, binlerce Belçika plakalı otomobil üzerlerinde "İmparatorluk Genel Kurmayı" yazılı tren vagonlarıyla İstanbul'a getirilmiştir. Türk ordusu içinde "Paşa" rütbesi verilerek Türklerin ağzına bir parmak bal çalınmış askerler vardır ancak bu paşalar Baron Kress von Kressenstein komutasındadırlar, yaverleri Alman subaylardır ve Alman üniformaları giymektedirler.

Türk ordusunda yaratılan bu yeni sınıf asker ve subay tipi Türk askeri sistemi için örnek olacaktır. Alman askerlere Müslüman inanca saygı göstermeleri ve halkın ibadet şekline anlayış göstermeleri emri verilmiştir. İstanbul'a yeni kurulan Paşa birliklerinde yer almak için gelen Alman askerler önce gemilerde katılacakları birlikleri tespit etmekte sonra trenlerle harekât bölgelerine gitmeden önce depolardan kendilerine iki ya da üç ay yetecek istihkaklarını almaktadır. Askerlere günlük tutmaları emredilmekte,

kendilerine Mezopotamya hakkında coğrafi ve askeri bilgileri içeren el kitapları verilmekte, bazı broşürlerle deve eğitimi ve sürümü öğretilmektedir. Bu Alman askerlerin sanki Mezopotamya'da İngilizlere karşı savaşmak için geldikleri düşünülse de ben bunlardan hiç birini o bölgede tespit edemedim. Paşa birliklerinin yapıları ve hareketleri çok gizli tutulmaktadır. Binbaşı Schlee komutasında Anadolu ve Filistin bölgelerinde telsiz istasyonları kurulmuştur. Prusyalı Binbaşı Serno komutasında ayrıca Türk Hava Kuvvetleri oluşturulmuştur. Türk havacılar ülkelerini korumayı öğrenmek için Almanya'da Ostend şehrinde eğitilmektedirler. İstanbul'da deniz subaylarını yetiştiren okul mevcut olup donanmanın tersanesi de buradadır. Alman subaylar önderliğinde Pan-Türk idealleri gerçekleştirmek için ayrıca İzmit'te yüzer bir liman inşa edilmektedir ve Alman firmalar bu ihaleyi almışlardır. Bu yüzer liman Pan-Türk ideallerde olmadığı halde Dreadnought yapısı gemileri bağlayabilecek düzeyde imal edilmektedir. Yüzer limanın maliyeti olan 740.000 sterlin savaş sonrası Almanlara ödenecektir. Ayrıca bu yıl ilkbaharda Almanlar Türk Donanması için denizaltı eğitimlerine İstanbul'da başlamışlardır. Mart ayı sonlarında denizaltı okulu açılarak faaliyete başlamıştır. Bu okul birkaç ay sonra Büyükada'ya taşınarak tamamen Alman subaylar kontrolünde faaliyetlerine devam etmiştir. Diğer deniz subaylarının eğitimi Almanya'da yapılmaktadır ve Türk denizciler Haziran 1916'daki Jutland Savaşı'nda hazır bulunmuşlardır. Gayet tabii bu askerler Alman İmparatoru tarafından cesaretleri yüzünden madalyalandırılmışlardır. Ekim 1917 yılında alınan bir kararla mükemmelliği Sager Rak savaşında iyice anlaşılan Alman modeli donanma yapısının tüm kapsamıyla Türk devletinde savaş sonrası inşa edilmesi kabul edilmiştir.

Almanya'nın askere gereksinimin artması üzerine Türk bedelli askerlik sistemi yeniden yapılandırılmaya başlanmıştır. Bu kapsamda Osmanlı Devleti'nde bedelli askerliğe başvurabilme yaşı önce kırk üç sonra kırk dört ve en son olarak kırk beşe çıkarılmıştır. Bedelli paralarını yatıranlar Prusya'nın bir cilvesi olarak hem paralarını kaybetmişler hem de zorla askere alınmışlardır. Alman disiplini, bedelli gibi uygulamayı kabul etmemiş insanların hem canlarına hem de paralarına el konmuştur.

Ancak hala yeni askerlere ihtiyaç vardır ve Kasım ayında çıkarılan bir kanunla askerlik yaşına ulaşsın veya ulaşmasın erkek çocuğu olan ailelere askerlik vergisi getirilmiştir. Eğlenerek hedef vurmayı öğrenen tüm genç izciler askere alınmışlardır. Yahudi ve Hıristiyanlara da askerlik mecburiyeti

getirilmiş ve İstanbul'da saklanan kaçaklar inzibatlarca yakalanmaya başlamışlardır.

Fakat Berlin'deki "Prusya Savaş Tanrısı" halen açtır ve yeni kana ihtiyacı vardır. Aralık 1916'da Türk Resmi Gazete'sinde yayınlanan kanunla Anadolu'da yaşayan on dört ile atmış beş yaşını aşmamış tüm erkeklerin askere kayıt olmaları istenmiştir. Ocak 1917'de askerlik bedellerini ödemiş kırk altı ile elli iki yaş arası erkeklerin tıbbi muayeneden geçirilmesi ve sağlık problemleri olmaması halinde askere alınmalarına ve paralarına el konmasına karar verilmiştir. Sağlıklı olan tüm on iki yaş üstü erkek çocuklar 1917 yılı yaz aylarında askere alınmaya başlanmıştır. Artık Almanların Osmanlı'ya attıkları ağ iyice genişlemiştir. 1917'de yapılan Türk–Alman Anlaşması'na göre iki ülke içinde yaşayan ve diğerinde asker kaçağı durumuna düşmüş kişilerin bulundukları ülke ordusuna katılmalarına karar verilmiştir. İsviçre'de yaşayan ve askerlik bedellerini yatırmış Türk erkekler aynı yıl Alman ordusuna alınmışlardır. Bu yıl İzmir bölgesinde hasat yapacak erkek kalmadığında Türk askerleri devreye girmiş ve tüm ürün Almanya'ya gönderilmiştir.

1916 Haziran ayında Osmanlı İmparatorluğu'nda yerleşik Sırp kökenlilere arzu etmeleri halinde Osmanlı nüfus kâğıdı verilmesi kanunu yürürlüğe girdi. İmparatorlukta yerleşik Sırpların bu konuda arzularını arttırmak için de kendilerine daha önce Ermeni unsurlara uygulanan katliamların diğer Osmanlı olmayan azınlıklara da uygulanabileceği defalarca hatırlatıldı. Osmanlı nüfus kâğıdına başvuran Sırpların bir daha eski milliyetlerine dönmeyeceklerine dair taahhütname imzalamaları gerekmekteydi. Osmanlılaşan Sırp erkekler derhal orduya alındılar. Ancak daha fazla asker gerekliydi. Dolayısıyla Mart 1917'de Anadolu'daki tüm Rum unsurların dini değiştirildi, mallarına el kondu ve erkeklerin askere gitme zorunluluğu ortaya çıktı. Ancak maalesef bu yeni askerlerin yüzde onluk kısmı zorla çıkarıldıkları köylerinden askeri birliklerine kadar yaptırılan yürüyüşte açlık ve hava koşulları nedeni ile öldüler. Bu ölümler Alman subaylarının hoşuna gitmese de tüm azınlıkları ortadan kaldırmayı amaç edinen Pan-Türk ideallere çok uygundu. Askerler arasında çıkan huzursuzluk ve problemlere ciddi çözümler getirilmekteydi.

Örneğin Kasım 1916'da 49. Tümen kaçaklarına karşı "vur" emri çıkarılmış, pek çok kişi öldürülüp yaralanmıştı. Bu emri veren Türk subay ciddiyetinden dolayı Prusyalı üstlerince takdir görmüştü. Bu tip problemlerin bir daha olmaması ve olduğunda ciddi tepki verilmesi için

Nisan 1917'de Mackensen tüm Anadolu güçlerinin başına getirildi. Buna rağmen Türk ordusundaki kaçak problemi gün geçtikçe arttı ve 1917 yazında kaçakların sayısı 200.000'e ulaştı. Bu kaçakların çoğu birlikler kurarak eşkıyalığa başlıyor ve yolcuları soyarak yaşıyorlardı. Bu arada imparatorlar arası hediyeleşme devam etmekteydi. Türk Padişah'ın Şehzade'si Ziyaeddin Sultan, II. Wilhem'e babasının gönderdiği kılıcı birkaç ay önce takdim etmişti ve kendisine İstanbul'da Almanlarca yapımına başlanan limandaki gelişmeleri bildirmişti. Diğer taraftan II. Wilhem Türklerin İstanbul Boğazı üstüne inşa etmek istedikleri demiryolu köprüsü yerine Almanya'nın Boğaz'ı altından tünelle geçerek hava saldırılarından korunmayı tercih ettiklerini Şehzade'ye açıklamıştı.

Buraya kadar anlattıklarım Prusya ahtapotunun Türk Silahlı Kuvvetleri ve Donanma'sı üzerindeki artan etkisini kısaca özetlemekten ibarettir. Bu durumdan şimdiye kadar biz kendimizi suçlamışızdır. Savaşın başlaması ile Osmanlı Devleti'nin Ekim 1914'te savaşa katılışı arasında geçen sürede yürüttüğümüz aptalca ve ürkek diplomasiyi çok detaylı anlatmanın anlamı yoktur ancak kısa bir özeti okuyucularımız açısından yararlı olacaktır. Hepimizin bildiği gibi Türkler Almanlarla Ağustos başlarında bir anlaşma imzalamışlar ve imza sırasında tatilde olan İstanbul Büyükelçimiz Sir Louis Malet 16 Ağustos tarihinde geriye döndüğünde Türklerin istediği sadece seferberlik için zaman kazanmaktır. Bu arzularında Türkler çok başarılı olmuşlar ve büyükelçimizi Londra'ya çektiği telgrafta Sadrazam hazretlerinin İngiltere'ye duyduğu büyük dostluktan bahsettirecek kadar kandırmışlardır. Büyükelçimizin Türklere duyduğu güven Ağustos ve Eylül ayları içinde azalmadan devam etmiştir.

Büyükelçinin belirttiğine göre Türkiye'de Batı'nın gözlerini ılımlı imajıyla boyayan İttihat ve Terakki Partisi bu süreçte her geçen gün güç kazanmıştır ve ülkemizin bu partiye destek vermesi hatta onları fazla sıkıştırmaması gerekmektedir. Her şey yolundadır ve bizim yapmamız gereken sadece oturup beklemektir. Dolayısıyla biz de Türk Silahlı Kuvvetleri seferberliğini başarıyla tamamlayana kadar oturup sessizce bekledik. Seferberliğin tamamlanmasına yakın, yani Eylül ayı sonlarında İstanbul Büyükelçimiz aniden Dışişleri Bakanlığımıza Türklerin ilişkilerimizi savsakladıklarını bildirmiştir. Büyükelçinin tespiti doğrudur ancak Türkler bizi oyalarlarken 800.000 kişiyi askere almışlar ve Enver Paşa dokuz hafta içinde Almanlarla anlaşma imzalamıştır. Bu oyalanma süresi içinde Hindistan'dan asker getirmemiz ve diğer kuvvetlerimizi

Mısır’a yığmamız bizim için yararlı olmuştur. Ancak aynı süre Türkler açısından da çok yararlı olmuş, seferberlik faaliyetlerini tamamlamışlar ve Gelibolu’yu tahkim ederek güçlendirmişlerdir. En sonunda da Türklerin Almanlarla beraber Odesa’ya saldırdıkları gün biz İstanbul’dan kovulmuşuzdur. O gün İngiltere’nin Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki tüm etkisini kaybetmiş adeta yabancı bir evde konuk haline gelmişizdir. O gün Türkler halimize fazla gülmese de Enver Paşa’nın gülümsediği kesindir.

İsmi hala Türk Ordusu olsa da Alman eğitim sisteminden geçirilmiş silahlı kuvvetler tam olarak Alman kontrolündedir. Bu silahlı kuvvetleri içinde savaşmak için hazır bulunan zavallı Türk gençleri dışında Türk Ordusu diye nitelendirmek imkânsızdır. Bu orduda Prusya ahtapotunun kollarının sarmadığı ve felç eden zehirli vantuzlarının yapışmadığı tek bir bölüm kalmamıştır. Kara güçleri, donanma, telsiz istasyonları, denizaltılar ve uçaklar tamamen Berlin’den yönetilmektedirler. Tüm bu güçlerin başında da daha önce belirttiğimiz gibi doğunun Hindenburg’u General Mackensen vardır. Berlin’in Donanma ve Kara Kuvvetleri üzerindeki etkisi kadar İstanbul’un sivil yaşantısında da etkisi vardır.

Almanya sömürgelerinde şimdiye kadar hiç bu kadar başarılı olamamıştır. Tabii bizim Almanların başarısını fark etmemiz için onların Osmanlı Devleti’ni posası çıkana kadar emip bitirmeleri ve geriye sadece cerahatlerini bırakmaları gerekecektir. Ancak o zaman Almanların başarılı sömürgecilik politikalarını anlayacağız veya anlamak zorunda kalacağız. Tüm bu sömürgeleştirme işlemi Pan-Türk idealler ismi altında ve bu idealler uğruna yapılmıştır. Yine de 1916 yılında “Die Türken und Wir nach dem Kriege” isimli kitapçığı basılan Herr Ernst Marré gibi ikiyüzlü Prusyalılar hala Almanya’nın kendisini Türklerin iyiliğine adadığını söylemektedirler. Okuyanları aydınlatan kitapçığında ikiyüzlü Prusyalı “Bunu yaparken Türklere iyilik yapmaktayız,….. Bu Türklerin özgürlük savaşıdır,” demektedir. Ancak Türklerin kimlerden özgürlüklerini kazandıkları kitapçıkta belli değildir. Belki de Türkler Ermenilere karşı bağımsızlıklarını kazanıp özgürleşmişlerdir! Yazar bazen ağzından kaçırarak doğruları da söylemektedir. Örneğin “Türkiye yönetilmesi zor bir ülkedir. Fakat savaş sonrası transit açısından bu ülke büyük önem kazanacaktır,” demektedir. İkiyüzlü yazar sonra hemen durumu düzeltmeye çalışıyor ve “Biz Almanlar aldığımız kadar vermesini de seven bir milletiz hatta bazen gereğinden fazla vermekteyiz,” demektedir. Şimdi bu cümleyi

biraz inceleyelim ve Türkiye'nin iyiliği uğruna kendini perişan eden Almanya'nın durumuna bakalım.

Tür Ordusu'nun modernizasyonu gayet tabii ki pahalı bir çalışmaydı ve iyi bir finansal planlama gerektirmekteydi. Dolayısıyla Türk Maliyesi'nin Almanlara teslim edilmesi gerekti. Pek çok yeni mali kanun ve kanunname devreye sokuldu. 1916 yılında Maliye Bakanı halen Türk'tü ancak hemen altındaki müsteşar Almanlardan seçilmişti. Osmanlı Maliyesi teminat olarak 30.000.000 lirayı Alman Merkez Bankası'na yatırarak bunun karşılığı savaş içinde kullanabileceği Alman banknotlarını bastırmıştı. Savaş sonrası bu miktar Türklerce altın olarak geri ödenecekti.

Osmanlı Devleti'nde altın standart para birimi haline getirilmiş ve ülkedeki ticarette altın dışında en fazla 300 gümüş veya 50 nikel kuruş alınması kararlaştırılmıştı. Fakat tabiî ki ortada altın yoktu çünkü Osmanlı Hükümeti halktaki tüm altınları toplamış ve saklayanlara ölüm cezası getirmişti. Bu durumda Osmanlı topraklarında Alman parasının kullanımı dışında başka bir enstrüman kalmamıştı. Bu dönemde Dr. Kautz isimli Alman, Osmanlı İmparatorluğu'nun her köşesinde banka kurma faaliyetleri için görevlendirilmiş ve bunun amacının Türk köylüsünü tefecinin kıskacından kurtarmak olduğu belirtilmişti. Yani Türk köylüsü tefecilerden kurtarılarak Alman bankaların tuzağına itilecekti. Osmanlı Ziraat Bankası'nın başına bu dönemde bir Alman genel müdür atanmıştı. Tüm bu gelişmeler Almanlar için güzel görünseler de Ekim 1916'da Deutschebank tarafından Bağdat'ta kurulan banka şimdilerde kepenklerini kapatmak durumunda kalmıştır. Haziran 1916'da Oesterreichischer Volkswirt gazetesinden öğrendiğimize göre Almanya savaş sonrasına kadar Türklerin teminatı olarak Berlin'de tutulacak altın karşılığı tahvil çıkartmıştır. Tanrı bilir bu tahviller savaştan çok sonra da hala Berlin'de tutulacaklardır. Altın karşılığı çıkarılan tahviller Almanya'da önce büyük talep görmüş ancak ikinci serinin basılmasıyla ortaya çıkan şüphe nedeni ile değer kaybetmeye başlamışlardır. Bu arada Türk halkının servetlerini korumak için ölüm cezasına rağmen altın saklamak dışında başka bir çıkışları yoktur. Almanlarca empoze edilen yeni altın karşılığı paralar eskiden 100 kuruşa tekabül ederken bugün 280 kuruşa çıkmış ve artmaya devam etmektedir.

Alman Deutsche Orientbank Osmanlı topraklarında şube sayısını arttırmış ve savaş süresince tüm pamuk/yün ticaretini finanse eder hale gelmiştir. Böyle bir mali program Almanlarca Alman–Avusturya paktının

zaferi olarak görülmektedir. Bu Avusturya'nın sadece diplomatik nedenlerle işin içine sokulduğu düşünüldüğünde gerçekten de doğrudur.

Ocak 1917'de Almanya Türk ekonomisine 3.000.000 sterlin sokarak Osmanlı Hükümeti'nin Krupp firmasına olan borçlarını kapatmıştır. Tabii bu borç da diğerleri gibi savaş sonrası Türklerce ödenecektir.

Bu yılın Mart ayında açıklanan Osmanlı Bankası raporuna göre Türkler ziraat yatırımları için devlet alacakları teminat gösterilerek Almanlardan 1.000.000 sterlin kredi kullanmışlardır. İstanbul'da yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında şimdiye kadar Almanya tarafından Osmanlı Devleti'ne 142.000.000 sterlin avans verildiği ve bu miktarın ileride altın olarak geri ödeneceği belirtilmiştir. Bu Batılı ülkelere verilmiş olan kapitülasyonları ortadan kaldıran Türklerin boğazlarına geçirilmiş yağlı ilmekten başka bir şey değildir. Mayıs 1917'de Zimmermann Batı devletlerine verilen kapitülasyon haklarının ülkeyi parçalamak isteyen bu güçlere Türkleri köle ettiğini söylemektedir. Herhalde Herr Zimmermann Almanya'nın Türkleri ne hale getirdiğini görmemektedir?

Türkiye'nin endüstriyel kalkınmasında Almanya'nın karşılaştığı tek rakip Macaristan olmuştur. Almanya'yı kendi etki alanını işgal eden bir güç olarak gören Macaristan, Türk şeker tekeline talip olmuş ancak bu arzusunu yerine getirememiştir. Şeker pancarı endüstrisini çoktan ele geçirmiş olan Almanya gibi bir rakip karşısında Macaristan çok zayıf kalmaktadır. 1917 yılı başlarında Anadolu'daki tarım üretimi savaş öncesi durumun % 50 altına düşmüştür. Ancak şimdi Almanya'dan ithal edilen zirai donanım ve yeni çıkarılan Tarım Kanunu ile üretim bir şekilde % 30 arttırılmıştır. Dönüm başına artan verimliliğin bir nedeni de kendisinin de ihtiyacı olmasına rağmen Almanya'nın Türklere verdiği suni gübreden kaynaklanmaktadır. Almanya zaten Türk topraklarını sömürdüğünden suni gübrenin burada kullanılması ona zarar vermemektedir. Almanya Türklerin tarım arazileri dolayısıyla ürünleri üzerinde tam ipoteğe sahiptir. Artan ürün miktarı Türkiye'nin ihtiyacını karşılamaya yetmemektedir.

Geçen iki sene içinde kıtlık ve açlığın baş gösterdiği Osmanlı Devleti'nin halen bazı bölgelerinde aynı problemler özellikle de fakir halk için bulunmaktadır. Ama Pan-Türk ideallerin büyük annesi olan Almanya'nın ihtiyaçları düşünüldüğünde aç fakir Türklerin haline kimse bakmayacaktır. Üretilen tüm tarımsal ürünlerde öncelik Almanya'ya aittir. Aydın'da kurulan ilk et fabrikasındaki tüm üretim de Almanya'ya gönderilmiştir. 1917 Şubat ayı boyunca günlük un açığı 700 çuvala ulaşan

İzmir'e Arap ve Rumların açlıktan ölmelerine bakılmaksızın un sevkiyatı yapılmamıştır. Türklere bir şey verilmezken Almanlar 100.000 koyun dâhil olmak üzere İstanbul'dan büyük miktarlarda et, un ve balık almaktadır. Ama Edirne'de bazı aç, sefil ve bencil kişiler Almanya'ya giden yük trenlerini durdurarak yağmalamış ve bu malları bölgede yaşayanlara satmıştır. Ekim 1916'da çıkarılan kanuna göre tüm ürünleri kontrol etmek üzere askeri bir komite atanmıştır.

Komisyonun görevi ürünlerin kullanımında önceliğin askerlere verilmesini sağlamak olmakla beraber öncelik tabii ki Alman askerlerindir(özel firmaların buğday satın alması yasaklanmış ancak Alman, Avusturya ve Macar firmalarına özel izin verilmiştir). Bu kanuni düzenlemeden birkaç ay sonra İstanbul'da açlıktan ölümlerin günde yüz kişiye, yağ kıtlığı çeken İzmir'de ise iki yüz kişiye ulaştığı görülmüştür. Yağ İzmir için yoktur ancak hala Almanya'ya yağ ihracatı yapılmaktadır. 1916 yılında her biri 15 ton kapasiteli beş yüz yağ konteynırının Almanya'ya gönderildiği bilinmektedir. Bu yılın yaz aylarında İzmir'de meyve fiyatları Almanların açtıkları reçel fabrikaları nedeni ile çok artmıştır. Tabii ki üretilen tüm meyve reçelleri de Almanya'ya ihraç edilmektedir. Türkiye'de şeker Konya bölgesindeki şeker pancarı tarlalarından sağlanmaktadır. Fakat şeker konusunda Alman kültürünün beslenme önceliği vardır. İzmir'deki zavallı açlara nasıl olsa Türklerin Rahman ve Rahim olan Allah'ları bakacaktır.

Türkiye'den akan gıda sevkiyatı karşısında Almanya'ya Batılı devletlerce uygulanan gıda ambargosu işe yaramaz hale gelmektedir. Bu yıl suni gübre sayesinde erken ürün alacak olan Türkler düşünüldüğünde Almanya'nın gıda ihtiyacı fazlasıyla karşılanacaktır.

Savaşın en korkunç olduğu aylarda Almanya'nın Türklerin gıdasını çalmakla suçlanmaması gerekir. Çünkü Pan-Türk idealler nedeni ile iyiliksever Almanlar aslında yeni ve en önemli sömürgelerindeki üretim performansını arttırmaktadırlar. Yapımına birkaç yıl önce başlanan Konya'daki sulama kanalları kullanıma girmiştir ve çevre köylerin tarımsal gelirleri bu sulama projesi sayesinde ikiye katlanmıştır. Son açıklanan rapora göre, "Alman teknik ve enerjisi sayesinde yepyeni bir tarımsal alan ortaya çıkmıştır". Deutschebank kredisiyle Adana'da bezer bir sulama projesi devreye girmiştir. Adana bölgesinde yaptığı çalışmalarıyla bilinen Ernst Marré'ye göre Ekim 1916'da Bağdat demiryoluna bağlanan bu şehir Almanlar için doğu kanadına açılan ana arter haline gelmiştir. Ermeni

katliamları nedeni ile iş gücü kapasitesinde belli bir düşme yaşansa da projelerin finansmanı mükemmel şekilde gerçekleşmektedir. Tüm sulama projeleri Almanların kontrolündedir ve Alman parasıyla ödenmektedir. Almanların su kaynaklarını tamamen ele geçirebilmeleri için iflas etmiş Osmanlı Hazinesi'nin borcun anaparası dışında iş gücü azlığından kaynaklanan zararları da ödemesine karar verilmiştir. Türkler iş gücü açığını kapatmak için bedava çalıştırılmak üzere hapisteki hükümlüleri kullanmaya başlamışlardır. El Âlem el İsmail isimli Arap dergisinden öğrendiğimize göre sulama projesi Adana bölgesindeki pamuk üretimini dörde katlayacaktır ve bölgede elektrik santrallerinin de kurulmasına başlanmıştır.

Ekim 1916'da aynı dergi Almanya'dan getirilen lokomotif ve kamyonlar sayesinde Anadolu tüccarlarının taşımacılık problemlerini aştığını bildirmektedir. Die Zeit Şubat 1917 sayısında Türk-Alman işbirliğinin pamukta büyük sinerji yaratacağını söylemektedir. Şimdiye kadar pamuğunu İngiltere'den ithal etmekle yükümlü olan Türkler fedakâr Alman dostlarının sermayesi ve teknolojisiyle artık pamuğunu kendileri üretecek ve herhalde ihracatta da en büyük payı Almanya'ya vereceklerdir.

Benzer parlak gelecek sulama projesinin tamamlandığı Konya bölgesinde şeker pancarı endüstrisi için de görülmektedir. Bu bölgede artezyen kuyu açımına hız verilmiş olup Türk işçiliği yerine Bulgar işçilerin kullanılması gündeme gelmiştir. Daha önce belirttiğimiz gibi Macaristan şeker tekelini almaya çalışmış fakat her konuda olduğu gibi Almanya'nın karşısında tutunamamıştır. Almanlar otuz yıllığına Türk şeker tekelini ele geçirmişlerdir. Almanya yatırımının ilk ürününü geçen ilkbahar almaya başlamış ve ilk olarak 350 kamyon dolusu şeker Berlin'e gönderilmiştir. Halep civarında bulunan Makişelin Vadisi'nde de benzer bir sulama projesi hazırlanmaktadır ve projenin başında Herr Wied isimli sulama uzmanı atanmıştır. Şimdiye kadar taş kömürü sıkıntısı çekildiyse de Karadeniz bölgesinde yeni açılan kömür madenlerinden bol miktarda taş kömürü sağlanmaktadır ve Tekirdağ bölgesi kömür yataklarının yakında üretime başlanması beklenmektedir.

Artık Osmanlı topraklarında Almanların el atmadığı sanayi dallarını saymak ele geçirdiklerini saymaktan daha kolaydır. Almanya özellikle Türk eğitim sistemine anne şefkatiyle yaklaşmaktadır. Geçen yıl Alman yönetimi altında İstanbul'da bir okul açılmıştır. Hayfa'daki Filistin bölgesinde teknik eğitim veren Yahudi okulları Alman Hükümeti'nin koruması altına

alınmışlardır. Sivas'tan okul müdürlerinden oluşan bir grup Almanya'ya gönderilerek Alman eğitim sistemi üzerinde çalışmaya başlamıştır. Ernst Marré'ye göre yakında Türk ortaokul sisteminde bile Almanca mecburi olacaktır. Nisan 1917'de Türk gençlere Almanya hakkında tüm bilmek istediklerini öğretecek olan Alman Kültür Derneği'nin temeli atılmıştır.

Bu yılın başlarında 10.000 Türk gencinin Almanya'ya gönderilerek ticaret eğitimi almaları konusunda anlaşmalar yapılmıştır. Herhalde bu gençler askerliğe uygun olmayan çocuklardır. Türk gençlerin Almanya'da eğitim görmelerini Halil Halit Bey desteklemektedir. Bu kişiye göre Türk gençleri Fransa'ya eğitime gittikten sonra dinlerini kaybetmişlerdir (Tabii ki Alman Gott'u Türklerin Allah'ına daha yakındır) ve yurda döndüklerinde milliyetçi duyguları olmayan işe yaramaz kişiler haline gelmişlerdir. Hâlbuki Almanya'da bu Türk gençler uygun dini yayınlara ulaşabilecekler ve kendi geleneklerini kaybetmeden Almanya'da gördükleri güzel şeylere adapte olacaklardır. Halil Halit Bey'in bu anlamsız düşüncesine cevap vermeye bile gerek görmüyorum. Bu sözleri eden vücut Halil Halit Bey'e aittir ancak ses Prusyalıdır. Çok nadiren de olsa bazen Avusturya etkisi devreye girmektedir. Profesör Schmoller bir dergiye verdiği demeçte Alman etkisine olan Avusturya kıskançlığını ortaya koymaktadır. Nitekim Ekim 1916'da Viyana'da 250 öğrencilik Avusturya–Türk Koleji hizmete girmiştir. Ama Berlin'deki Osmanlı öğrenci sayısı 10.000'dir. Sulama projesinin çalışmaya başladığı Adana'da Türk–Alman Cemiyeti 300 öğrencilik bir Alman Okulu açmıştır. Tabii ki ayrıca Berlin'de Alman sömürgeciler için Türkçe kursları da kurulmaya başlanmıştır. İstanbul'daki Tanin Gazetesi Türk–Alman Dostluk Cemiyeti'nce konferans ve eğitimler düzenleneceğini duyurmaktadır. Geçen Nisan ayında Profesör von Marx ülkelerin gelişiminde yabancıların etkisi üzerine bir konferans vermiştir ve bu konferansta Türkiye–Almanya örneği tartışılmıştır. Birkaç ay sonra Türk basının başında bulunan Hikmet Nazım Bey Berlin'e gazetecilik teknikleri eğitimine gönderilmiştir. Nazım Beyi diğer basın kurumlarından gazeteciler izlemiştir. Bu gidişler ile yakında İstanbul basınını Frankfurt ve Köln'e rakip olacaktır.

Eğitimde Alman etkisinden çok bahsettik aslında Almanlar Osmanlı Devleti'nde ekonomi ve endüstrinin her köşesine girmiş durumdadırlar.

Kasım 1916'da Münihli bir uzman Ormancılık Fakültesi'nin başına getirilmiştir ve İstanbul'da kurulan bir ekonomi derneği Alman eğitmenlerle öğretime başlamıştır. Osmanlı Devleti'nde çiçek hastalığı, tifo

ve kolera aşıları mecburi hale getirilmiştir. Türk Hükümeti'ndeki bakanlıklar incelendiğinde Posta, Ticaret ve Adalet Bakanlıklarında Almanların Bakan Vekili olarak atandığını görmekteyiz. Aynı yıl bir Alman uzman ipek böceği ıslahı ve üretiminin başına atanmıştır. Anadolu'daki tüm demir yolları zaten Almanlara aittir. Eskiden İngilizlere ait olan Anadolu demiryollarının haklarını Ankara ve Konya istasyonlarını yapmak kaydıyla Almanlar almıştır. Bağdat demiryollarında çevrede çıkan veya çıkacak madenleri işletme hakkı Almanlara verilmiştir. Bağdat demiryollarına bağlamak kaydıyla Mersin-Adana hattı da Almanlara verilmiştir. Almanlar İzmir–Kasaba demiryolları haklarını satın almışlar ancak inşaatı Fransız sermayesiyle gerçekleştirmişlerdir. Haydarpaşa Liman İşletmelerini almakla Almanlar tüm Küçük Asya ticaretinin kapısını tutmuşlardır.

Bağdat demiryollarının bir parçası olan Toros ve Amanos tünelleri şu anda dar motorlu araçların geçişine uygun haldedir ve pek yakında geniş araçlara da açılacaktır. Ağustos 1916'da Türk Maliye Bakanlığı borçlandığı Alman parasının büyük bölümünü şehirlerarası ve askeri yolların yapımına ayırmış, demiryolları Almanlar sayesinde Anadolu'yu kuşatır hale gelmiştir. Tüm bu gelişmeler Türkler için büyük yeniliklerdir ancak sakin ve sessiz ilerleyen Alman işgali için büyük stratejik önem taşımaktadırlar. Prusya eleştiriyi sevmediğinden Osmanlı İçişleri Bakanlığı tüm siyasi cemiyetlerin sesini kesmiştir. Alman cephane ihtiyacını karşılamak için camilerin kubbelerinden çinkolar, kapılarından demir tokmaklar ve Pera Palas'tan demir merdiven korkulukları sökülerek haddehanelere gönderilmiştir. Bundan hemen sonra Almanya'ya sekiz kamyon dolusu bakır gönderilmiştir. Eminim Almanya'da yeni başlayan bakır dam ve alet edevat üretimi Türkiye'den gelen bu madenlerle yapılmıştır.

Bu yılın Ocak ayında Berlin'de imzalanan Türk–Alman Anlaşması'na göre bu ülkelerin vatandaşları diğer ülkede anavatanlarının vatandaşlık haklarını kaybetmeden yerleşebileceklerdir ve serbest ticaret yapabileceklerdir. Lübnan'da Dr. König din ayrımı yapılmaksızın tüm Suriyeliler için ziraat okulu açmıştır. Şubat 1917'de çekirge istilasına uğrayan Humus bölgesine problemi çözmek için Alman uzman Dr. Bucher gönderilmiştir. Tabii ki çekirge istilası Almanya'nın gıda ihtiyacının karşılanmasında büyük problem yaratmaktadır.

Deutschebank'ın iştiraki olan yatırımların 1916 mali tablolarına bakıldığında elde edilen inanılmaz gelirler görülmektedir. Bilançolara göre Anadolu Demiryolları şirketi o yıl 25.737.995 mark brüt kazanç elde

etmiştir. Haydarpaşa–Ankara hattını kârı kilometre başına 42.566 franktan 45.552 franka yükselmiştir. Haydarpaşa Liman Şirketi % 8 temettü ödemiştir. Mersin–Tarsus-Adana hattı imtiyazlı hisselerine % 6 normal hisselerine ise % 3 temettü ödemiştir.

Lübnan bölgesinde yakalanan balıkların üçte ikisinin Almanlardan oluşan askeri mercilere verilmesine dair emir aynı ay çıkarılmıştır. Beyrut bölgesinde tutulan ve ağırlığı 2 kiloyu geçen tüm balıklara da el konmaktadır. Diyarbakır çevresinde bulunan Argana madenlerinden çıkarılan bakırın tümü Almanya'ya ihraç edilmektedir. Tekirdağ'da yeni açılan taş kömürü yataklarından da büyük miktarların Almanya'ya gönderilmesi planlanmaktadır. Nitekim geçen yıl sonunda itibaren İstanbul'dan her gün üç kömür treni Almanya'ya hareket etmektedir.

Alman sömürgeciliğinin sonu yoktur. Alman su arama uzmanları modern teknolojileriyle birlikte Türklerle beraber Sina'da su aramaktadırlar. Katledilen Ermenilerin yerine Almanya'da bulunan Rus esirler Anadolu'ya çalışma kamplarına gönderilmektedirler. 11 Ocak 1917 tarihinde imzalanan Türk–Alman anlaşmasına göre mali yapıda uygulanacak değişimi özel bir Alman Komisyonu üstlenecektir. Bu kararı bir Stuttgart gazetesi "İşte biz halkların ve milletlerin özgürleşmesini böyle sağlarız," diye manşetten duyurmuştur.

Aralık 1916'da herhalde aynı asil nedenle Osmanlı şeriat kanunları Alman hukuk reformuyla değiştirilmiştir. Aynı ay İstanbul'daki tüm telgraf merkezleri Almanlara devredilmiştir. Ernst Marré Türkiye'ye yerleşmek isteyen Alman gençlere öğütler vermektedir. Marré'ye göre bu katil Türk milleti için dinin önemi fazladır dolayısı ile musaf torbaları, tespih gibi İslami objelerin ticareti gramofon kadar karlıdır. Yılın başında faaliyete geçen "Alman Doğu Ticaret Şirketi" askeri ihtiyaçlar için elyaf ithal etmektedir. Aynı firma İzmir'de Alman teknolojisi ile kurduğu dokuma tezgâhlarında ürettiği halıları Urfa'da büyük kârlarla satmayı başarmıştır. Konya'da Herr Toepler tarafından kurulan barut fabrikası Demir Haç ve Osmanlı madalyalarıyla onurlandırılmıştır. İstanbul civarındaki ormancılık projesi Ziraat Bakanlığı emriyle Almanlara verilmiştir. Nisan 1916'da Aydın vilayetinde Almanlara madencilik konusunda doksan imtiyaz verilmiştir. Alman ahtapotu bazen çok ileri gittiğini fark ederek kurbanının nefes alabilmesi için kollarını gevşetmektedir. Örneğin Eylül 1916'da Şam'da kurulan Alman İmparatorluk Radyosu şu anda radyoculuğun Türklerde kalması bakımından yayınlarına geçici olara son vermiştir.

1916’da Ankara’da “Dokuma Şirketi”, İzmir’de “İthalat ve İhracat Şirketi”, Beyrut’ta “Sanayi ve Ticaret Cemiyeti”, Lazkiye’de “Türün Ticaret Şirketi,” Trablus’ta “Ticaret Şirketi”, Lübnan’da “Mısır İhracat Şirketi”, Konya’da Ermenilerden kalan evleri restore etmek için, “ İnşaat Komisyonu” kurulmuştur. Daha komiği Anadolu’ya gelen yabancılar için turist rehberi bile basılmıştır. Askere çağrılan erkeklerinin yerini dolduran “Türk Kadını” anıtının dikilmesi de bir başka tuhaflıktır. Özellikle turist rehberi ve “Kadın Anıtı” Türkler için acayip şeylerdir. Türk kadınları için yeni bir Prusya günü doğmaktadır. Nisan 1917’deki Tanin gazetesine göre İstanbul Teknik Üniversitesi’ni bitiren kadınlara diploma verilecektir.

Osmanlı Devleti’ndeki Alman sömürgeciliğinin örnekleri vermekle bitmez ancak ben bu ahtapotun Türk endüstri ve ticaretinin tüm kanını emen kuvvetli vantuzlarını bir dereceye kadar anlatmak istedim. Dünyada avını bu kadar sıkı yakalayan bir olta iğnesi görülmemiştir. Hiçbir Yahudi banker şimdiye kadar kurbanını bu kadar sıkı tutmamıştır. Almanya donanma, ordu, eğitim, endüstri, bankacılık ve hukuk alanlarında Türkiye’nin tümünü eline geçirmiştir. Türk’ün canı Avrupa’nın büyük ülkeleri içinde zamanını ve parasını Pan-Türk ideallere ayıran tek güç olan Alman kültür çapulcuları tarafından çıkarılmaktadır. Sessiz ve maharetli çalışan Alman çapulcular en büyük kuklaları olan Enver Paşa’yı aynen onun bizi kandırdığı gibi kandırarak kullanmaktadırlar. İşlerine yaradığı sürece Almanlar Enver’i yerinde tutmuşlardır. Bir keresinde Enver Paşa’ya gönderilen çok sayıda tehdit mektubunu durdurmak için Almanlar İstanbul’daki tüm posta kutularına el koymuşlardır. Ancak şimdi Enver Paşa otoriter bir havayla kendisini Pan-Türk idealin lideri saymaya başlamıştır. Paşa Pan-Türk ideallerin başıdır ancak bu idealler daha o fark etmeden Pan-Cermen ideallerine dönüşmüşlerdir.

Bu nedenle Almanlar için Talat Bey Enver’in yerini almıştır. Talat Mayıs 1917’de İmparator Wilhem, Kral Ludwig ve Avusturya İmparatoru tarafından karşılanan kişidir ve Ruslarla ayrı barış yapılması konusunda Almanlarla söz birliği içindedir. Talat’a göre Çarlık Rusya’sı zamanında Türkiye’nin varlığı tehlikededir ancak devrim sonrası Rusların Türklerden toprak talep etmemeleri dostluk için fırsat yaratmaktadır. Türkler Ruslarla nasıl dost olacaktır, onu anlamak biraz zordur ama!

Enver Paşa son zamanlarda Berlin’in gözünden düşmüş gibidir. Her ne kadar sanmasam da 2 Nisan 1917 tarihinde Wilhelmshaven Denizaltı Üssü’nü gezen Enver bir motor kazasında yaşam tehlikesi atlatmıştır. Kim

bilir belki de bu sadece bir kazadır! Bu olay sonrasında Enver'in bir vilayette açtığı mutfak ve Jön Türklere İngiltere'nin içişleri hakkında verdiği konferans dışında Pan-Türk ideallerden bahsettiğini duymadım. Ben konferanslardan hiç hoşlanmam ama Enver'in konferansına katılmak isterdim.

Almanların Ermeni soykırımından haberdar olmalarını tartışmayı bu bölümün sonuna bırakmıştım. 15 Ocak 1916 tarihinde Reichstag bu soykırımı tümüyle yalanlamıştır. Başka bir zamanda ise Almanya'nın Türk içişlerine karışamayacağı belirtilmiştir.

Almanların hali hazırda karışmadığı Türk içişi olmadığına göre yukarıda verilen ikinci savunma samimiyetten uzaktır. Fakat soykırımın inkârı Almanların söylediği bilinçli bir yalandır. Almanya yani derin Alman devleti soykırımı bilmektedir ve buna göz yummuştur. Bu konuda birkaç önemli delili aşağıda vermekteyim.

> (1) Reichstag'ta soykırımın yalanlanmasından dört ay önce Eylül 1915'te Dr. Martin Niepage isimli Halep'teki teknik lisenin Alman öğretmeni kendisi ve arkadaşları adına Ermeni soykırımı üzerine bir rapor yazarak İstanbul'daki Alman Büyükelçiliği'ne göndermiştir. Alman öğretmenin raporunda gözleriyle gördüğü korkunç olaylar ve kırsalda yaşayan Türklerin bu yapılanları "Almanların emirleri" olarak gördükleri bulunmaktadır. Dolayısıyla İstanbul'daki Alman Büyükelçiliği soykırımlardan haberdar olmuştur ve Türklerin bu olayları Almanların emirlerine bağladıklarını bilmektedir. Dr. Niepage raporunu İstanbul'a göndermeden önce Halep'teki Alman Konsolosluğu ile görüşmüş ve Konsolos Herr Hoffman kendisine İstanbul'daki Büyükelçiliğin daha önceden soykırım hakkında bilgilendirildiğini söylemiştir. Konsolos Halep, İskenderun ve Musul Konsolosluklarının İstanbul'u uyardıklarını ancak Dr Niepage'nin özellikle soykırım hakkında Türk devletini protesto etmesini memnuniyetle karşıladığını bildirmiştir.
>
> (2) Bu ve benzeri raporlar boşa gitmemiş ve Almanya'nın İstanbul Büyük elçisi Baron Wangenheim Ağustos 1915'te Türk Hükümeti'ni resmen protesto etmiştir.

Dolayısıyla Alman Hükümeti soykırımı yalanlarken aslında olan bitenin farkındadır. Yerel birkaç olay olmaktan çok İstanbul Hükümeti tarafından planlı yapılmış olan bu sistematik soykırımı Almanlar ayrıca durduracak

güçtedirler. Bu görüşümü desteklemek için, “Her Türk Almanya istese bu soykırımı veto edebilirdi ancak etmedi,” diyecek pek çok özgür tanık bulabilirim. Almanya böyle katliamların olmayacağına dair pek çok güvence vermiştir. Mesela Almanya Adana’da bulunan Ermeni Katolikosu’na kendilerinin Türkler üzerinde etkileri sürdüğü sürece Abdülhamit döneminde yaşanan korkunç olayların tekrarlanmayacağı konusunda sözü vardır. Soykırımı durduramadığına göre Almanya’nın Türkler üzerinde etkisi yok mudur? Yoksa Almanlar Türk Hükümeti’ndeki tüm önemli mevkileri nasıl ele geçirmişlerdir?

Buna benzer başka bir güvence de Nisan 1915’te Alman Büyükelçisi tarafından Ermeni Patriği ve Ermeni Milli Konsey Başkanı’na verilmiştir.

Sonuçta Pan-Türk idealler ve rahman ve rahim olan Türk Allah’ının uğruna Almanya Türklerin yanında durarak korkunç şehvet ve tecavüz duygularıyla dolu soykırımı izlemiştir. Türkler Alman yönetimindeki tarımsal yerleşkelerde çalıştırılmak üzere göndermeyi planladıkları beş yüz bin Ermeni dışında tüm Ermenileri soykırımdan geçirmek istemişlerdir. Fakat Türklerin bu planı bu kadar fazla Ermeni’ye yaşama hakkı vermenin gereksiz olduğuna inanan Binbaşı Pohl tarafından sekteye uğratılmıştır. Sonuçta Pohl bir askerdir ve kafası tarımda insan gücünün önemini almamaktadır.

Soykırımda tüm seçenekler Almanlara açıktır ve onlar soykırımların gerçekleşmesini tercih etmişlerdir. Ama bu karar Almanlar için verilmesi zor bir karardır. Almanya Ermeni soykırımına izin vermemesi halinde Türklerin “Siz tutarsızsınız. Belçika’da yaptıklarınızdan sonra neden birkaç Ermeni’nin öldürülmesine karşı çıkıyorsunuz?” diye sormalarından korkmuştur.

Ve Wilhelmstrasse’deki zekâ bu soruya yeterli bir cevap bulamamıştır.

Ben Almanların Ermeni soykırımını istediğini düşünmüyorum. Almanlar bu katliamları gerçekten de istememişlerdir. Çünkü Almanların tarımsal yerleşkelerde çalıştıracak kölelere ihtiyacı vardır. Ancak Almanya durdurma gücü varken bu soykırımı seyretmekle kalmıştır ve Arabistan’daki tüm mis kokulu parfümler bile Almanların soykırım nedeni ile ellerine bulaşan kan kokusunu bastırmaya yetmeyecektir.

Yukarıda anlatılanlar ışığında savaş sonrası Türklerle uğraşacak olanların karşılaşacağı bazı problemler olacaktır. Öncelikle Türkiye’nin şu anda bir Alman sömürgesi hatta Almanların en değerli sömürgesi olduğunu kabul etmeliyiz. Savaş sonrası Türklerin azınlıklar veya ezdikleri halklar

üzerindeki üstünlüklerini sınırlamak veya kaldırmak yeterli olmayacaktır. İlk başta Almanların Türkiye üzerindeki kontrolünü kaldırmamız gereklidir. Bunu yapmak için Müttefik Kuvvetlerin öncelikle savaştan zaferle çıkmaları ve Alman ahtapotunun Türk ekonomisi üzerindeki gücünün kırılması gerekmektedir. Yoksa Mezopotamya'ya kadar uzanan bir Alman İmparatorluğu'yla karşılaşmamız kaçınılmazdır. Zaten şu anda Almanya bu bölgeyi tamamen kontrolü altına almış durumdadır ve Avrupa'da sürekli bir barışın sağlanması için bu bölgenin Almanların ellerinden geri alınması gerekmektedir. Bu koşulun dışında sağlanacak bir barış, ahtapotun vantuzlarını bir süreliğine kurbanının derisinden sökmeye benzer ve vantuzlar kısa sürede tekrar kurbanı sömürmeye başlarlar.

NOT - Almanların Ermeni soykırımındaki suç ortaklıklarına ışık tutmak açısından şimdi anlatacaklarım önemlidir. Metternich Wagenheim'ın yerine İstanbul Büyükelçisi olarak atandığında Padişah'a kabulü sırasında okumak üzere Kayser'in emirleriyle Berlin'de hazırlanmış bir mektup getirmiştir. Bu mektupta Almanya'nın şimdiye kadar Ermeni soykırımını durdurmakta yetersiz kaldığını ima eden bir cümle vardır. Talat bu mektubun okunmasına izin vermemiştir çünkü mektup soykırım hakkındaki tüm sorumluluğu Türklerin üstüne yıkmaktadır. Hâlbuki Türkiye'deki genel anlayış bu soykırımın Alman kışkırtması ve teşviki ile yapıldığı yolundadır. Sonunda taraflar arası bir uzlaşmaya varılarak mektubun halka kapalı olarak okunmasına ve Ermeni soykırımı ile ilgili bölümün resmi belgelerde yayınlanmamasına karar verilmiştir...

BÖLÜM VI

OSMANLI İMPARATORLUĞU'NUN BÖLÜŞÜMÜ

Bir an için ekselansları Kayser II. Wilhem'in düşüncelerinin karşıtı bir görüş geliştirelim ve Almanya'nın savaş sonunda dünyanın hâkimi olamayacağını varsayalım (İmparator II. Wilhem her zaman kazanacağından emindir). Almanya böyle bir uğursuz yenilgi için planlarını yapmıştır ve ortaya çıkarttığı yeni Avrupa haritası şimdiye kadar çizilen en ilginç Avrupa haritası olmakla beraber medeni devletlerce kabulü mümkün değildir. Belki böyle bir haritayı şimdiden konuşmak yersiz olacaktır ancak bu harita aşağı yukarı Avrupa'nın 1916 yılındaki haritasına benzeyecektir. Yine farz edelim ki savaşın sonunda ortaya çıkacak olan barış antlaşması Prusya ideallerine uygun değildir veya Müttefikler kendi koşullarını zorla kabul ettirebilecekleri bir düzeyde anlaşma masasına oturmuşlardır. Böyle bir senaryoda Müttefiklerin kendilerinden çözüm bekleyen problemleri en akıllı diplomat ve devlet adamlarını bile yıllarca uğraştıracak düzeyde olacaktır. Ve problemler içinde en zor ve çetin olanı Osmanlı İmparatorluğu denen ülkeyi yüzyıllardır cehenneme çeviren barbar ve yozlaşmış yönetim anlayışının geleceğinin tayini olacaktır. Alsace, Lorraine, Belçika veya Trentino'nun gelecekleri hakkında tahminde bulunmak kolaydır çünkü bunlar üzerinde Müttefiklerin bir tanesi tarafından yapılacak talep buralarla fazla ilgisi olmayan veya buraları önemsemeyen diğer Müttefiklerce kabul edilecektir. Fakat Balkanlar'da durum böyle olmayacaktır. Balkanlarda problemler çok karmaşıktır, Müttefikler arası çıkar çatışmaları bulunmaktadır ve en önemlisi bu bölgede Türklerle uğraşmak gerekmektedir. Ama yine de savaş öncesi duruma dönülmeyeceği kesindir. Türklerin Orta Asya'dan Orta Doğu'ya ve oradan da Avrupa'ya uzanan tarihlerinde imparatorluklarının yönetimi kötüden en kötüye doğru gelişim göstermiştir. Daha önce gördüğümüz gibi ilk başlarda Osmanlı stratejisi hükmettiği milletlerin gücünü onların gençlerini ordusuna devşirerek arttırma üzerine kuruludur. Bu gençler Türkleştirilmiş, Müslümanlaştırılmış ve kendilerine Türk eşler verilmiştir. Bu uygulama Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşunu ve gücünü ortaya çıkartmıştır. Fakat Osmanlı gençlerini devşirerek tüm güçlerini sömürdüğü halkları onlara tekrar gereksinim duyana kadar ihmal etmektedir. Osmanlı yönetimi altında

yaşayan halkların gelişme ve refaha kavuşma hakları vardır ancak bunun için devlete güçlerini sömürtmek durumundadırlar. Osmanlı topraklarında yaşayan halklar sığır sürüleri gibidir. Sığırların Osmanlı otlaklarında otlama hakları ancak et ve sütlerini sahiplerine verdikleri sürece vardır. Ancak kuruluşunda böyle bir prensip bulunan bir imparatorluğun çürümesi ve yozlaşması kaçınılmazdır. Dolayısıyla bu imparatorlukta yönetici Türk halkının üstünlüğünün devam edebilmesi için aşırı tedbirler alınması gerekmektedir. Abdülhamit imparatorluktaki Türk gücünün devamı için yönettiği halkların gücünü sömürmek yerine onları öldürerek yok etmeyi tercih etmiştir. Abdülhamit tarafından şekillendirilen bu proje birkaç yıl içinde Türklerin milliyetçi şiirlerindeki Atilla'nın cinayetlerinin çok üstünde bir Ermeni soykırımına dönüşmüştür. Rusya'ya kaçan küçük bir grup hariç tüm Ermeni ırkı imha edilmiştir ve benzer soykırım projeleri Rumlar, Araplar ve Yahudiler için de hazırlanmaya başlanmıştır.

İşte bu soykırımlar ve I. Dünya Savaşı'nın sonucu ortaya çıkan koşullar nedeni ile Türkiye hakkında Avrupa'da kurulu olan "Güçler Dengesi" politikaları iflas etmiştir. Müttefikler Başkan Wilson'a görüş birliği içinde yazdıkları mektupta bu savaştaki amaçlarını sıralamış ve bu amaçlara ulaşana kadar mücadele edeceklerini bildirmişlerdir. Bu amaçlar içinde aşağıdakiler de yer almaktadır:

> (1) Katil Türklerin yönetimi altında yaşayan halkların özgürleştirilmesi,
>
> (2) Batı medeniyetiyle hiçbir alakası olmayan Osmanlı Devleti'nin Avrupa'dan çıkartılması.
>
> Concert of Europe (Avrupa Birliği) denilen dünyanın en ahenksiz orkestrası yüz yıl boyunca "Güçler Dengesi" isimli politika nedeni ile Türkiye'yi bölünmeden muhafaza etmiştir. Bu ülkeler Rusya'nın Akdeniz'e açılan kapısı olan Boğazları kontrol etmekte bir birleriyle yarıştıklarından İstanbul'un Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti olarak kalmasına izin verilmiştir. "Güçler Dengesi" politikasını herkesten çok İngiltere benimsemiştir ve maalesef aynı İngiltere şimdi bu politikayı benimsemekle yüzyıldır ne kadar büyük bir hata yaptığını itiraf etmektedir. Yüz yıldır Doğu Avrupa siyasetimizin belkemiği olan "Güçler Dengesi" politikasının çöktüğünü kabul etmek bizim için utanç vericidir. Ancak bu siyasetin kilit taşı düşmüş ve tüm yapı çökmüştür. Kilit taşını çeken Almanya olmuştur

ve yüz yıldır Rusya'nın Akdeniz'e çıkmasını engellemek için uyguladığımız politikalar sonucu İstanbul Almanların eline geçmiştir. Bugün İstanbul Almanya'ya aittir ve acı reçetenin uygulanması gerekmektedir. Şu anki durum maalesef yüz yıl önceki durumumuzdan beterdir. Keşke son yüz yıl içinde yapmamız gerekeni yapıp Türkleri "Güçler Dengesi" uğruna Avrupa'da tutmaktansa onları bu kıtadan kovmanın daha evla olduğunu kabul etseydik. Ancak doğruyu şimdi söyleyebiliyoruz. Şimdi ayrıca Türklerin Osmanlı topraklarında yaşayan halkların kaderlerinde rol oynamasının da yanlış olduğunu söylemekteyiz. Müttefiklerin Başkan Wilson'a gönderdikleri notta bu iki önemli noktanın çözümlenmesi bu savaştaki değişmez amaçlarımız olarak belirtilmektedir.

Son yüz yılda takip ettiğimiz politikalar sonucu oluşan kaybımız Türkleri Avrupa'dan atmak amaçlı Hıristiyanlık görevimizin bize mal olacağı can kayıpları ve para kaybının çok üstündedir. İnsanoğlunun kanla sulanmış bu topraklardan uzun vadeli kazancı Concert of Europe'un sonuçlarından korkarak daha önce girişemediği savaşın I. Dünya Savaşı neticesinde kazanılması, İstanbul ve Türk hegemonyası altında yaşayan halkların sonsuza kadar özgürleştirilmesi olacaktır.

Müttefikler olarak amaçlarımızı sırasıyla yerine getirmeliyiz. Öncelikle Türk ve Alman barbarlara karşı açtığımız kutsal Haçlı Seferi'ni kazanıp savaşın ganimetlerini toplarken Osmanlı'nın sınırlarını yeniden belirlemeliyiz.

Artık eski sınırları korumanın ve bu sınırlar içinde Arap, Rum ve Ermenilerin barış ve huzur içinde yaşayacaklarını ummanın bir âlemi yoktur. Son yüz yıldır biz bunu planladık ve sonunda büyük bir hayal kırıklığına uğradık. Örneğin Berlin Kongresi'nde Türkler bize Ermeni vilayetlerde reform yapacaklarına söz vermişlerdi. Verdikleri sözün aksine Türkler bu vilayetlerde yaşayan tüm Ermeni erkekleri kestiler ve tüm Ermeni kadınlara işkence ettiler. Girit'in sözde koruma altına almamız da zavallı Giritlilerin yaşam haklarını savunmada yetersiz kalmıştı. Yirmi yıl önce Girit halkına yapılan eziyeti Müttefikler sonunda bitirmiş ve onları Türk boyunduruğundan kurtarmışlardı. Osmanlı Devleti'nde yaşayan yabancıların bir yerde güvenliklerinin sağladığı kapitülasyonların Osmanlılar tarafından kaldırılması da bize Türklerin ne kadar güvenilmez

olduğunu tekrar göstermiştir. Türklerin artık bu tip hareketlere girişmelerine kesinlikle müsaade edilmemelidir.

Türklerin dışındaki ırkların yaşadığı topraklar Türklerin olmamalıdır ve Türklerin bu topraklara karşı girişeceği bir saldırı bu toprakların korumasını üstüne almış Avrupa devletine açılmış bir savaş olarak kabul edilmelidir.

Bu problemi çözmek aslında göründüğü kadar zor değildir. Dikkatle detaylara bakarsak Müttefikler arası çıkar çatışmamızın olmayacağını görebiliriz. Son yüz yılda Concert of Europe'ın yaptığı ayarlamalar bile "Güçler Dengesini" bozmamıştır. Avrupa güçleri önce ismen Osmanlıya bağlı kalmak şartıyla Sırbistan'a yarı bağımsızlık kazandırmış sonra tam bağımsız olmasını sağlamışlardır. Avrupalılar benzer şekilde Bulgaristan, Yunanistan, Doğu Rumeli, Makedonya ve Arnavutluk da bağımsızlıklarını kazandırmışlardır. Aynı Avrupalı Osmanlı Devleti'nin Asya topraklarında yaşayan azınlıklara aynı insani hassasiyeti göstermemişlerdir. Adeta İstanbul Boğazı'nın öbür yakasında ayrı bir ahlak sisteminin olduğu kabul edilmiştir. Avrupalı devletler için Türklerin Anadolu'da yaptıkları katliamlar Avrupa'da yaptıklarına göre daha hafif bir suçtur. Ama artık Müttefikler Anadolu'da da katliam veya Türklerin katliam şansı olmaması konusunda fikir birliği içindedirler. Bunu sağlamanın yolu da Türk olmayan ırkların yaşadığı toprakların Türklerden alınıp muhtariyet tarzı bir yönetimle Müttefik güçlere bırakılmalarıdır. Zaten Türklerden koparılacak bu topraklar üzerinde hangi Müttefiklerin çıkarları ve ilgileri oldukları bilinmektedir.

Türklerin caniliklerinden son otuz yıldır en fazla çeken azınlık Ermenilerdir. Bu halka özgürlüğünü kazandırma kampanyamızın başlaması gerekmektedir hatta geç bile kalınmıştır. Ermeniler eski Osmanlı İmparatorluğu'nun kuzey doğusunda ve Rusya'nın Trans–Kafkasya bölgesinde yaşarlar. Burası Ermenilerin anayurdudur. Türklerin son yıllarda yaptıkları soykırım sonucu Osmanlı toprakları içinde kalan Ermeni anayurdu tamamen Ermenilerden arındırılmış haldedir. İslam'ı kabul ederek Türk haremlerine düşen kadınlar dışında canını soykırımdan kurtarabilen Ermeniler Rusya'ya kaçmışlardır ve sayılarının iki yüz elli bin olduğu tahmin edilmektedir. Kaçan zavallı Ermenilerin evleri yıkılmış veya Trakya'dan gelen muhacirlere ya da soykırımda kasap rolü oynayan Kürtlere verilmiştir. Ermenilerin tarla ve toprakları hiçbir kurala bakılmaksızın kim elini attıysa onun tarafından işgal edilmiş haldedir. Bu topraklardan hırsızların kovulması ve kalan Ermenilerin bir araya

toplanması gereklidir. Sınır boylarında yaşayan Ermeniler onları kovalayan Türk ve Kürtlerden kaçmak için Rusya'nın Trans Kafkasya bölgesine sığınmışlardır. Doğal olarak Rus sınırından kaçarak Trans Kafkasya Bölgesine sığınan Ermeni nüfus Osmanlı Devleti içindeki Ermeni anayurdunu dolduracak büyüklükte değildir ancak adaletin gerekli şekilde yerine getirilebilmesi için soykırım öncesi Ermenistan olarak bilinen tüm toprakların bir cerrah titizliği içinde Osmanlı haritasından kesilerek ayrılması gereklidir. Osmanlıdan koparılan bu topraklarda muhtariyet tarzı bir yönetim büyük devletlerin koruması altında kurulmalıdır.

Bu söylediklerim yapıldığı takdirde Ermenistan'ın parlak bir geleceği olacaktır. Ancak Müttefiklerin Başkan Wilson'a yazdıkları notta belirttikleri amaçlar dışında razı olacakları her çözüm savaşı kaybetmemiz anlamına gelecektir. Ermeniler ırk olarak çalışkan ve kanaatkâr insanlardır. Bu güzel özellikleri yüzyıllardır baskı altında yaşamalarına rağmen değişmemiş ve kaybolmamıştır. Ermenilere topraklarına tekrar yerleşebilmeleri için sağlanacak olanaklar ve Batılı devletlerce sağlanacak koruma sonucu kendilerini Kürtlere karşı rahatça koruyacaklardır. Millet olarak Ermenilerin bir kısmı tarımla iştigal etse de büyük bölümü (bunlar daha akıllı olanlardır) ticaret erbabı, doktor, öğretmen gibi mesleklere sahiptirler ve şehirlerde yaşarlar. İstanbul'un bu Ermenilere yaşam alanı açılması gereklidir. Zaten bu şehirde eskiden geriye kalan tüm Ermeni nüfusu kadar Ermeni yaşamaktaydı.

Yeniden çizmeye çalıştığımız Türkiye haritasında tabii ki Suriye, Filistin ve Mezopotamya'nın diğer büyük şehirlerinin de Ermenilere açılması gereklidir. Tanrı bilir Ermeniler kendi katillerinin elinde bulunan şehirlerde bir daha yaşamak istemeyeceklerdir.

Ermenilerin geri dönüşünde en büyük yardımı sağlayacak olanlar hiç şüphesiz Amerikalı misyonerler olacaktır. Bu insanlar soykırım esnasında kendi yaşamlarını tehlikeye atarak kendilerine gütmeleri için teslim edilmiş Ermeni sürülerinin telef edilmelerine karşı durmaya çalışmışlardır. Bölgeden Kürtlerin kovulması kaçınılmazdır. Unutulmamalıdır ki bir Kürt Ermeni toprakları ve şehirlerinde sadece bir işgalcidir. Kürtlerin Ermenileri kıyıma uğratmak için Türkler tarafından indirildikleri dağlara geri gönderilmeleri gereklidir. Kürdün gideceği yer ya geldiği dağlar ya da yeni çizilecek Türkiye haritasında Ermenistan–Türkiye sınır boyları olmalıdır. Kürtler kesinlikler sürülmelidir ancak tabii ki sürme işlemi Kürtlerin Ermenilere yaptığı gibi vahşice olmamalıdır.

Tüm bunlardan sonra Ermeniler anayurtlarına dönecek Ermeniler fakir ve günlük yaşamlarını sürdüremeyecek kadar zavallı olacaklarından bu insanların gereksinim duyduğu her şeyi sağlamak Ermenistan'ı koruması altına alan devlete düşecektir. Tabii ki Türklerle verdikleri vergilerden kurtulacak olan Ermeniler kendilerinden makul oranda vergi alması durumunda mandası altında yaşadığı ülkeye borçlarını fazlasıyla ödeme kapasitesindedir. Yeni kurulacak Ermenistan'a verilecek küçük bir kredi bir nesil sonra rahatlıkla ödenebilecektir. Kendi topraklarına Türklerin baskısı ve korkusu olmadan dönecek Ermenilerin refaha çabuk ulaşacakları kesindir. Türklerin yüzyıllarca baskısı altında yaşayıp 1915'te liberal ve modern görülen İttihat ve Terakki Partisi'nin sistematik soykırımına maruz kalana kadar Ermeniler refah içinde yaşamayı başarmışlardır

Yeni kurulacak Ermeni devletini koruması altına alacak devletin kim olacağı bellidir ve tartışılmasına gerek yoktur.

Bu devlet sadece Rusya olabilir ve Ermenilerce de olması istenmektedir. Bir ucu Rus Trans Kafkasya'sında bulunan Ermenistan'ın Rus etki alanında olması kaçınılmazdır.

Denize açılabilmesi için bazı kişiler Ermenistan anavatanı dışında Kilikya bölgesinin bir kısmını da kurulacak Ermenistan'a vermeyi teklif etmişlerdir. Zeytun ve bazı Kilikya yerleşim bölgelerinin eski nüfuslarının tamamen Ermeni olması nedeni ile böyle bir şeyi teklif etmek normal olsa da bence pek mantıklı değildir. Öncelikle Cemal Paşa tarafından bu bölgedeki tüm Ermeni erkeklerin öldürüldüğü bir gerçektir ve Dar ül Zor tarım yerleşkesine sürülen kadın ve çocuklardan da yaşayan olması pek mümkün gözükmemektedir. Dolayısıyla Kilikya bölgesini geri vereceğimiz Ermeni nüfusu yoktur. İkinci olarak kurulacak yeni Ermenistan'da soykırımdan kurtulan tüm Ermeniler tarafından nüfuslandırılması başarıya ulaşmalarını kolaylaştıracaktır. Aksi halde birbirinden uzakta iki bölgeye yerleştirilecek Ermeni nüfusun başarılı olması zor olacaktır. Bunlardan öte Kilikya bölgesine yakın bölgeleri işgal etmiş iki büyük Avrupa devletinin etki alanlarının kesişmesi problemlere neden olacaktır. Zaten Ermeniler millet olarak denizci değillerdir ve bu insanlara kıyı şeridinin verilmesi gerekmez. Ya da illa kıyı şeridi verilmek isteniyorsa anayurtlarına yakın olan Karadeniz sahillerinden bir bölümü Türk topraklarından koparılarak onlara verilebilir.

Yeni kurulacak Ermenistan'ın koruyucusunun Rusya olacağı kesin olduğu gibi Suriye bölgesinde yaşayan Arap, Rum ve Süryani nüfuslarının

koruyucusunun da Fransa olması gerektiği kesindir. 1099 yılında yapılan kutsal Haçlı seferinden itibaren Fransa'nın Suriye bölgesiyle irtibatı kesilmemiştir ve son yıllarda bu ilişki kuvvetlenerek artmıştır. Diplomatik açıdan Paris, Londra, San Stefano ve Berlin Konferanslarında bu ilişki her zaman tanınmış, dini açıdan ise Papa XII. Leo'nun 1881 ve 1898 bildirilerinde yerini almıştır. 1845 Suriye katliamlarını durduran Fransa'dır.

Yine Fransa 1860'taki Marunî katliamını durdurmak üzere karaya asker çıkartmış ve birkaç yıl sonra da Lübnan Devleti'ni yaratarak koruması altına almıştır. Bu ülke I. Dünya Savaşı başlayana kadar yaşamıştır. Fransa Suriye demiryollarının müteahhiti ve finansörüdür. Doğu Akdeniz'deki en büyük limanlardan biri olacağı kesin olan Beyrut Limanı da Fransa'ya aittir. Tüm bunlardan önemlisi ise Fransa'nın eğitim sisteminin Suriye'yi başarıyla ele geçirmiş olmasıdır. Amerikalı misyonerlerin Ermenilere yaptıklarını Fransızlar Suriyelilere yapmışlardır. Bu bölgede yabancı okullara giden toplam 65.000 çocuktan 40.000'nin Fransızlarca eğitildiği tahmin edilmektedir. Bu eğitimin ilişkisinin şimdiye kadar yıllarca devam ettiği düşünülürse Suriye ve Fransa'nın kuvvetli entelektüel bağları ortaya çıkmaktadır. Levant bölgesindeki limanlarda Rumcanın yaygın olduğu gibi bu bölgede de Fransızca en yaygın dildir.

Tüm bu bilgi ve kanıtlar ışığında Suriye'nin Fransa koruması altına verilmesine hiçbir ülke karşı çıkamaz. Suriye bölgesinde daha önce sürülen halkların geri getirilmesi gibi bir problem yaşanmayacaktır. Büyük Cemal Paşa tarafından bölgede işlenen cinayetler açlık ve hastalıkların da yardımıyla bölgede nüfusu azaltmıştır. Bölgede barbar Türkler ve Prusya sömürüsü düzeninin açtığı yaraları onarmak yıllar alacaktır. Bu yaralar bu bölge insanına tarih boyunca şefkatle yardımcı olan Fransa'nın desteğiyle kapanacaktır.

Bu bölgede uygulanacak Fransız mandasının karşılaşacağı problemler coğrafi sınırlardan kaynaklanacaktır. Ayrıca biraz sonra açıklayacağım üzere demiryollarının paylaşımı hakkında da problemler ortaya çıkması olasıdır. Kuzey ve doğu kesimlerinde doğal sınırların olduğu kesindir. Kuzeyde Fransız mandası Halep'i kapsayarak bitecektir. Doğuda ise Dicle Nehri ve Suriye Çölü tarafından çizilen bir sınır bulunmaktadır. Ancak güneyde böyle bir sınır söz konusu değildir çünkü Arap yerleşimleri Hicaz'a kadar uzanmaktadır. Hicaz Mekke Şerifi önderliğinde Türk boyunduruğunu kırarak bağımsızlığını kazanmıştır.

Fransız bölgesinden buraya kadar uzanan ince şeritte Filistin yer almaktadır.

Tüm bu büyük bölgede Fransız mandasını kabul etmek ilk başta Fransızlara çok toprak vermek gibi gözükse de bu toprak paylaşımı dışındaki alternatiflere karşı pek çok kuvvetli görüş bulunmaktadır. Fransız mandası acaba Hicaz'ın kuzeyine kadar mı olmalıdır? Bu durumda koruyucu devlet kim olacaktır? Şimdi bu topraklar Türklerin ellerindedir ancak bölgede yaşayan nüfus Arap'tır. Müttefikler Başkan Wilson'a verdikleri Türk zulmü altında yabancıların yaşamasına izin vermeme sözlerinden dönmemeleri halinde toprakların Türklere bırakılması söz konusu değildir. Bu toprakların coğrafi ve siyasi olarak Fransa mandasına uygun olduğu bilinmektedir. Ve Fransızlar dışında bu topraklar kimlere verilebilir? Bu soruya objektif olarak bakarsak çoğunluğu çölle kaplı Sina Yarımadası'nın Mısır'ın hakkı olduğu düşünülebilir. Bu durumda Fransız mandası Akabe Limanı'nın batısına kadar uzanabilir. Ayrıca Süveyş Körfezi'nin doğu ve batı kanatlarının aynı Avrupalı gücün eline bırakılmaması Mısır'ın siyasi statüsüne karşı çıkan en aşırı uçların bile kabul ettiği bir gerçektir. Kızıl Deniz'e açılan kapının Akabe Körfezi'nden geçtiği göz önüne alındığında Orta Doğu'da Fransız etkisini görmek isteyenlerin istediği Fransız sınırları böyle şekillenecektir. Tabii ki bu sınırlar konusunda rekabet yaşanacaktır. Aslında burada teklif ettiğim sınırlar şu anki durumun resmileştirilmesinden ibarettir.

Yukarıda bahsettiğim sınırlar Filistin bölgesini Fransız mandası altında bırakmaktadır. Ancak Filistin bölgesi Fransızlar dışında hangi ülkeye bırakılabilir? İtalya'nın Akdeniz'in bu bölgesinde çıkarı ve ilgisi yoktur. İngiltere'nin Osmanlı Devleti içinde etkisini göstermek istediği Türk olmayan unsurlar başka bölgelerde bulunmaktadır. Daha önce Filistin'e göç eden Yahudilerin göçlerine devam edeceği kesindir. Bu Yahudilerin çoğunluğunun Rusya'dan kaçtığı düşünülürse bu bölgenin Rus mandasına verilmesinin söz konusu olamayacağı anlaşılabilir.

Bölge için başka bir alternatif Yahudiler için bağımsız bir Filistin devleti yaratılmasıdır. Ancak bu alternatifin doğuracağı mahsurlar saymakla bitmez. Ancak bu Almanya'nın elini güçlendirmekten başka bir şey olmayacaktır. Son otuz yıldır Almanya Filistin'e olan Yahudi göçünü büyük bir ilgiyle takip etmekte ve bu yeni yerleşim bölgelerini Yahudilikten çok Almanlaştırma olarak görmektedir. Gerçekten de bu yılın ilkbahar aylarında Filistin bölgesinde yapılması Cemal Paşa tarafından planlanan Yahudi

soykırımı konusunda Almanya katliamlar karşısında genelde gösterdiği duyarsızlıktan kurtularak olaya müdahil olmuştur. Almanya'nın Türklerin iç işlerine karışmama prensibi Yahudi soykırımı söz konusu olunca ortadan kalkmış ve soykırım planları derhal durdurulmuştur. Almanya'nın Türklerin Yahudi soykırımlarını durdurmalarına neden olarak Pan-Türk ideallerin Filistin bölgesinde önemi olmadığı şeklinde açıklanmıştır. Pan-Türk ideallerin Filistin'de yeri olmasa da Pan-Cermen ideallerin bu bölgede yeri olduğu kesindir. Dr. Davis Treitsch'in "Die Jüden der Türkei" isimli eserinde açıkladığı gibi "Savaş nedeniyle doğu Avrupalı Yahudilerin büyük göçler gerçekleştirmesi beklenmektedir. Bu Yahudilerden kurtulma Almanya için büyük problemler yaratabilir. Bunun en iyi çözümü Almanya'nın göç eden doğu Yahudilerini Türk topraklarına yerleştirmenin bir yolunu bulmasıdır. Böyle bir çözüm her üç millet için de en iyisidir. Almanya'nın tüm Yahudi ırkının koruyucusu olması hakkında konuşulması gereklidir."

Almanya'nın Filistin üzerinde koruyucu rolü oynamak istediği açıktır ve Almanca konuşan Yahudiler özgür bırakıldıkları halde savaştan hemen sonra Almanya'nın bölgeyi mandası altına alması kaçınılmazdır. Filistin'e yerleşen Yahudilerin gelişimlerini sağlamak ve kullanılabilir tarım arazilerini arttırmak için paraya gereksinim duyacakları kesindir. Almanya ve müttefiklerindeki Mendelssohn, Hirsch, Goldsmid, Bleichroeder, Speyer gibi büyük Yahudi bankacıların en az dörtte biri Filistin'deki Yahudilere çok uygun koşullarla kredi verebilecektir. Tüm bu gerçekler göz önüne alındığında şu anda koruma altına alınmadan özgürlüğü verilecek bir Yahudi Filistin devletinin savaşın bitiminden üç yıl içinde sadece Alman hâkimiyetine girmesi değil, bu manda altında Almanya ve Türkiye'den çok daha despot bir yönetimle yönetilmesi beklenmelidir. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da Siyonist hareketin Almanlaştırmaya karşı direneceği açıktır ancak Siyonistlerin Almanya'nın durmak bilmez ikiyüzlü politikalarına dayanma kapasiteleri şüphelidir. Savaştan yirmi beş yıl önce bölgeye yerleşmeye başlayan Yahudi göçmenleri Siyonizm idealinin verdiği güçle Filistin'de başardıkları alkışlanmaya layıktır ancak bu insanlar hala en fazla 120.000 civarı bir nüfusa sahiptirler ve bölgedeki toprakların sadece yüzde onu kadar bir miktarda tarım yapabilmektedirler. Bu insanlar hala göçmen yerleşimci pozisyonundadırlar ve önlerinde yapacakları çok iş vardır. Bu bölge şimdi büyük bir devletçe manda altına alınmazsa Müttefiklerin hiç hoşuna gitmeyen bir başka ülke tarafından manda altına

alınacağı kesindir. Bu bölge süratle Müttefiklerce koruma altına alınmalıdır ve bu mandanın Fransız olmaması diye bir koşul konmamalıdır. Böyle bir Fransız mandası Dicle nehrinden Akdeniz’e, İskenderun’dan Hicaz’a kadar istediği gibi yarı özgür bir devlet olabilir. Bölgenin Türk yönetiminden koparılıp Müttefiklerden birinin koruması altında yarı özgür bir devlet olarak kurulması halinde Türklerin bu yeni devlete saldırmaları savaş nedeni sayılabilir.

Bu noktada Dicle Fransız manda bölgesinin doğu sınırını ve umarım Mezopotamya diye bilinen bölgede kurulacak İngiliz mandasının da batı sınırını oluşturacaktır. Ermenistan’ın Rus, Suriye’nin Fransız koruması altına girmekten başka seçenekleri olmadığı gibi Dicle ve Fırat nehirlerinin Diyarbakır yakınlarında birbirine yaklaştıkları noktadan Basra Körfezi’ne kadar olan bölgenin de İngiliz koruması altına girmekten başka şansı yoktur. Bu bölgenin İngiliz hâkimiyetine verilmesinin Büyük Britanya İmparatorluğu’nun Hindistan’daki çıkarları ve Almanların Hindistan’dan uzak tutulması için yaşamsal olduğunu bizim kadar en az Almanlar da bilmektedirler. Almanların kontrolünde olan Bağdat demiryollarının ellerinden alınması dünya üzerinde kurulmak istenen büyük Cermen İmparatorluğu hayalinin de sonu olacaktır. Gayet tabii ki Hindistan’a uzanan kara ulaşımının Bağdat demiryollarının İngilizlerce kontrol edilmesi bu bölgenin İngiliz mandası altına girmesi için en önemli neden değildir. Bölgenin İngiliz mandası altında olmasını gerektiren en büyük neden bu bölgeye sadece İngiltere’nin sağlayabileceği gelişim olanaklarıdır. Bu olanakları başka hiçbir Müttefik ülkenin sağlayamayacağı açıktır.

Mezopotamya bölgesini tarihte olduğu gibi yine Doğu coğrafyasının en üretken bölgeleri arasına sokmak büyük bir sermaye ve kalabalık bir iş gücü ister. Dünyayı ele geçirmeyi hayal eden Almanya bile Güney Mezopotamya bölgesinin restorasyonu konusuna el atmaya gerektirdiği kaynaklar nedeni ile şimdiye kadar cesaret edememiştir. Almanya bu bölgenin geliştirilmesi projesini zengin Hint topraklarını İngiltere’nin elinden aldıktan sonraya bırakmış gözükmektedir. Deneyimlere dayalı Alman diplomasisi bu konuda da diğer emperyal planlarında olduğu gibi gerçekçidir. Çünkü Güney Mezopotamya bölgesinin kalkınmasını sağlayacak kaynaklar Hindistan’a bağlıdır. Bu iddiamı kanıtlayacak bir delilim yoktur ancak Almanların böyle düşündüklerinden eminim.

Büyük sermaye ve iş gücü isteyen restorasyon projesi Güney Mezopotamya bölgesine yani Samara’dan Dicle nehri kaynağına, Fırat

nehri kaynağından ise Basra Körfezi'ne kadar uzanan topraklara mahsustur. Diğer taraftan Dr. Rohrbach'ın Bağdat Yolu diye belirttiği Kuzey Mezopotamya'da böyle bir problem yoktur. Kuzey Mezopotamya'da Kürtlerin dağdan indirilerek Bedevi Araplarla beraber bölgeye yerleştirilmeleri can güvenlikleri Türk saldırılarına karşı büyük ülkelerce sağlandığı zaman arazinin eski verimli haline dönmesine yeterli olacaktır. Bu bölgede topraklar çok verimlidir. Her yerde olduğu gibi bu bölgede de insanlara refah yerine ölümleri ve sahipsizliği reva gören Osmanlı Devleti'nin yanlış yönetim tarzı olmuştur. Bölgede yağış oranı iyidir ve iklim buraya yerleştirilecek olan Kürt ve Bedevilere uygundur. Bölgenin refaha ulaşması için gerekli olan sadece yüzyıllarca süren Türk vahşetinin önlenmesi ve Türklerin elinden alınarak özgürleştirilmesidir.

Bu bağlamda Güney Mezopotamya tam anlamıyla farklı bir coğrafyadır. Nehirler arasında bulunan toprak parçası sınırlıdır ve verimlilik açısından büyük farklılıklar göstermektedir. Şimdiki haliyle bu topraklar sadece çok düşük bir nüfusu besleyecek kapasitedirler. Bölge toprakları yılın dokuz ayı çöle dönüşür yağmurların yoğun olduğu yılın üç ayında ise bataklık halini alır. Bu bölge hepimizin bildiği gibi eskiden medeniyetlerin beşiği idi ve damarlarından tüm dünyayı besleyen kan akıyordu. Bölgedeki yağmur oranı güney ve kuzey Mısır bölgesi gibidir, Babil'in ihtişamlı geçmişinde bu bölgeyi yöneten büyük imparatorlar düşen her yağmur damlasını kullanmayı bilirlerdi ve şimdiki gibi bölgenin bataklık haline gelerek denize akmasına izin vermezlerdi. Babil döneminde bölge mısır ve pamuk tarımının başkentiydi, hükümdarlar doğayı yöneten Tanrıları ve onların yaratabilecekleri felaketleri su rezervleri inşa ederek ve sulama projeleri geliştirerek dizginlemeyi bilmişlerdi. Şimdi Sawad denilen çöl eskiden mısır yetiştirilen yeşil bölgeyi oluştururdu. Bölgede üç tip ürün yetiştirilmekle beraber verim ekilen her tohum için iki yüzdü. Herodot'un anlattığına göre burada yetişen arpa ve buğdayın başaklarının enleri bir karışı geçer, bölgede darı ve susam ağaç boyu büyürdü. Her ne kadar Herodot "Abartmanın Kralı" olarak bilinse de bu konuda verdiği bilgilerin şimdiki teknoloji ile elde ettiğimiz bulgularla karşılaştırıldığında doğruluğu ortadadır. Babil İmparatorluğu bu bölgede yükselmiş ve bu imparatorluk da kullanılan sulama teknikleriyle bölge dünyanın hububat deposu haline gelmiştir.

Herodot'tan bin yıl sonra bölgede verimli toprak miktarı 12.500.000 dönümün üzerinde kalmıştır ve bölgedeki üretken nüfus 5.000.000 üzerine

çıkmıştır. Bu verimli topraklar daha sonra yeterince kötü Arap istilasına uğramış ancak bölgeye felaket Osmanlı yönetimiyle hâkim olmuştur. Kutsal İncil'de belirtildiği gibi "Verimli topraklar üzerine yerleşenlerin kötülükleri yüzünden kıraç hale gelmiştir."

Ne olursa olsun bu alüvyonlu toprakların verim potansiyeli Türklerin orada yaşayan zavallı insanları yok etmesiyle azalmamıştır. Bir zamanlar "Tanrı'mızın Cennet Bahçelerini " sulayan Dicle ve Fırat nehirleri düzgün kullanılmaları halinde verimli toprakları yaratmak üzere hala bu bölgede bulunmaktadırlar.

Asuvan sulama projesindeki büyük başarısı bilinen Sir William Willcocks Büyük Savaştan önce Osmanlı Hükümeti'nin Bayındırlık Bakanlığında müşavir olarak çalışmış ve 1911'de Mezopotamya Sulama Projesi raporunu hazırlayarak yayınlamıştır. Raporunda Sir Willcocks Sawad deltasının kolay ıslah edilebileceği verimli hale getirilebileceğinden bahsetmektedir. Doğal olarak bu proje çok büyük bir plan gerektirecek olup başlangıç itibarıyla 4.000.000 dönüm arazinin verimlileştirilmesini gerektirecektir. Bu projede fazla detaylara gerek olmamasına rağmen Sir Willcocks'un muhafazakâr rakamlarla yaptığı hesaplara göre aşağıdakiler ortaya çıkmıştır. Büyük uzmana göre eski sulama kanallarının yeni teknolojiyle donatılmaları faizleriyle beraber 26.000.000 sterlin olacaktır ki bu rakam sadece bizim üç günlük savaş harcamamıza eşittir. Bu toprakların ıslahı sonrası alınacak verim bu yatırım miktarını ödediği gibi bize % 31 net kâr bırakacaktır. Bu noktada artık daha fazla detay ve açıklama vermeme gerek yok sanırım.

Tüm bu bahsettiklerim güzel olmakla beraber zorluk bu noktada ortaya çıkmaktadır. Sulama projeleri çok kolay gerçekleşmez çünkü bu projenin gerçekleşmesi için Dicle ve tarihi Fırat Nehirlerinin yataklarında tutulmaları gereklidir.

Bu nehirler yataklarında tutulsalar bile verimli toprakları işleyecek iş gücü olmadığı sürece böyle büyük bir projeye bir peni kredi bulmaya imkân yoktur. Konuştuğumuz projenin yaşama geçmesi için de bir milyon çiftçi nüfusu gerekmektedir ancak bu kişiler nerden bulunacaklardır? Bu önemli soruya cevap: Mısır ve Hindistan'dır.

İşte bu nedenle Mezopotamya bölgesi Büyük Britanya korumasına bırakılmalıdır ve Büyük Britanya dışında bu büyük projeyi başarıya ulaştıracak başka bir Müttefik ülke bulunmamaktadır.

Daha önce kendisinden alıntı yaptığım Dr. Rohrbach'ın üstün zekâsı bile bu iş gücü problemine çare bulamamış ve kendisi "Irak iklim koşullarına dayanıklı olabilecek Müslüman nüfusun başka ülkelerden bu bölgeye getirilmesi gerekmektedir," demiştir. Bölgenin Türklerin elinde kalmasına razı olan Dr. Rohrbach'ın bu görüşüne katılmasam da diğer ülkelerden getirilecek Müslüman nüfus önerisine tam anlamıyla katılmaktayım. Dr. Rohrbach Alman koruması altında bile iyi yönetilen medeni ülkelerden milyonlarca kişinin Türk toprakları içinde kalacak olan bu bölgeye göç etmeyeceğinin farkındadır. Dr. Rohrbach ayrıca Osmanlı Devleti sınırları içinde yaşayan Arap, Süryani, Yahudi ve Ermeni toplulukların bölgeye zorunlu göç ettirilmesinin de yeterli olmayacağını bilmektedir. Zaten Dr. Rohrbach'ın anavatanı tarafından göz yumulan Ermeni katliamı Osmanlı Devleti içindeki azınlık nüfusu iyice azaltmıştır ve kendisinin pek sevgili Alman vatandaşlarının da Almanya'daki birahaneleri bırakıp Sawad deltasına göç etmeleri söz konusu değildir. Dr. Rohrbach açıkça benim söylediğim Hint ve Mısır Müslümanlarının bölgeye göç ettirilmeleri seçeneğini belirtmese de daha önce başka bir konuda söylediğim gibi bunu düşündüğünden eminim. Dr. Rohrbach'ın öngörü sınırlarını zorlayarak Mısır ve Hindistan'ın Cermen toprakları haline geleceğini şimdiden söylemeyeceği düşünülse de adım gibi eminim ki kendisi bu hayal ile yaşamaktadır.

Dr. Rohrbach'ın gerçekçi olarak söylemekten kaçındığı cevabı ben verebilirim. İngiltere bu işi başarabilecek tek ülkedir. Biz İngilizlerin Mısır ve özellikle Hindistan'dan sağlayabileceğimiz iş gücü kolaylıkla bir milyon kişiyi bulur. Hatta kendimizi zorlamadan Hindistan'dan iki milyon işçi bile bulabiliriz. Ama bizim bu kapasitemizin olduğu başka bir ülke yoktur. Bu gerçek ışığında Mezopotamya sorununu daha önce dünyanın su kaynağı olarak bilinen Nil Nehri'ni evcilleştirmeyi becermiş İngiliz mühendisleri dışında çözebilecek kişilerin olmadığı açıktır. Sir William Willcock'un raporunda belirttiği üzere Mezopotamya topraklarının ıslahı konusunda yazılan fikirleri desteklerken bir kez daha kutsal İncil'de belirtilen, "Verimli topraklar üzerlerine yerleşenlerin kötülükleri yüzünden kıraç hale gelmiştir," ayetini tekrarlamak isterim.

"Bu ülkeye gelmeden önce son yolculuğumu Nil Nehri üzerinden Sudan'daki Hartum şehrinden Ekvator bölgesi çöllere yaptım. Dünyanın en zor yaşam şartlarını taşıyan bu bölgeyi ziyaret ederken bu korkunç iklim ve doğa koşullarına sahip bölgede ağaçlandırma ve tarım projeleri üzerine

çalışan, bölgenin baldırı çıplak yerli insanlarına medeniyeti öğretmek için çaba gösteren üstün bir ırka mensup olduğum için kendimle gurur duydum. Şimdi çöl ve bataklıklardan oluşan ancak tarihte dünyanın en bereketli toprakları olan bölgede yılın dokuz ayını denize dökülerek heba olan iki nehri ıslah ederek bu bölgenin geleceğini değiştirme kapasitesinde olan ve yüce Tanrı'nın dünyada üstün olarak seçtiği bir milletin evladı olmaktan duyduğum gurur dışında ne hissedebilirim? Çığlıkları Tanrı'ya ulaşan bu bölgenin Türklerden koparılmasında çıkaracakları hiçbir zorluk şey bize engel olmamalıdır."

Mezopotamya'da yetiştirilecek ürünleri taşıyabilmemiz için demiryollarına ihtiyacımız olacaktır. Gayet tabii ki bu ürünleri nehirler vasıtasıyla Basra Körfezi'ne taşımak mümkündür.

Ancak bu ürünlerin tümü olmasa bile büyük kısmına Batı ülkelerinin ihtiyacı vardır ve dolayısıyla bunların Akdeniz'e ulaştırılmaları şarttır. Zaten Türkiye'yi yuttuktan sonra kurmak istediği dünya egemenliği kapsamında kendileri için azami önem taşıyan Hindistan'ı almak için Almanlar Bağdat demiryollarını İstanbul'dan Bağdat'a olabildiğince ilerletmişler, Toros Tünellerini tamamlamışlar ve Fırat Nehri'ne köprüler kurmuşlardır. Birkaç kilometre dışında İstanbul–Kuzey Mezopotamya demiryolu bağlantısı tamamlanmıştır. Fakat bu rota Almanların stratejileri doğrultusunda Berlin, Belgrat, İstanbul ve Bağdat'ı birbirine bağlamayı hedeflemektedir. Dolayısıyla bu demiryollarının tam olarak Müttefiklerin amaçlarına hizmet edeceği söylenemez. Bizim Mezopotamya kaynakları ya da doğudan elde edeceğimiz kaynaklar için istediğimiz Türk topraklarından Berlin'e uzanan bir demir yolu değildir. Bizim çıkarlarımız bu bölgeden en kısa şekilde Akdeniz'e ulaşacak ve elimizde bulanan güvenli limanlarda son bulacak bir demiryolunu gerektirmektedir.

Bu nedenle okurlarımdan hali hazırda bulunan Bağdat demiryollarını kafalarından çıkararak çöpe atmalarını rica ederim. Zaten bu demiryolu gereksiz olduğundan pek yakında dünya haritasından da silinecektir. Şu andaki demiryolunun orta noktasını Halep kabul edersek bu hattın batısı Türk kalacak Anadolu topraklarında yer almaktadır. Hattın doğu bölümü ise büyük bir kıvrım çizerek Bağdat'a ulaşmaktadır. Türklerle şimdiye kadar olan deneyimlerimizden bu millete güvenemeyeceğimiz açıktır. En önemli zamanda Gelibolu'yu bize geçilmez eden Türkler Mezopotamya demiryollarımızın bir kilometresi bile kendi topraklarında kalsa her an bu hattı kapatarak veya imha ederek bize zarar vereceklerdir. Ayrıca savaş

sonrası kimin elinde kalırsa kalsın bir ucu İstanbul’a uzayan bir demiryolu hattı bizim için gereksiz olacaktır. Demiryolu hattının doğu kanadını oluşturan Halep–Bağdat bölümü Alman amaçlarına uygun olarak aşırı kavisli ve çok uzun inşa edilmiştir.

Dolayısıyla şu anki Bağdat demiryolunu tamamen hurdaya çıkarırken Almanların ne planladığından çok bizim işimize neyin geleceğini bulmamız gerekmektedir. Bizim çıkarlarımız daha önce belirttiğim gibi bölgenin kaynaklarını en kısa yoldan Akdeniz limanlarına taşıyacak bir demiryolu hattını gerektirmektedir. Bu limanlar için üç alternatif düşünülebilir: İskenderun, Trablus ve Beyrut. Bunlardan Beyrut her zaman diğerlerinden önemli olmuştur ve önemi daha da artacaktır. Bu koşullarda iki muhtemel demiryolu hattı ortaya çıkmaktadır. Bunlardan birincisi Fırat Nehri’ni takip ederek devam eden İskenderun–Halep hattıdır. Bu hat daha sonra doğrudan Bağdat’a ulaşabilir. Halep hali hazırda Trablus ve bu şehrin limanı olan El Mina ile demiryolu bağlantısına sahiptir. Bu hat ayrıca Humus şehrinde çatal yaparak Beyrut’a da uzanmaktadır. Sonuçta demin bahsettiğim üç önemli liman bir sistem içinde birbirlerine bağlanabilecek durumdadır. Ancak okurlarımız haritaya baktıklarında Bağdat’a uzanan en kısa yolun Halep değil Humus’tan geçtiğini göreceklerdir. Dolayısı ile Humus yeni demiryolu sistemi içinde Halep’in yerini almalıdır. Bu alternatifte Humus’tan başlayacak olan demiryolu önce kuzeye Halep’e oradan da batıya Trablus’a uzanacaktır. Hattın güney doğu ucu ise Beyrut olacaktır. Bu iki alternatif demiryolu rotasından hangisi olursa olsun Almanların kendi çıkarları doğrultusunda inşa ettikleri şu anki uzun ve kavisli Bağdat demiryolundan daha yararlı olacaktır. Yeni demiryolu sadece Fransız ve İngiltere kontrolüne girecek topraklarda yer alacağından bu demiryolunun ortak sermaye ile inşa edilmesi ve mülkiyetinin bu ülkeler arasında paylaşılması doğru olacaktır.

Türk vahşeti altında yaşayan halkların özgürlüklerini sağlamak konusunda Müttefiklerin savaş sonunda gerçekleştirmeye söz verdikleri plan uyarınca Ermenistan, Suriye, Filistin ve Mezopotamya’nın hangi büyük güçlerin koruması altına girmeleri gerektiğini tartışmış bulunmaktayız. Bu bölgeler net çizgilerle birbirinden ayrılan pek yakında kurulacak manda sistemlerinin zor olmayacağı yerlerdir. Ancak hala Müttefiklerin elinde çözülmesi gereken bir İstanbul problemi kalacaktır. İstanbul bölgesi sınırları kolay çizilemeyen ve yaşamlarını Müttefikler olarak özgürleştirme yoluyla koruma altına alma sözü verdiğimiz pek çok

Avrupalı halkın yaşadığı bir yerdir. Bu bölge güney batı Anadolu kıyısını da kapsamaktadır ve bölgede İtalyanlar haricinde Rum nüfus vardır. Zaten doğuya doğru işgal kapasitesinde olan Müttefik ülkelerden İtalya'nın Türk topraklarından ne alması gerektiğini henüz konuşmamıştık. Müttefik ülkelerin savaş politikalarını göz önüne aldığımızda şu anda Yunanistan'da gücü elinde bulunduran vatan haini ve yetersiz monarşi ortadan kalkmadıkça bu ülkenin Sırbistan üzerindeki hayallerini yerine getirmesine imkân yoktur. Bu durumda Yunanistan da Türkiye üzerinde bazı haklar isteyecektir. Yunanistan'ın isteyeceği Türk toprakları Türklerin Balkan topraklarının dağıtımı sırasında ele alınabilir ancak Balkanlar bu kitabın konusu değildir. Böylece aralarında bir kan davası yaratmadan Yunanistan ve İtalya'nın Türk toprakları üstündeki emellerini de gerçekleştirebiliriz. Savaş sona erdiğinde Türkiye'nin Ege kıyılarında eskiden çoğunlukta olan ve yeniden olacak Rum ve İtalyanlar Türklerin elinde olmadıkları kadar özgürleştirilecekler ve İtalya gibi büyük bir kuvvet tarafından korunacaklardır. İtalyan korumasına verilecek bölgenin sınırları Akdeniz bölgesinde doğal bir engel oluşturan Toros Dağ silsilesiyle çizilecek ve Adana'ya kadar uzanacaktır. Diğer uçta ise İtalyan bölgesi İzmir'i içine alacak bölgeyi kapsayacaktır. En azından İtalya bu bölgeyi işgal etmesi halinde uluslar arası arenada kendisine karşı gelen bir ses duymayacaktır. İtalyan bölgesinin Ege kıyılarından Anadolu içlerine doğru uzanacak olan sınırını çizmek çok daha zordur. Şu anda bu detaylara girmemin gereksiz ve uygunsuz olduğunu düşünüyorum.

Tüm bu problemleri çözdükten sonra gelelim tarih boyunca batı medeniyetine yabancı kalmış Osmanlı'nın Avrupa kıtasında elinde tuttuğu topraklardan kovulmasına. Avrupa kıtasındaki Osmanlı toprakları derken sadece Trakya ve İstanbul düşünülmemeli, İstanbul Boğazının doğu yakası, tüm Marmara Bölgesi ve Gelibolu da bu sürece dâhil edilmelidir. Gelecekte Rusya, Romanya ve tüm Müttefik ülkelerin kullanımına verilecek bu önemli suyolunu Türklerin bir dakika bile kontrol etmelerine izin verilmemelidir. Müttefiklerin Başkan Wilson'a yazdıkları mektupta belirtilmese de Avrupa ile ilgili mevzulara karışmaya hakkı olmayan Türklerin Boğazların her iki yakasında da en ufak bir kara parçasına sahip olmamaları gereklidir. Dolayısıyla Boğazların ve Marmara Denizi'nin doğu yakası batısı gibi Müttefik devletlerden biri veya bir kaçı ya da Batı medeniyetine yakın bir milletçe kontrol edilmelidir. Bu sözlerden Almanya

ve dostlarının en az Türkler kadar Boğaz bölgesinden uzak tutulması gerektiği anlaşılmalıdır.

Daha önce belirttiğimiz gibi Türk gücünün İstanbul'dan atılması son yüz yıldır devam eden Avrupa özellikle de İngiliz diplomasisinin tam anlamıyla ters çevrilmesi demektir. Artık Osmanlı Devleti'nin işleyeceği hiçbir suç veya Türklerin gösterecekleri hiçbir barbarlık bizi Türklerin Avrupa'daki varlıklarını yok etmekten vazgeçirmemelidir. Savaşın dünyada yarattığı deprem sayesinde Avrupa ve özellikle İngiltere'nin yüzyıldır takip ettiği yanlış Türk politikaları geri gelmemek üzere çöpe atılmış durumdadır. Savaşı zaferimizle bitirmek için amaçladığımız noktalardan biri de nüfusu az veya çok Türk egemenliği altında ezilmiş olan her halkın savaş sonunda can güvenliği ve ekonomik kalkınmaya kavuşmasını sağlamaktır. Türklerin ellerinde kaldığı sürece Boğazları canı istediklerinde veya kendilerinden daha büyük bir güç emrettiğinde kapatmaları Rus ve Romen limanlarının Akdeniz ile ulaşımlarını kesecek ve bu bölge halklarının ekonomik kalkınmalarını engelleyecektir.

Son altı yılda Osmanlı Devleti üç kere Boğazları bizlere kapatmıştır ve Boğazların çevresine hâkim olduğu sürece Osmanlı Devleti tüm güney Rus limanlarını işlevsiz hale getirmeye yetkindir. Böyle bir gücün Türkler kadar sevilmeyen ve yozlaşmış despot yönetimlere sahip milletlere bırakılmaması gereklidir. Hele şimdiki durumda olduğu gibi kendisine her şeyi yaptırabilecek Alman egemenliği altındaki Osmanlı Devleti'nin böyle önemli bir gücü elinde tutması düşünülemez. Biz Türklere karşı korkaklığımızın cezasını son yüz yıldır çekmekteyiz ve artık böyle bir durumla karşılaşmamız gerekmektedir. Boğazları ve İstanbul'u kontrol edecek güç Türkler dışında herhangi bir millet olmalıdır.

Savaştan önce ve hatta Rus Devrimi'nden hemen sonra savaş sonunda yapılacak barış anlaşmasıyla Ruslara kendi kapılarını kontrol etme hakkı verileceği sözü verilmiştir. Ancak Rus Hükümeti'nde çıkan huzursuzluklar ve dağılma süreci sonrası Ruslar Türklerden toprak almaksızın barış yapma taraftarı haline gelmişlerdir. Yani Rusya İstanbul'u topraklarına katmak veya koruması altına almak istememektedir. Bence bu Rus halkının özgür iradesiyle aldığı bir karar değildir. Bence Ruslarla ayrı bir barış anlaşması yapmak isteyen Almanya, Rus yönetimini bu kararda kendi çıkarları doğrultusunda etkilemektedir. Daha önce gördüğümüz gibi Rusların bu kararları Türkiye'de mutluluk yaratmış ve Talat Bey durumdan müteşekkir olarak Rusya ile artık dost olacaklarını açıklamıştır. Muhtemelen çalkantılı

bir siyasi dönemden geçen Rusya'da durumun normalleşmesiyle halkın gerçek istekleri sesini duyuracak ve sınır ötesi misyonuna geçmeden önce Rus Devleti önce kendi topraklarında dirlik ve düzenliği sağlayacaktır. Dolayısıyla Rusların şu anda Türklerden toprak almadan barış yapma isteklerine Müttefiklerin ihtiyatlı yaklaşmalarında yarar vardır. Türklerle toprak talebi olmadan barış yapma isteği Ruslardan çok Kırmızı Başlıklı Kız masalındaki büyük anne rolüne bürünmüş kurdun isteği gibi gözükmektedir. Tabii ki buradaki kurt Alman kurdudur. Yine de Rusya'nın nihai kararına bakılmaksızın Türklerin Trakya, İstanbul, Boğazlar bölgeleri hatta Marmara Denizi kıyılarından uzaklaştırılmaları gereklidir. Böyle bir durumda bu bölgelerde yaşayan tüm Türk nüfusun sürülmesi tabii ki uygun değildir. Gladstone'nun önerisi olan Marmara Bölgesi Türklerinin soykırım yaparak nüfuslarını azalttıkları bölgelere postalanmaları da mantıklı değildir. Rusya kontrolü almazsa bu bölgelerde Müttefik ülkelerce oluşturulacak koalisyon güçlerinin tüm idari yapıyı ellerine geçirmeleri ve yeniden yapılandırmaları gereklidir. Bu koalisyon güçlerinin merkezi şüphesiz İstanbul olacaktır. İstanbul'un yönetimi Şanghay Liman Anlaşması'na benzer koşullar altında olmalıdır ve liman tüm ulusların gemilerine açılmalıdır. Boğazların güvenliği koalisyon güçleri tarafından ortak veya Müttefik ülkelerin sırayla yapacağı şekilde organize edilmelidir. Boğazların kara savunmalarından çok deniz savunması önemlidir. Bunu sağlamanın yolu bölgede kurulacak bir deniz üssüyle bu sularda polis gücü oluşturulmasıyla gerçekleşebilir. Çanakkale'yi bize geçilmez eden tahkimatların korunması veya tamamen yok edilmesi kararı Müttefiklerin dikkat etmesi gerekli bir noktadır. Bu karar alınırken bazıları Çanakkale Boğazı'nın Müttefikler dışında kimsenin eline geçmemesi için Türk tahkimatlarının korunması taraftarıdır. Diğer bir görüş ise Boğazların bir daha kapatılma tehlikesiyle karşılaşılmaması için tüm tahkimatların yıkılması şeklindedir. Bu mevzu aslında Müttefiklerin savaş sonrası Alman kurdunun tırnaklarını ne kadar derinden keseceklerine bağlıdır. Ümidimiz o dur ki Müttefikler Alman kurdunun tırnaklarını o kadar derinden keseceklerdir ki bu hayvan bir daha pençelerini altına sakladığı kadife elbiseden çıkartamayacaktır. Maalesef aramızdaki pek çok kişi herkesi kendileri gibi iyi niyetli sanarak güvenmekte ve bu olguyu Hıristiyan öğretisiyle karıştırmaktadırlar.

Burada artık Müttefiklerin daha önce açıkladıkları amaçlarına tekrar göz atmamız gereklidir. Türklerin Avrupa topraklarında kontrol ettiği bölgeler,

Boğazlardan geçişin kontrolü onlardan alınmalıdır.

Ayrıca Türklerin yüzyıllarca acı ve vahşet içinde yönettikleri tüm azınlıklar Türk boyunduruğundan kurtarılmalıdır. Daha önceki bölümlerde açıkladığım gibi Osmanlı Devleti'nin azınlık politikası bu insanları yok etmekten geçmektedir ve Türkler bu konuda soykırımlarla oldukça yol almışlardır. Müttefiklerin daha önceden açıkladıkları amaçları sayesinde Türkler azınlıklardan kurtulacaklardır. Ancak bu sefer Rum, Arap, Yahudi ve İtalyanlar Türklerin Ermenilere yaptığı soykırım gibi değil bu azınlıkların yaşadıkları topraklar Osmanlı Devleti'nden koparılarak Türklerden uzaklaştırılacaklardır. Gerçekten de Müttefikler Abdülhamit ile başlayıp katil halefleriyle devam eden Osmanlılaştırma projesini Türkler adına gerçekleştireceklerdir ve artık Türklerin yaşadığı topraklarda azınlıklar olmayacaktır. Yani Türkiye Türklerin olacaktır. Türkler artık yönetimleri altında yaşayan zavallı ve savunmasız azınlıkların tehdidinden kurtulacaklardır.

Çok kısa süre içinde Türk Padişahı topraklarını kaybetse de ülkesini tamamen Osmanlılaştırmış olacak ve bundan sonra Arap ayaklanmaları veya Arap problemi ile uğraşmak durumunda kalmayacaktır. Ege ve Akdeniz kıyıları dışında kalan ve Karadeniz'den Akdeniz'e kadar uzanan büyük Anadolu toprakları Osmanlı Padişahı'nın olacaktır. Ancak artık Suriye, Ermenistan, Mezopotamya, Anadolu kıyı şeridi ve Filistin'de Padişah'ın sözü geçmeyecektir. Bu harita çiziminde Müttefiklerin amacı Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak değildir. Bir vücuda ait olmayan bir organ kesilebilir mi? Osmanlı despot askeri yönetimi altında tuttuğu milletleri hep kendisine yabancı görmüştür ve bu halkların en ufak gelişimi ve medenileşme belirtisi göstermesi halinde onları göz kırpmadan yok etmiştir. Bundan sonra Türk Hükümetleri sadece Türkleri yönetmelidir. Uzun süredir topraklarını Türkleştirmek isteyen Osmanlı yönetimi kaderin bu cilvesiyle sonunda muradına erecektir. Tabii ki Müttefikler bunu Türklerden farklı yollarla gerçekleştireceklerdir. Müttefikler Talat, Enver veya Cemal gibi olmadıklarına göre Suriye veya Ermenistan'da yaşayan Türklerin bu topraklardan kovulma tehlikeleri olmayacaktır. Türkler şimdi nerde yaşıyorlarsa buralarda yaşamaya devam edecekler ancak daha önce kendilerinden aşağı gördükleri halklarla eşit şartlarla ve barış içinde yaşamayı öğreneceklerdir. Eğer bu istemezlerse Türkler bu bölgeleri terk edebilirler ama Müttefikler bu göçleri Türklerin Ermenileri katil Kürt birlikleri korumasında kendi topraklarından sürdükleri gibi

yapmayacaklardır. Türkler göç etmek istedikleri zaman Türk topraklarına barış içinde gidecekler ve Türk yönetimi altında yaşayacaklardır. Ancak artık zavallı Süryani, Ermeni, Rum ve Yahudiler Türkleşmeyeceklerdir.

Bir Türk her zaman cesur, disiplinli ve savaşçıdır. Türkler bu özelliklerini hala korumaktadırlar. Ancak Türklerin savaşçı olmaları kendilerinden sürekli savaşmalarını isteyen askeri despot yönetimler yüzündendir. Savaş sonrası despot askeri rejimin yıkılmasıyla Türkleri savaşçı niteliklerini kaybedeceklerini sanıyorum. Şimdiki Türk Ordusu genelde Anadolu köylüsünden oluşan bir topluluktur. Bu insanlar devletleri tarafından göreve çağrıldıklarında veya soykırım yapmaları istendiğinde isteksiz ve tembeldirler. Onlar için tarla sürüp hasat almak daha önemlidir. Bu askerlerin Prusya gibi bir devletin kontrolü altına girmedikçe eskisi gibi fetihlere kalkışamayacağı hatta Osmanlı'nın son zamanlarda kontrol etmekte zorlandığı toprakları koruyamayacağı açıktır. Artık Türkler kendi sınırları içinde silahtan arındırılmış kolayca ezebilecekleri zavallı azınlıklar yerine büyük güçlerce koruma altına alınmış özgür ülkelerde yaşayan yabancı halklarla yüzleşecekler ve yanlış yaptıklarında cezalandırılacaklardır. Rus, Fransız, İngiliz, İtalyan ve tüm diğer Müttefik ülkelerin güçleri yeni kurulacak devletlerin Türk sınırlarına yerleşecekler ve yeni kurulacak Türkiye değil komşularına saldırmak kendini savunmaktan bile aciz hale getirilecektir. Yeni kurulacak barışçıl devletler de Osmanlılar komşularıyla iyi geçinip medeni olmayı öğrendikleri sürece rahatsız edilmeden ve güvenlik içinde yaşayabileceklerdir.

Ancak bu noktada şimdiye kadar askeri despot yönetimler altında savaşmayı adet edinmiş Türklerin yeni çizilmiş sınırları içinde artık fetih yapma imkânları olmadan ve küçük bir devlet olarak yeni komşularıyla iyi geçinip barış içinde yaşayıp yaşayamayacakları problemi ortaya çıkacaktır

Herhalde tarihin kan lekelileriyle dolu ve barbar dönemi sona ermektedir. Ve belki de şimdiye kadar nefret ve zulüm ateşinin yandığı ocaklarda artık medeniyet ve gelişim ateşi ortaya çıkacaktır.

BÖLÜM VII

AHTAPOTUN KISKACINDA

Müttefikler için Türk sınırları içinde yaşayıp barbar Türk yönetimi altında ezilen azınlıkları kurtarmak yeterli değildir. Çünkü Türklerin kendilerinin de kendileri kadar barbar olan bir yönetimden kurtarılmaları şarttır. Bu yapılmadığı sürece dünya barışı çok kısa sürede yeniden tehlikeyle karşılaşacaktır. Evvelki bölümlerde Alman ahtapotunun zehirli pençelerinin ne kadar derine saplandığını ve ahtapotun kollarının Türk avını nasıl sıkıca tuttuğunu görmüştük. Şimdi Türklerin bu ahtapotun kollarından nasıl kurtarılması gerektiğini ve kurtarıldığında zaten kanı emilmişmiş olan Türk halkının ne durumda olacağını göreceğiz.

Daha önce gördüğümüz gibi başta Almanya hayırsever ve barışçıl gözükerek Türkleri ağına düşürmüş, onlara ulaşmak istedikleri milliyetçi emellerinde yardım imkânı sağlamak istediği göstermiştir. Almanların kuklası olan Tekin Alp ve Herr Ernst Marré gibi ikiyüzlülerden biri Türk İttihat ve Terakki Partisinin diğeri ise onu kontrol eden Almanya'nın alçak emelleri üzerine kitapçıklar yazmakla görevlendirilmişlerdir. Zaman zaman Herr Ernst Marré Alman olduğunu unutarak torbasında sakladığı vahşi kedinin pençelerini bize göstermiştir.

Ama bir anda alçak emellerini hatırlayan Herr Ernst Marré hemen bu vahşi kediyi torbasının içine saklayarak torbadan sadece mutlu kedi mırıltıları duymamızı sağlamaya çalışmıştır. Bu adamın oynadığı oyun Almanların alçak emellerine alet edilen Türkleri özgürleştirme projesidir. Bana göre bugünlerde vahşi kedinin tutulduğu torbanın ağzı açılmıştır ve bu canavarın dişleri ve pençeleri gözükmektedir.

Kısa süre önce Alman Doğu Afrika Valisi Dr. Schnee Berlin'e çok aydınlatıcı bir belge gönderdi. Bu belgeden bazı alıntılarımı aşağıda vermekteyim:

“Bölgede İslam'ı tamamen yasaklama kararı vermemiz mümkün müdür? Uzmanlara göre bölge yerlileri arasında domuz besiciliğini yaygınlaştırmak İslam'ın yayılmasını durdurmak için etkin bir yöntemdir.”

Bu aslında yeterli bir açıklamadır ve ben Talat Bey'i bir elinde kutsal kılıcı ile Alice Harikalar Diyarında'daki gibi istiridyelere “Bu kadar nezaketten sonra bizden istenilen çok basit bir şeydir,” diye bağırırken hayal edebiliyorum. Fakat Almanya bunun gibi pek çok basit şey üzerinde

planlarını oluşturmuştur ve bu büyük plan yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Almanya Türk istiridyelerini önce uzun bir yürüyüşe çıkartmış ve savaş sonrası oturup onları yeme hazırlığındadır. Zaten Almanya Yahudi soykırım planlarını Filistin Pan-Türk idealler içinde anlamsızdır diyerek durdurmamış mıdır? Almanya'nın bu davranışı Türkler açısından onur kırıcıdır. Açık şekilde söylenmese de Almanya'nın yanında savaşa girmesi karşılığında Türklere Alman çıkarlarına aykırı olmadığı sürece iç işlerini idare etmek, soykırım yapmak ve saçma Osmanlılaştırma politikalarına devam etmek hakkı verilmiştir. Medeni Müttefikler Çanakkale Boğazı'nı geçemedikleri için bu olaylara mani olamamışlardır ve Almanya soykırıma karışmama sözü vermiştir. Tabii ki Almanların bu sözü kendi işlerine geldiği sürece tutulacaktır ve Ermeni soykırımında sözlerini tutmuşlardır. Almanya'nın Ermeni soykırımını durdurmak için hiçbir şey yapmaması bu ülkenin diğer suçları arasındaki en iğrenç ve alçak olanıdır.

Türkler yavaş yavaş kendilerini soktukları zor durumun farkına varmışlardır. Şu anda iflas etmiş bir ülke olarak Türkiye kendini alçak bir milletin merhametine bırakmış durumdadır. Son zamanlarda Almanlarca finanse eden mal ve mülklerin mülkiyeti konusunda ufak tefek sürtüşmeler yaşanmaktadır. Alman parasının anormal derecede değer kaybetmesi Türklerin yaptıkları büyük güven hatasını açığa çıkartmaktadır. Mayıs 1917'de ise belki de Almanları en büyük şaşkınlığa uğratan olay yaşanmıştır. Bu tarihte Enver Paşa ve Talat Bey kendilerine ait tüm servetlerini İstanbul'daki Deutschebank'tan çekerek Banque Nationale de Suisse ve Banque Fédérale isimli İsviçre bankalarına yatırmışlardır. Benzer şekilde İttihat ve Terakki Partisi'nin tüm fonları da Deutschebank'tan İsviçre bankalarına transfer edilmiştir. Talat Bey ve Enver Paşa'nın yaptıkları bu hareket karşısında zararları da olmuştur. Bu ikili çektiği her 1lira karşılığı olarak ancak 13 frank alabilmiştir. Buradaki önemli nokta ülkeyi yöneten ikilinin kişisel servetlerinin yüzde ellisini kaybetmek pahasına paralarını Alman bankadan çekerek İsviçre'ye yatırmış olmalarıdır. Artık Almanlara karşı hissedilen güven kaybı toplumun iki ucunda da görülmektedir. Bir uçta açlık çeken halk Almanya'ya gıda taşıyan tren vagonlarını yağmalamakta diğer uçta ise ülkeyi yöneten ve Almanların verdiği kılıçları şerefle taşıyan liderler paralarını Prusya'nın ulaşamayacağı ülkelere transfer etmektedirler.

Diğer yandan Almanlar da kendi güvenlikleri açısından Türklere fazla güvenmemektedirler. Bu nedenle Türk askerleri İstanbul'dan

uzaklaştırılırken yerlerine Alman askerleri getirilmektedir. Temmuz 1917'de İstanbul'da olası halk kalkışmasına karşı köprü, bakanlık ve hükümet binalarını askeri koruma altına alma gereksinimi ortaya çıkmış ancak bu iş için Galiçya'daki Türk askerleri yerine karışık Alman birlikleri Galiçya'dan İstanbul'a sevk edilmiştir. Yani Türk askerleri adeta Galiçya'da rehin bırakılmışlardır. Olası halk hareketlerine karşı gizli servis oluşturulmuş ve servis elemanlarına düşmanları etkisiz hale getirmek için her türlü yolu kullanma izni verilmiştir. Gizli servis genelde geleneksel olarak kullanılan kurbanların torba içinde Boğaz'a atılması metodunu benimse de önemli olan gizli servisin tamamen Alman oluşudur. Alman yönetimi açlıkla boğuşan Türk halkına karşı olan güvenini kaybetmeye başlamış, halk ise değerini yitirdiğini söylediği Alman banknotlarının ıskontoyla kullanımına geçmiştir. Otoriteler Alman parasının değerini koruduğunu iddia etseler de bugünlerde İstanbul'da 3 Alman parası 1 altın liraya karşılık gelmektedir. Vilayetlerde bugün 5 Alman parası 1 altın pounda karşılık gelmektedir. Alman yetkililer tüm hükümet dairelerinin altın karşılığı olarak Alman parası kullanmasında ısrarcı olmalarına rağmen halkın hükümet daireleri ile ilgisi yoktur ve halk gıda almak için paraya ihtiyaç duymaktadır. İşin daha da ciddi boyuta taşınması bankaların Avusturya ve Macar müdürlerinin Alman parası kabul etmemeleriyle olmuştur.

Açlık çeken Türk halkı İstanbul'da inşaatı devam eden Alman Kültür Derneği'nin yükselişini, Alman suni gübresiyle Anadolu'da yetiştirilen sebze ve meyvenin, Konya'dan gelen şekerin vagonlarla ve Alman askerlerin korumasında Almanya'ya gönderilişini seyretmektedir. Tarım Bakanı'nın hükümet toplantısında açıkladığına göre bu yıl Türk topraklarındaki verim geçen yıllarla kıyaslanmayacak kadar büyük olmuştur. Böyle olmasına rağmen fakir halka başta Alman Ordusu olmak üzere askeri kullanım sonrası arta kalan ürünleri kullanma hakkına sahiptir. Yönetimi elde tutan kişiler henüz gıda sıkıntısı çekmemektedirler. Çünkü Almanlar bu kişilerin yaşaması gerektiğini bilmekte ve onları beslemektedirler. Yöneticilerin ailelerine karneyle sağlanan ekstra gıda Türk–Alman dostluğunu pekiştirmektedir. Yöneticilerin Almanlar nedeni ile açlık çekmeleri haricinde bizim zavallı aç köylülerin ayaklanarak en değerli sömürgesi olan Türkiye'deki Alman hegemonyasını alt etmelerini beklememiz imkânsızdır. Almanya'yı rahatsız edecek kadar huzursuzluk Türk halkında mevcuttur ancak durum bundan fazlası değildir.

Almanya Türk yönetimi üstündeki gücünü kuklalarının iplerini çekerek defalarca göstermiştir.

Yakup Cemil'in hikâyesi ve arkadaşlarıyla beraber öldürülüşü Almanların etkisini sergilemek için en güzel örnektir. Yakup Cemil Karadeniz bölgesinde sınır boyunda faaliyet gösteren önemli bir komutandır. Yakup Cemil Temmuz 1916'da bu bilgileri bize veren arkadaşlarıyla beraber İstanbul'a gelmiş, Enver ve Talat tarafından saygıyla karşılanmış ve onlarla durum değerlendirmesi yapmıştır. Yakup Cemil Ermeni soykırımının halkta yarattığı moral bozukluğunu Cemal Paşa'nın Araplara Suriye'de yaptıklarının Türklere yeni düşmanlar kazandırdığını ve Türklerin yeniden bu halklarla dostluk bağları kurması gerektiğini belirtmiştir. Talat ve Enver'in Alman emirleri doğrultusunda Ermeni soykırımını yaptıkları düşünüldüğünde Yakup Cemil'in onların huzurunda böyle konuşması büyük bir cesarettir.

Cemil daha öteye giderek Türklerin savaşa kendileri için değil Almanlar için girdiklerini söylemiş ve Müttefiklerle Almanya'dan ayrı barış anlaşmaları yapılması gereğini vurgulamıştır. Yakup Cemil'in sözleri Enver ve Talat tarafından ilgiyle dinlenmiştir. İstanbul'da kalmaya devam eden Yakup Cemil'in fikirleri sadece Almanya'ya güvenini kaybetmiş olan askerlerce değil İttihat ve Terakki Komitesi üyelerince de kabul görmüştür. Ancak kısa süre içinde önce Yakup Cemil'in yandaşları ortadan kaybolmuş sonra da kendisi Talat'la görüşmeye davet görmüştür. Tanıkların anlattıklarına bakılırsa Talat, Yakup Cemil'i önce kucaklamış sonra da onu sıkıca tutarak korumaları çağırmıştır. Yakup Cemil'in üst aramasında daha önce belirttiği fikirleri gösterir belgeler bulunmuştur. Bu belgeler Talat için yeterlidir. Tutuklanan Yakup Cemil iki gün sorgulandı yani işkence gördü ve sonra asılarak idam edildi. Yakup Cemil'in idamını takiben 111 subay kayıplara karıştı. Bazı subaylar Pera'nın karşısına düşen vadiye götürülerek bıçaklandı, bazıları ise başka vilayetlere tayin edildikten sonra korumaları tarafından öldürüldü. Bu cinayetler için hiçbir askeri mahkeme kurulmadı.

NOT 1: Bu yıl Ekim ayında hazırlanan kanunla yabancıların Osmanlı Devleti'nde toprak almaları yasaklanmıştır. Bu yasa tabii ki Almanya'yı hedef almaktadır ve Berlin'i hiç mutlu etmemiştir.

NOT 2: Türk askerine verilen gıda miktarı azaltılmıştır. Artık bir Türk askeri günde bir okka tayın ve bir çiroz almaktadır.

Almanların Türkler üzerindeki kontrolü konusunda şüphe duyanlar ve Türklerin kendi başlarına Almanlardan kurtulacağını umanların Yakup Cemil'in hikâyesini okuması çok yararlı olacaktır.

Bu arada Almanya'ya karşı Müttefik donanmanın uyguladığı ambargo Almanya'nın Türkiye'de bulduğu yeni kaynaklar sayesinde fazla etkili olmamıştır. 1917 -1918 kış döneminde şartların zorlayıcı olması beklenmektedir. Fakat Türkiye gibi iki yıl önce halkından bir milyon kişiyi soykırımdan geçiren bir devlete bir milyon kişinin ölmesi pek bir şey ifade etmeyecektir. Tabii ki halka yalan istatistiklerle İngiltere ve Fransa'da kıtlık olduğu ve bu ülkelerin zavallı halklarının durumu anlatılmaktadır. Talat ve Enver'in paralarını yurtdışına kaçırması ve Cemal Paşa'nın Almanlara baş kaldırması Alman sahiplerine olan güvenlerinin zedelendiğini göstermektedir. Bu işaretler tarafımızca iç açıcı kabul edilebilir. Tabii ki bunları Londra'da akademik olarak incelememiz mümkün değildir. Ayrıca Türkiye'yi yöneten üçlü liderlerin içgüdülerini de önceden okumak imkânsızdır.

Almanlar sayesinde varlığını sürdüren Türk askeri yönetiminin savaş sonunda çökmesi kaçınılmaz olduğuna göre Müttefiklerin savaş sonrası Türk Silahlı Kuvvetleri hakkında yapılması gerekenler için kafa yormalarına gerek yoktur. Fakat iflas etmiş olan Türk ekonomisinin gelecekteki durumu Müttefikler için çok daha zorlu bir problem olacaktır.

Savaşın başında Almanlar Türk hazinesinin tüm altın stoklarını harcamıştır ve sonradan Türklere Alman parası olarak ve karşılığı altın olmak üzere 150.000.000 sterlin kredi verilmiştir. Bu borç savaş sonrası iki yıl içinde altın olarak geri ödenecektir. Bu ne güzel bir kredidir ve Türkler nasıl bu kadar aptalca davranmışlardır? Tahminimce Türklere ilk kredi acı bir ilaç gibi yanında biraz tatlandırıcı ile yedirilmiştir. Almanlar Türklere İngiltere'nin kesinlikle savaşı kaybedeceğini ve savaş için tüm altın rezervlerini kullandığını söylemişlerdir. Hâlbuki Almanlar sevgili dostları sayesinde savaşı kesinlikle kazanacaklardır. Bu durumda Alman banknotları nasıl değer kaybedebilir? Tabii bu açıklama savaşı kazanan tarafta olacağından çok emin olan Türkleri çok rahatlatmıştır ve Alman kredisini iç ferahlığıyla kabul etmişlerdir. İkinci büyük kredi Çanakkale Zaferi sonrası verilmiştir ancak cahil Türk köylüsü bu noktada kâğıt paranın altın kuruşa karşılık gelip gelmeyeceğini sorgulamaya başlamıştır. Bu düşüncelere son vermek için daha önce bahsettiğimiz ve altın bulundurmayı yasaklayan kanun yürürlüğe konmuştur. Daha sonraki günlerde gümüş paralar

toplatılmış ve yerine nikel paralar dolaşıma sunulmuştur. Bu Alman dolandırıcılığına şapka çıkartma durumundayız!

Türkiye şimdi tamamen iflas halindedir. Bu durumda Almanya borcunu ödeyemeyeceğinden emin olduğu Türkiye ile neden savaş sonrası borcun altın karşılığı ödenmesi konusunda pazarlık yapmıştır? Almanların verdiği borç kâğıt para cinsinden olduğuna göre kredinin ödenmemesi halinde kaybedeceği sadece paraların basıldığı kâğıt maliyeti olacaktır. Bu anlaşılır ancak Almanya'nın kazancı ne olabilir? Bu soruya cevap her karış Türk toprağında yazılıdır. Türkiye'nin keşfedilmeyi bekleyen doğal zenginlikleri bu sorunun cevabıdır. Hatta bu doğal kaynaklardan bazıları işletilmeye başlanmıştır. Maden işletmesindeki işçilik ve malzeme giderleri Almanlar tarafından kâğıt para ile ödenmektedir.

Adana civarı sulama projesi, Konya'daki şeker fabrikası, Makişelin Vadisi sulama projesi, Bağdat demiryolları güzergâhındaki madenlerin işletilmesi, Haydar Paşa Liman İşletmeleri, İstanbul çevresi orman projesi ve Anadolu'da kurulan pamuk sanayisi gibi pek çok yatırım listeye dâhildir. Türkiye belki borcunu ödeyemeyecektir ama Almanlara verdiği imtiyazlar üretkendir ve daha yüzlerce imtiyaz verilecektir. Almanlar kurbanlarını sımsıkı kavramışlar ve Türklerin borçlarını madenleri, pamuk, şeker ve mısır olarak ödemesini sağlamışlardır. Türklere borçları defalarca ödetilecektir çünkü Türkiye'de Kültür finansmanını anlayan tek kişi yoktur. Türkiye artık kanamaktan kansız kalmıştır. Türkiye'nin kaderini sadece Müttefiklerin savaşı kazanması değiştirebilir.

Müttefiklerin zaferini düşünmek imkânsız bir şey değildir ve Türkiye için Prusya sömürgeciliğinden çok daha iyidir. Türkiye belki iflas etmiştir ama Almanların fark ettikleri gibi sınırlı toprakları içinde bile çok büyük doğal kaynaklara sahiptir. Almanya'nın şimdiye kadar Anadolu'daki kaynakları kullanılır hale getirme çabaları da Türkler için bir şanstır. Ama maalesef Almanlar tüm çabalarına rağmen bu kaynaklara el süremeyeceklerdir.

Geleceğin Türkiye'si Türklerin olacaktır ve bu ülke Ermenilerin, Rumların, Arapların ve en önemlisi Almanların olmayacaktır. Savaş devam ettiği sürece Almanlar suni gübreleriyle zenginleştirdikleri Türk topraklarındaki ürünleri sömürebilirler ancak savaş bitince bu durum da sona erecektir. Almanya'nın desteklediği Osmanlılaştırma projesi de sona erecektir. Almanların Suriye'de gerçekleştirdikleri gelişim Fransız mandası altında devam edecektir benzer şekilde İngiliz koruması altındaki

Mezopotamya’da da Almanların yarattığı olanaklar geliştirilecektir. Türkler ise kendilerini iflas ettiren Almanlar olmasına rağmen Almanların Anadolu’da yarattıkları gelişim sayesinde savaş sonrası borçlarını ödeyeceklerdir.

Dünya tarihinde şimdiye kadar hiçbir ülke Türkiye gibi bir borç altına sokulmamıştır. Hiçbir medeni Avrupa ülkesi kredi verdiği bir ülkeden Almanların Türklere kabul ettirdiği koşullar içinde geri ödeme istemez. Bu adeta mahkemelerin dolandırıcılardan çaldıkları paraları fazlasıyla tahsil etme yöntemlerine benzemektedir.

Savaşın korkunç kükreyişi hala içinde tüm sesleri bulundurarak devam etmektedir. Ama dünyayı korkunç emelleri için savaşa sürükleyen Savaş Tanrısı’nın evine karanlık çökmeye başlamıştır. Karanlığın çökmesiyle bu vahşi yaratığın sonunun geldiği ve pek yakında şafağın sökeceği müjdelenmektedir. Şafağın sökmesiyle duvarda Arami atasözü “Mene, Mene, Tekel Upharsin” (İrdeledik, inceledik, pek beğenmedik ve değişim yapma kararı aldık) okunacaktır.

GERONIMO

Bir Apaçi Şefinin Gerçek Hikâyesi

Bu Kitap Apaçi Kızılderililerinin gerçek yaşamlarını, onların büyük şefleri ağzından Geronımo tarafından anlatılıyor.

MAURUS JOKAI
YANYA ASLANI
VE YENİÇERİLERİN SON GÜNLERİ
Tepedelenli Ali Paşa İsyanı ve Sürükleyici Maceraları

O gün Padişah’ın emriyle yirmi bin yeniçeri öldürüldü. Top ateşi ve kılıçtan kurtulan yeniçeri artıkları baltalarla parçalanarak ve boğularak öldürüldüler.

Bu olaydan sonra “Yeniçeri” kelimesi Osmanlı tarihinde bir daha görülmedi.